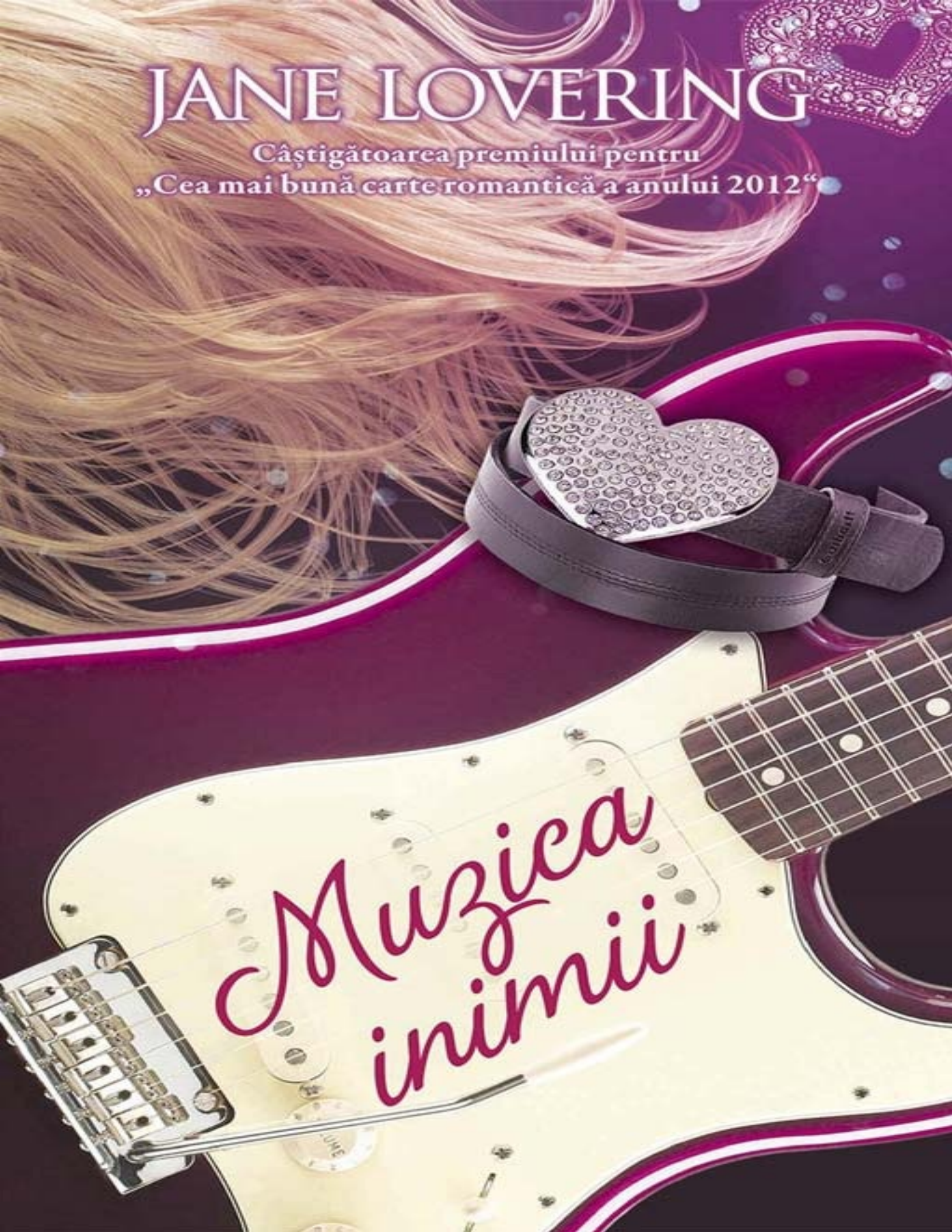
JANE LOVERING
Câștigătoarea premiului pentru
„Cea mai bună carte romantică a anului 2012“
Muzica inimii

Jane Lovering

Muzica inimii

Traducere din limba engleză
Daniela Truţia

LIRA
2013

Please Don’t Stop the Music
Jane Lovering
Copyright © 2011 Jane Lovering

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Muzica inimii
Jane Lovering
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florin Pînzaru
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-686-307-0
ISBN PDF: 978-606-686-308-7
ISBN Print: 978-606-686-028-4

În memoria lui Peggy Thompson, 1922–2010

capitolul 1

Când dracu’ îţi mănâncă şi ultimul biscuit cu cereale, atunci ştii că ai în faţă o zi grea.

Ei bine, de fapt era Saskia, nu Împieliţatul, şi orice tendinţă spre copite era bine ascunsă în sandalele cu barete şi tocuri foarte înalte marca Manolo Blahnik, dar dincolo de asta, asemănarea era remarcabilă, până la ochii uşor injectaţi şi aerul de superioritate imorală.

– Mă tem că am veşti proaste, Jemima. Adică, sigur, proaste pentru tine, nu pentru mine!

A râs cristalin, de-mi venea s-o lovesc cu o cărămidă.

– Am decis să-mi găsesc furnizori în altă parte.

Buzele ei subţiri şi strânse au mai ciugulit câteva firimituri, ronţăind încet biscuitul de jur împrejur, până când aproape mi-a venit să ţip: „Dar *mănâncă*-l o dată!”, numai că n-am îndrăznit.

– Iartă-mă, ce spuneai?

– Bijuteriile tale sunt foarte... sunt superbe, fără îndoială, foarte complicate ca design, dar să ştii că sunt şi foarte scumpe.

Dura săptămâni întregi să fac un astfel de obiect. De aceea acceptase Saskia să le primească în magazinul ei, pentru că erau prohibitive ca preţ.

– Am discutat cu vreo două persoane din Statele Unite, care confecţionează obiecte foarte asemănătoare şi mi le pot furniza cam la jumătate preţ faţă de tine.

Jumătate? Ce materiale folosesc, aş fi vrut s-o întreb: plastic şi aracet? Deja ajunsesem cu finanţele la limită, fiindcă închiriasem o cameră în căsuţa lui Rosie şi-mi făcusem atelier în hambarul lui Jason.

– Ţi-aş putea oferi o reducere... dacă folosesc materiale mai ieftine... am încercat eu, dar Saskia deja se ridica în picioare.

– Oricum, am hotărât să dau magazinului o alură mai cosmopolitană, să cumpăr marfă din întreaga lume. Cam asta i-ar trebui dragului nostru colţişor de provincie, nu crezi? Un strop din Cultura Lumii. Bun, acum trebuie s-o întind, sunt ocupată până peste cap, până peste cap!

A pus neglijent restul de biscuit pe marginea mesei, a mai stat o clipă, de parcă s-ar fi aşteptat să vină majordomul să-l ia de acolo, apoi, ridicând scurt din umeri, a dispărut pe uşă, lăsând în urmă o dâră de parfum Arpège, amestecat cu damf de pucioasă.

– S-a dus? a întrebat Rosie, iţindu-şi un umăr în capul scărilor înguste. M-am gândit să mă ţin deoparte până pleacă, nu-i mai trebuia şi altă muniţie în marele Război al Mizeriilor. Gata, iubire, a plecat Cruella.

Ultimele cuvinte erau adresate bebeluşului ei, Harry, care scâncea uşor, în timp ce ea îl ţinea în braţe ca pe un rucsac ud.

– Tocmai... tocmai a dat cu mine de pământ.

– A dat cu tine de pământ?

M-am străduit să nu mă uit la Rosie, care şi-a tras în jos bluza de pijama, potrivind gura lui Harry în jurul unui sfârc, ca pe un nasture prins într-o butonieră.

– De la ce înălţime? Au! Hai, Jem, zi mai departe, te ascult, alăptarea nu-ţi secătuieşte creierul, să ştii.

– Da, ştiu, numai că-mi distrage atenţia când te văd cu sânul pe-afară şi cu Harry ancorat de tine, numai pârţuri şi râgâieli.

– Sună ca o petrecere pe cinste, a zis nostalgic Rosie. Adu-mi aminte, Jem, ce sunt petrecerile?

– Iartă-mă, dar tocmai am rămas fără o para chioară graţie Demonului Diamantelor, iar tu îmi zâmbeşti indulgent, cu gândul numai la mămoşeniile tale! Poate te bate gândul să mă azvârli afară în zăpadă când n-am să-mi mai pot plăti facturile. În plus – bomboana pe colivă –, a mai mâncat şi ultimul biscuit cu cereale.

– Tare-i afurisită, aşa-i? a oftat Rosie.

Rosie livra magazinului felicitări confecţionate de mână, aşa că era la curent cu Saskia Împieliţata. Numai că se extinsese mai demult şi acum aproviziona majoritatea buticurilor care vindeau felicitări în această parte a districtului North Yorkshire. O cunoscusem pe Rosie acasă la Saskia într-o după-amiază în care adusesem o serie de catarame pentru curele, fiecare reprezentând unul dintre cele Şapte Păcate Capitale, incrustate cu pietre preţioase, ocazie cu care descoperisem că amândouă o detestam pe Saskia cu o patimă ajunsă aproape obsesie bolnăvicioasă. Întâlnirea se dovedise utilă cu şase luni în urmă, când sarcina o determinase pe Rosie s-o lase mai moale cu munca, iar contractul meu de închiriere pe termen scurt a apartamentului din York începuse să mi se pară restrictiv. Era o situaţie aproape perfectă, atâta doar că fructul sarcinii trebuia acum să doarmă într-un pătuţ portabil, înghesuit undeva lângă şifonierul lui Rosie: când bebeluşul avea să se mute într-un pat ca lumea, probabil am fi fost nevoite să transformăm baia în cameră de locuit.

– Ai să-ţi găseşti tu altceva, a zis Rosie, încheindu-şi bluza de pijama şi săltându-l pe umăr pe Harry, care a râgâit ca un mitocan îndopat cu bere. Ai douăzeci şi opt de ani, eşti blondă şi arăţi superb. Faci cele mai frumoase bijuterii pe care le-am văzut în viaţa mea şi mai eşti şi suplă, afurisito. Lumea o să se târască în genunchi să-ţi cumpere creaţiile, zău aşa. Saskia oricum nu te-a pus în valoare aşa cum meritai; pentru ce faci tu ar trebui să fii celebră în toată lumea, nu să stai într-o prăvălie de bibelouri cu pretenţii, unde n-ai loc să azvârli un ac!

A cugetat o clipă, îndepărtându-şi cârlionţii negri de pe frunte.

– Şi nici nu te pot arunca afară în zăpadă, pentru că nu e iarnă.

– Era o figură de stil. Acum pe bune, Rosie, ce-am să mă fac de bani? Vreau să zic că nici nu se putea mai rău, deja împart atelierul cu un tip care citeşte *Săptămânalul acarului*, la modul cel mai serios.

Jason era un artist care locuia într-un frumos apartament de sub acoperişul unui hambar, ca un porumbel realizat din punct de vedere material, şi care confecţiona obiecte din piese de locomotivă. Din cale-afară de necioplit, însuşirea lui cea mai de preţ era că arăta ca o combinaţie de Johnny Depp şi Jack Davenport.

– Şi ştim amândouă că Saskia mi-a primit creaţiile la *Petit Lapin* numai pentru că m-am împrietenit cu Jason, aşa că el a pus o vorbă bună pentru mine. Saskia îl place atât de mult încât ar cumpăra şi Liverpool LC dacă i-ar cere-o el. Vreau să spun că toată lumea a admirat obiectele, nu şi preţurile.

– *Petit Lapin*, a chicotit Rosie, fără a lua în seamă tirada mea. Îţi jur, Jem, nu pot să aud numele ăsta fără să mă gândesc la un club de striptease. Mă şi miră că cei de la Camera de Comerţ din York nu i-au cerut să-l schimbe.

– Cu un soţ bogat ca Alex, dacă voia, putea să-i zică şi „Freacă-mă cu cocoşelul”.

Am rămas cu privirea pironită pe perete.

– Chiar am crezut că va ieşi ceva din treaba asta, am spus încet.

Rosie şi-a pus uşor mâna pe braţul meu.

– Chiar *iese*, mi-a replicat ea cu blândeţe. Lumea se dă în vânt după creaţiile tale, ajunge să-ţi citeşti e-mailurile ca să vezi asta. Nu-i da voie Saskiei să te deprime, vor fi alte magazine dornice să-ţi vândă creaţiile, de asta să n-ai teamă. În definitiv, ce se tot agaţă de chestia cu banii?

Alex, soţul Saskiei, „se ocupa” cu ceva în domeniul imobiliar. Cuplul locuia în acelaşi sat cu noi, numai că într-o casă mult mai mare. Din perspectiva Saskiei, a locui la douăzeci de kilometri de York era echivalentul ideii de periferie a Knightsbridge-ului[1], în timp ce eu şi Rosie socoteam că Saskia adăugase cuvântul „colică” la bucolică şi nu se lăsa până ce nu avea să fie alungată înapoi la oraş de către localnici înarmaţi cu furci. Lucru greu de crezut, din păcate, având în vedere banii pe care ea şi Alex îi investeau în instituţiile satului, însă noi două tot băteam în retragere când ea se plângea de concertul de cocoşi de la ora cinci dimineaţa sau de mirosul vacilor.

– Să fi ajuns oare căsnicia ei pe butuci?

– Păi, da! a pufnit Rosie. Asta e în stare să-l lase pe Alex fără un sfanţ! Oricum, ţie cât ţi-a plătit pentru ultima livrare? Două mii? Pentru ea două mii de lire sunt mărunţişul pe care l-ar da unui cerşetor pe stradă, în caz că s-ar îndura vreodată să dea ceva unui cerşetor, afară de un zâmbet ironic şi un şut la glezne.

– Sper că nu le dă *un şut* pe bune!

– Ei, sigur că nu!

Rosie a privit în jos la căpşorul adormit al lui Harry şi l-a sărutat cu blândeţe.

– Dar are o faţă de parcă mai că ar face-o de n-ar fi careva prin preajmă. În sfârşit, ideea era că... of, Jem, fir-ar să fie, care *era* ideea? Credeam că după ce-am să-l nasc pe Harry, o să-mi îmbunătăţesc memoria. Ştii că încep să cred că după făt nu mi-a ieşit placenta, ci creierul?

– Păi, mersi de imagine. Cred că ce vrei tu să zici de fapt e că Saskia nu prea duce lipsă de bani.

– Da. Da, întocmai. Şi ne-a mâncat nouă ultimul biscuit? Ia stai o clipă, mămică de sugar, adică eu n-am dreptul la *nici un fel* de privilegii? Uite ce e, îl pun pe Harry în pătuţ să doarmă, după care mă apuc să fac nişte felicitări. Am de onorat câteva comenzi până la sfârşitul săptămânii viitoare, aşa că mai bine mă apuc acum, cât e linişte.

– Eşti sigură că nu preferi să te culci puţin?

Harry, binecuvântate fie-i scutecele, nu era chiar bebeluşul liniştit şi cuminte pe care Rosie fusese cumva încredinţată că o să-l aibă, în ciuda tuturor CD-urilor cu cântece de balene şi orelor de yoga pentru gravide, în decursul cărora începuse să semene tot mai mult cu un ou prins de un băţ. De la venirea lui pe lume, Rosie căpătase cearcăne sub ochi, o paloare şi un aer istovit de parcă ar fi trăit simultan în mai multe lumi paralele.

– Nuu, mai bine mă apuc de treabă. Am să aţipesc mai târziu.

– Te-ai mai gândit la... poate...

Suna incoerent, dar Rosie ştia la ce mă refer.

– Îl pot creşte *singură* pe Harry absolut fără nici o problemă, atâta vreme cât Saskia nu-şi pune în minte să facă din el vreo haină din piele de sugar sau cârnaţi sau mai ştiu eu ce.

Tatăl lui Harry era un subiect despre care Rosie nu pomenea niciodată. Nu avusese nici un prieten timp de cel puţin un an sau, evident, avusese măcar atunci când concepuse copilul, dar se încăpăţâna

să nu vorbească despre el. Eu, una puneam pariu că era vorba de Jason, dar aş fi pus pariu pe Jason pentru orice, de la finanţarea unor acte de terorism până la aruncarea gunoiului pe jos. Cu toate acestea, trăgeam cumva nădejde că el era tatăl. Era un bărbat cu dare de mână, prezentabil şi nu însemna neapărat că Harry era condamnat să ajungă abia niţel mai destupat decât un raft de bibliotecă: Rosie era suficient de isteaţă ca să remedieze acest defect.

– Păi, dacă aşa crezi tu... Ar fi mai bine să mă adresez din nou comisiei de marketing. Din nou. Auzi acolo, „cosmopolit”! Mi-e şi groază să mă gândesc ce o să facă din magazinaşul ăla drăguţ! Presupun că ar fi trebuit să ne dăm seama, întotdeauna şi-a dorit să fie Suprema din Centrul Oraşului York.

– N-ar fi trebuit să fie negresă?

M-am holbat la Rosie o clipă, după care sinapsele mele au reuşit să se conecteze la modul de gândire al unei tinere mame.

– Alea-s Supremele[2], scumpo. Uite, mă duc în York, să bântui magazinele de bijuterii, în căutarea altei pieţe de desfacere. Ai nevoie de ceva?

– Un trup nou? Unul în care toate părţile care trebuie să intre undeva chiar intră şi nu flutură în vânt?

– Am să-ţi cumpăr nişte pantaloni măsură mare.

Rosie şi-a coborît privirea spre propriul corp.

– Ai putea găsi ceva lung de la gât până la glezne?

– Hai, că nu arăţi chiar aşa de rău. Nu uita că acum nici două luni ai născut un bebeluş de cinci kilograme. Durează până se aşază toate acolo unde au fost.

– Mda.

În glasul lui Rosie se ghicea oboseala şi brusc mi-a venit o idee nemaipomenită.

– Ce-ar fi să-l iau cu mine pe Harry?

S-a apropiat de mine cu un aer protector, ţinând strâns la piept trupuşorul adormit al lui Harry.

– De ce?

– Pentru derutarea cercetărilor. Vreau să zic că data trecută când m-am dus să-mi prezint creaţiile, toată lumea m-a refuzat. Dacă mă duc cu un copil în cărucior, s-ar putea ca măcar să le fie milă de mine.

– Vasăzică, vrei să-mi iei copilul doar ca să inspiri compasiune? Jemima, asta-i de-a dreptul imoral.

Am văzut cum i se închideau pleoapele, de parcă simplul gând la somn i-ar fi fost de ajuns.

– Bine. În frigider sunt câteva sticluţe cu lapte de mamă, în caz că se trezeşte.

– Păi abia l-ai ghiftuit.

Rosie mi-a aruncat o anumită privire, care exprima prăpastia de netrecut dintre mame şi restul femeilor.

– Pentru orice eventualitate. E deviza mea.

– Credeam că deviza ta e Biscuiţi, Tricouri mulate şi Orlando Bloom?

– Mda, a oftat ea. Pe urmă am născut un copil.

[1] Cartier select din centrul Londrei (n.tr.)

[2] Grup muzical feminin din anii ’60, alcătuit din cântăreţe de culoare (n.tr.)

capitolul 2

Oraşul York are numeroase străzi şi alei care se întretaie unele cu altele, acoperind o arie restrânsă cu un număr aproape nelimitat de opţiuni, ca un fel de realitate comercială gen fractal. Cu toate acestea, am descoperit curând că: a) că majoritatea magazinelor, deşi pe dinafară arătau exclusiviste şi de firmă, ofereau de fapt variante deprimante ale aceloraşi lucrături ecologice în lemn şi cercei de serie şi b) nu puteai împinge un cărucior pe piatra de pavaj. Oricât ar fi de pitorească, piatra de pavaj pune la încercare constituţia fragilă a unui copil, aşa că Harry s-a cam albit la faţă când capul i-a săltat pe salteluţă a treia sau a patra oară. De data asta a început să scâncească iritat. Am privit în jos la trupuşorul îmbrăcat cu hăinuţe de dimineaţă. Purta un costumaş croşetat în culori pastel peste un body verde care-i plăcea lui Rosie fiindcă i se părea că-l face mai drăguţ. Eu, una, aveam impresia că semăna cu o plasă de rafie plină cu zarzavaturi, dar oricum nu era copilul meu.

– Încă un magazin, Harry. Îţi promit. Pe urmă o să mergem acasă.

Bineînţeles, minţeam, fiindcă el avea opt săptămâni şi nu-mi putea face reproşuri. Nu că mi-ar fi folosit la ceva. Aş fi putut la fel de bine să mă las păgubaşă după acel „încă un magazin”: nimeni nu se arăta dispus şi majoritatea buticurilor erau atât de înghesuite încât mă vedeam nevoită să împing căruciorul înăuntru şi apoi să mă retrag cu spatele, riscând să trag aproape toată marfa după mine. Nici aplecatul peste cărucior şi expunerea portofoliului peste capul lui Harry nu oferea prea multe oportunităţi. Răspunsul era întotdeauna acelaşi: „Regret, sunt frumoase, dar puţin cam scumpe”, până când, în cele din urmă, am epuizat toate buticurile de bijuterii din centrul oraşului York.

Harry începuse să plângă de-a binelea. Am încercat să-l liniştesc mişcând căruţul înainte şi înapoi, pe urmă legănându-l periculos, şi m-am cocoţat pe ghizdul fântânii de la intrarea în galeria de artă, întrebându-mă ce să fac.

În definitiv, era vorba de *York*! Oraşul plimbărilor cu trăsura trasă de cai şi al sculpturilor medievale. Dacă nu puteam vinde aici catarame lucrate de mână, atunci puteam la fel de bine să mă duc până în Franţa. Nici acolo nu uimisem Continentul, dar cel puţin eşecurile mele aveau ceva din strălucirea galică. Sau până în Italia: m-aş fi putut duce iarăşi în Italia, unde descoperisem că populaţia dispunea de o gamă variată de ridicări din umeri prin care se debarasa la modul elegant de cineva care venea cu o cataramă de curea în forma Punţii Suspinelor din Veneţia. Dacă nu reuşeam să-mi vând bijuteriile, puteam să scriu o carte cu titlul „Cum să exprimi că ţi se dau papucii în zece limbi europene”... Ia staţi puţin! Nu cumva mai era o ulicioară acolo, între cele două prăvălii?

Ba chiar aşa: soarele lumina un pasaj pe care nu-l remarcasem până atunci, în punctul în care zidurile celor două buticuri nu se mai atingeau. Trăgând după mine căruciorul cu Harry cel ţâfnos, deşi căruţul abia avea loc să treacă fără să zgârie pereţii de cărămidă, am ajuns într-o curticică pavată din spatele străzii comerciale. În curticică se găseau două construcţii de dimensiunile unor chioşcuri, dintre care una era închisă cu scânduri bătute în cuie, iar cealaltă expunea în vitrină postere muzicale în toate culorile şi tricouri inscripţionate cu diverse date de turnee. Într-un colţ, încolăcit ca un şarpe adormit, se vedea o curea lungă de piele. Păi cordoanele aveau nevoie de catarame, nu?

Am împins uşor uşa cu umărul şi am intrat cu spatele, trăgând căruţul după mine, conştientă de faptul că eu şi Harry nu încăpeam amândoi în prăvălie. Ca o măsură de compromis (dar şi pentru că dacă l-aş fi lăsat afară, Rosie ar fi aflat cumva şi m-ar fi omorât), am lăsat partea din faţă a căruţului să atârne peste treaptă. Era cumva lipsit de demnitate pentru o vizită de afaceri, dar mi-am propus să

fac abstracţie de demnitate, dat fiind iepuraşul pufos agăţat de cărucior şi sacul cu schimburi cu Locomotiva Thomas.

Când s-a deschis uşa, o sonerie hodorogită a scos un bâzâit care mi-a iritat urechile. Dincolo de pragul propriu-zis, prăvălia se lărgea destul de mult, făcând loc unor rafturi cu muzică, unor chitare agăţate pe pereţi şi unui stand cu postere ale celor mai noi formaţii muzicale. Între afişe cu The Fenders[3], zidurile erau acoperite cu fluturaşi fosforescenţi anunţând concerte cu un DJ pe nume Zafe. În fundul magazinului se vedea o tejghea cu o casă de marcat, la care nu era nimeni. Era întuneric şi mirosea a lac de mobilă şi hârtie veche, genul de miros pe care-l întâlneşti într-o bibliotecă şi care-ţi impune să păstrezi liniştea şi să nu mănânci nimic care ar risca să păteze.

– E cineva aici?

Sunetul glasului meu l-a făcut pe Harry să scâncească un pic mai tare. Speram să nu-i fie foame şi să nu se fi udat. Trebuie să mărturisesc că aveam unele reţineri în legătură cu ambele extremităţi ale lui Harry şi producţiile lor.

– E cineva aici?

Harry a mai plusat puţin în ce priveşte scâncetele. Acum era şi roşu la faţă. Să-i fi fost oare prea cald? Bebeluşii se supraîncălzeau? Ştiam că trebuie feriţi de frig, dar Rosie nu pomenise nimic despre căldură. M-am aplecat cu prudenţă şi am coborât puţin pătura de pe trupuşorul lui verde.

– Aşa e bine?

În timp ce coboram pătura şi mai mult, un iz cunoscut, ca de drojdie, a plutit dinspre cărucior, după care petele s-au întins pe spatele şi pe laturile costumaşului.

– Oh, Harry...

Simţindu-se dintr-odată foarte bărbat, Harry părea chiar mândru de el. Grozav. Cu hrana mă puteam descurca, cu pamperşii la fel. Dar să-l schimb cu totul, adică haine şi cearşaful din căruţ, asta nu, eram deficitară la capitolul curăţătorie completă.

– Pot să te ajut?

Glasul venea din firida întunecoasă din fundul magazinului. Un bărbat. Mai bine de-atât nici că se putea.

– Eu... îmi cer scuze... doar că... ăsta mic e puţin...

– Aşteaptă o clipă.

S-au auzit paşi, apoi zgomotul unei uşi trântite, câteva clipe de tăcere, timp în care Harry dădea din picioare ca un dansator amator de cancan, oferindu-mi ocazia să-mi dau seama exact cum stăteau lucrurile. Ca să nu mă lansez în descrieri prea amănunţite, pot spune doar că era murdar până şi pe *păr*. Pe urmă, în faţa mea, pe prag, a apărut cineva, care însă nu putea intra din pricina lui Harry şi a căruciorului încărcat de miasme.

– Bună ziua. Aşa-i mai bine, acum te pot vedea. Ai venit pentru chitară?

– Care chitară?

– Atunci răspunsul este nu. Auzi, n-ar fi mai bine să scoţi căruţul afară şi să aduci copilul înăuntru, să vedem ce putem face?

Am simţit cum căruţul era tras afară şi n-am avut de ales, am fost nevoită să-l urmez până în curte şi să dau ochii cu bărbatul care trăgea de el.

Să afirm că era o apariţie bizară, ar însemna să epuizez adjectivul prin care i-aş fi putut descrie

hainele, dar un răgaz de câteva minute cu dicţionarul în faţă, la exclamaţia „puah”, ar fi îndreptat lucrurile. Era înalt şi ciolănos şi purta o cămaşă mult prea largă pentru el – sau măcar potrivită pentru un bărbat cu umeri laţi. Părul negru şi încâlcit îi atârna în laţe inegale, scoţându-i în evidenţă obrajii supţi, şi purta un pantalon multicolor atât de strâmt încât speram să fie supraelastic, altfel ar fi fost condamnat să stea în picioare cât era ziua de lungă. În jurul şoldurilor exasperant de osoase purta o centură enormă, probabil tot atât de grea ca el, terminată cu o cataramă de argint ornată cu un cap de mort. Într-un cuvânt, arăta ca un cerşetor îmbrăcat cu haine primite de pomană şi călcat de o maşină de tuns iarba.

Nu-mi puteam lua ochii de la catarama care împodobea centura lui. În cele din urmă, tipul a tuşit, ca să-mi capteze atenţia.

– De regulă îmi place foarte mult să se holbeze femeile la sexul meu, dar tu... insişti cam mult, aşa că încep să mă îngrijorez.

– Ah, îmi cer scuze.

– Nu-i cazul. Dacă ştiam, mi-aş fi îndesat în pantaloni o pereche de şosete, să ai la ce să te uiţi. Şi acum, nu vrei să intrăm? Parcă ar trebui să ne uităm niţel la flăcăul ăsta.

Bărbatul s-a aplecat în faţă, pregătindu-se să-l ia în braţe pe Harry, dar eu m-am repezit să-l opresc.

– Nu!

Bărbatul a făcut un salt înapoi, ridicând amândouă mâinile. Mă privea intens, de parcă chipul meu ar fi fost cel mai important lucru pe care-l văzuse în ziua aceea.

– Stai aşa, nu s-a întâmplat nimic. Doar nu-l iau la bătaie sau altceva de soiul ăsta.

– Sigur că nu, numai că-i murdar din cap până în picioare.

– Murdar? Păi ce-a făcut? A lucrat pe şantier?

Şi-a scuturat laţele de pe ochii mari şi căprui, apoi s-a uitat în jos la Harry.

– Eşti un tip foarte hotărât, aşa-i?

– Voiam să spun că a făcut caca, am explicat eu, dar el a părut să nu mă asculte, şi a continuat să-l studieze atent pe Harry.

Cutele de pe faţă şi buzele uşor strânse, abia vizibile printre ţepii obrazului neras cam de multişor lăsau să se înţeleagă că aceea era expresia lui obişnuită.

Pe urmă, a început să adulmece.

– Aha. Vasăzică de-asta te văicăreai. Păi, am în spate o bucătărioară, dacă e nevoie de puţină apă caldă şi un prosop.

Mi-am dat toată silinţa. Zău că da. *Simţeam* prezenţa lui Rosie în încăperea aceea strâmtă, ca la o şedinţă de spiritism. Totuşi, părerea mea e că până la urmă m-am descurcat destul de bine pentru cineva care nu trecuse prin experienţele extreme ale meseriei de părinte şi într-un târziu am reuşit să-l aduc pe Harry înapoi în magazin, înfăşurat în toate prosoapele de bucătărie avute la îndemână. Incredibilul meu salvator stătea sprijinit nepăsător de tejghea.

– Dumnezeule mare! Arată ca un vlăstar de împărat roman!

– Să ştii că spăl prosoapele şi ţi le aduc înapoi.

Tipul cel neglijent, îmbrăcat în pantaloni strâmţi, l-a măsurat din priviri pe omuleţul înfofolit în prosoape şi a clătinat uşor din cap.

– Nu-ţi face probleme. Nu cred că aş mai putea şterge vreodată o cană fără să mă gândesc la... mă

rog, înţelegi ce vreau să spun. Poţi să le păstrezi.

– I-am pus pamperşi curaţi.

Înlocuisem cearşaful din căruţ cu un prosop uriaş cu inscripţia „Glasgow, oraşul culturii”, care, pliat în două, acoperea complet salteluţa.

– În afară de asta, cu ce te pot ajuta?

M-am lansat într-o tiradă exhaustivă, plus un tur al portofoliului, însoţit de explicaţii, apoi, cu mare măiestrie, i-am înfăţişat piesa de rezistenţă: o cataramă de curea alcătuită din instrumente muzicale întrepătrunse între ele, cu acul din mijloc în formă de microfon. El a întors cu grijă catarama pe toate părţile, trecându-şi degetele peste suprafaţa ei, fără să-şi ia ochii de la mine, în timp ce eu îi relatam povestea obiectului, explicându-i cum anume îl confecţionasem. I-am descris cum încălzisem şi răsucisem sârma, cum a trebuit să amplasez cristalele cu grijă, cum mânuisem fiecare piesă de parcă ar fi avut un suflet care se cerea trezit la viaţă, eu fiind o simplă unealtă a creaţiei. Trebuia să recunosc că avea mâini frumoase, cu degete foarte lungi şi subţiri – în adâncul cărora se ghicea ceva tainic.

– Ben, zise el brusc, în clipa când am făcut o pauză ca să-mi trag sufletul.

– Poftim?

– Aşa mă cheamă. De la Benedict. Benedict Arthur Zacchary Davies. Credeam că ai să mă întrebi.

– Toate numele şterse de pe lista pentru nou-născuţi, nu-i aşa?

O remarcă puţin cam dură din partea mea. Era foarte bine că-i ţinusem prelegerea cu caracter comercial, dar nu-i spusesem nici măcar cum mă cheamă, deci cum ar fi putut să comande vreun obiect? Mda. Haide, Jemima, nu te mai purta ca o amatoare.

– Jemima Hutton.

Deşi cam târziu pentru ziua în curs, i-am întins mâna, gest care implica puţină jonglerie cu Harry.

– Hutton? La fel ca locul acela din mlaştini?

– Ăăă... da. Aşa cred.

„Schimbă subiectul, Jemima.”

– Deci, te-ar interesa?

Ochii lui îmi studiau atent trăsăturile feţei. Ce să mă intereseze?

– Creaţiile mele.

– Ah, da. Creaţiile tale.

Acum eu eram nedumerită. Avea un mod ciudat de a mă fixa cu privirea. Era un tip neobişnuit. Implacabil. Ceva din înfăţişarea lui Ben Davies îmi spunea că avea o profunzime aparte, că sub acea bizarerie de suprafaţă se ascundea mult mai mult.

– Da, creaţiile mele.

Mâinile lui se jucau cu catarama, răsucind-o între degete ca un magician care execută trucul cu dispariţia monedei. La el, limbajul trupului era extrem de derutant, nepotrivit cu reacţiile lui, ca şi cum una ar fi spus şi alta ar fi fost în mintea lui, şi ceva din toată această luptă interioară ar fi răzbătut la suprafaţă, modelându-i gesturile. Deocamdată continua să mă privească neclintit, deşi parcă şi-ar fi dorit să plec.

– Nu prea ştiu.

Trebuia să-l fac să se răzgândească. Dacă Saskia ar fi aflat că altcineva era interesat de mine,

poate s-ar fi hotărât să mă păstreze în exclusivitate pentru ea. În plus, nu mai aveam mult şi aş fi rămas fără o para chioară. Până şi tipul ăsta straniu, cu mica lui afacere pitită pe o străduţă dosnică, era mai bine decât nimic.

– Ce-ar fi să revin peste câtva timp? Să zicem, mâine? Ţi-aş putea aduce alte obiecte mai mici şi mai ieftine. Uite, îţi las catarama asta, pe încredere. Ca să te ajute să iei o hotărâre.

Toate cărţile de marketing spun că trebuie să te arăţi tare pe poziţie, să nu dai clientului nici o posibilitate de a se retrage – ceea ce reuşisem, se citea pe chipul lui.

– N-am clienţi pentru aşa ceva. Lumea care vine aici deja mă ştie, aici se caută chitare, instrumente muzicale, nu bijuterii.

M-am uitat disperată în jurul meu prin magazin.

Trebuia să găsesc un punct comun între noi doi, un interes comun, ceva, *orice*. Privirea mea a poposit pe o chitară de un galben strălucitor, în formă de stea, atârnată în fundul prăvăliei, aproape în interiorul bucătărioarei care-mi salvase pielea (pe a mea şi pe a lui Harry).

– Frumoasă piesă. Vărul meu se pricepe la chitare. Cânţi?

El a înghiţit în sec şi a pus catarama pe tejghea. Apoi şi-a frecat obrazul cu palmele.

– Nu, a murmurat abia audibil. Nu mai cânt.

– Ai renunţat? De ce?

Nu mi-a răspuns, şi când am ridicat ochii spre el am văzut că-şi pironise privirea în podea. Un muşchi îi zvâcnea în obraz şi degetele i se strângeau şi tremurau spasmodic, de parcă ar fi ciupit strunele unui instrument de mult pierdut. Brusc mi s-a făcut ruşine. Ceva ieşise la iveală pe chipul lui, ceva ce nu reuşea să ascundă sub limbajul distorsionat al trupului şi sub aparenta superficialitate. Un fel de dor amestecat cu disperare.

Harry, pe umărul meu, a încetat să se mai izbească cu capul de mine şi a început să scâncească. I-am schimbat poziţia şi când am ridicat ochii, tipul – Ben – mă fixa din nou cu privirea.

– Uite cum facem. Am să păstrez asta...

Şi-a încleştat degetele pe catarama adusă ca mostră.

– ... Dacă o vând, atunci am să-ţi mai comand câteva bucăţi. Dacă nu, nu.

M-a străbătut o undă de speranţă. Nu era un da categoric, dar nici un refuz net.

– Mulţumesc, Ben.

Un surâs neaşteptat m-a făcut să-i promovez chipul la categoria „frumos”.

– N-ai pentru ce, Jemima.

A întors cartea de vizită pe care i-o dădusem.

– Îţi trimit e-mail dacă am vreo veste.

– Sau poţi să mă suni. Pe cartea de vizită am trecut şi numărul de mobil.

– Ar fi bine să-l duci pe domnişorul tău acasă. Pare gata-gata s-o comită din nou.

Ben a făcut un semn din cap spre Harry, care într-adevăr avea o expresie foarte gânditoare.

– Nu te mai pot salva, nu mai am nici măcar un prosop de vase.

În timp ce-l aşezam pe Harry în căruţ, am aruncat o privire prin uşa prăvăliei şi l-am văzut pe Ben luând din cui chitara strălucitoare în formă de stea. A ciupit o coardă, apoi a schiţat câteva acorduri, plimbându-şi degetele de-a lungul corzilor de parcă ar fi încercat să recunoască formele unei iubite de demult. Arăta atât de serios, atât de firesc ţinând chitara sprijinită lejer de coapse încât nu-mi venea să cred că renunţase să mai cânte. Şi totuşi, în timp ce trăgeam căruţul cu spatele ca să ies din curticică,

mi s-a părut că Ben plângea, cu capul plecat deasupra corzilor.

21 aprilie

Vremea este foarte frumoasă. Am vândut două chitare, un poster (Iggie Pop[4], cu preţ redus: 2 lire). Micul dejun: trei Weetabix[5].

Asta vrei să scriu, doctore? Astea sunt lucrurile care să-ţi vorbească despre mine?

Am băut o sticlă întreagă de vin. În loc de masă de prânz. Cândva mi-ar fi fost de ajuns câteva grame de cocaină şi aş fi cântat la nesfârşit, lipsit de griji, viaţa ar fi fost frumoasă şi m-aş fi simţit stăpânul lumii. Acum am senzaţia că înşfac zilele de gât, trăgându-le după mine una câte una. Şi atunci, ce vrei să spun? Ce-ar trebui să scriu? Vrei adevărul? Vrei să ştii cum mă simt? Mă simt înspăimântat, iată cum mă simt, înspăimântat şi deprimat. Ce rost mai au toate astea?

Deci azi a fost… o zi. Miercuri? Posibil. Cui îi pasă? Cui dracu' îi pasă? Nimic deosebit, doar ore care trec la nesfârşit aici, în cutia asta. Ba nu, totuşi a fost ceva: a venit o fată cu bebeluşul ei şi mi-a cerut să-i cumpăr nişte podoabe pe care le confecţionează singură. Mi-a părut cumva rău pentru ea, părea cam dezorientată, nu prea stăpână pe situaţie, dar o să-şi intre în mână. Va prinde şpilul, aşa cum trebuie să facem toţi. Să înotăm prin rahat până când înţelegem că ne aşteaptă alt rahat. Era… drăguţă, slabă. Părea niţel cam speriată. Era ceva în privirea ei… I-am zis cum mă cheamă, dar n-a reţinut, aşa încât presupun… hei, tre' să fie câteva, nu ştii? Da, ştiu la ce te gândeşti, dar nu.

N-am nevoie de nimeni.

[3] Formaţie de muzică rock, grunge şi heavy metal (n.tr.)

[4] Cântăreţ şi compozitor american (n.tr.)

[5] Cereale integrale pentru micul dejun (n.tr.)

capitolul 3

Când am mers la atelier a doua zi, Jason tocmai termina de amplasat un portret al lui David Beckham pe partea frontală a unui motor Deltic Diesel.

– Ceainicul e pe foc.

Nici măcar n-a ridicat ochii la mine, pur şi simplu s-a agăţat de scară ca să sudeze încă o sârmă vârâtă prin obrazul fotbalistului. Sărmanul Beckham părea suferind de o acnee metalică, de fapt nici restul motorului nu arăta prea bine, dar ăsta era genul de creaţii pe care le realiza Jason. Ba le şi vindea. Uneori te întrebai unde ajunsese arta.

– Mersi.

– Ah, ai primit şi un e-mail. Două bucăţi de zahăr.

– Te-aş ruga să nu-mi mai citeşti e-mailurile, Jase. Unele ar putea fi personale.

Jason şi-a proptit piciorul de o traversă, ca să-şi asigure stabilitate, şi şi-a luat un aer gânditor.

– Corect. Deci iubitul tău misterios va comunica cu tine prin e-mailuri? Nu-i prea romantic.

– Aşa e, Jason, am zis eu apăsat. Iar cum tu eşti un mare romantic, te-ai şi găsit să faci comentarii.

Am făcut cafeaua, însă drept pedeapsă, nu i-am pus zahăr. Jason mi-a adresat cea mai reuşită privire *à la* Johnny Depp, cu capul plecat şi uitându-se la mine printre gene.

– Oh, scumpete, nu-ţi ieşi din fire.

S-a dat jos de pe scară, drept la picioarele mele.

– N-am făcut asta decât o dată!

– Să duci o fată la *Hot Fuzz*[6] şi pe urmă să-i dai papucii prin e-mail, numai pentru că n-a râs? Zău aşa, Jase, nici nu era cazul să existe o a doua oară.

Jason a luat o înghiţitură zdravănă de cafea, urmată de o serie de strâmbături care erau în sine nişte opere de artă.

– Jem, scumpete, tu chiar vrei să mă omori, sau ce?

– Prin *e-mail*, Jason, am replicat eu cu severitate. Este absolut inacceptabil.

– Ai vândut ceva.

– Este ca şi cum ţi s-ar da papucii printr-un bileţel autocolant. Eu… *poftim*?

– Un tip ţi-a trimis un e-mail să te anunţe că ţi-a vândut o cataramă. Asta presupunând că nu-i cumva limbaj cifrat, prin care zice de fapt că aseară s-a culcat cu tine, ceea ce nu s-a întâmplat, scumpete, din moment ce te cunosc şi cred că te-ai fosilizat acolo jos…

– Eşti aşa un nătâng, Jase.

L-am dat deoparte din drum cu cotul şi am alergat în biroul unde era calculatorul. Jason avea aceleaşi gusturi la aparate ca şi la femei: să aibă o linie frumoasă şi să fie sexy. Şi foarte, foarte lente. Nu-i plăcea ca prietenele lui să fie mai inteligente decât el, aşa spunea, şi totuşi se învârtea într-un cerc enorm de fete cărora le dădea întâlniri amoroase. Şi, atenţie! De regulă ieşea cu top-modele, aşa că înţelegeţi cum vine treaba.

– Trebuie să fie de la Ben. Tipul la care am lăsat ieri catarama. Unica mea speranţă. Ţi-am povestit aseară, ai uitat?

– Ah, da.

S-a aplecat uşor peste umărul meu în timp ce mă conectam.

– Tipul de la butic, ăla fără clienţi şi care vinde *chitare*. Mda. Mi se pare o ocazie de excepţie.

Nu l-am luat în seamă şi mi-am accesat Inboxul. Printre alte oferte şi propuneri de afaceri era un e-mail de la baz_davies@gmail.com.

Dragă Jemima,

Mă bucur să te anunţ că azi-dimineaţă ţi-am vândut catarama. Aşa că, dacă vrei să treci să-mi mai aduci nişte creaţii de ale tale, voi fi încântat să le primesc.

Cu stimă,

Ben Davies

_____

Davies Guitars – Bessel Street – York. La noi găsiţi tot ce e legat de muzică.

– „Cu stimă”! Să fiu al naibii, Jem! Ăsta vorbeşte la fel ca taică-meu!

– E un e-mail de afaceri, nu cum primeşti tu. Singurele e-mailuri care ajung la tine bat recordul mondial la frecvenţa cuvântului *sex* pe fiecare rând.

– Jemima! Jason!

Era Rosie, care ne striga de la intrare.

– Sunteţi aici?

– Bună, Rosie.

Am ieşit din birou.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai a sunat Saskia.

Rosie gâfâia uşor. Nu mai putea merge la sala de gimnastică atâta timp cât încă avea o burtă cât toate zilele.

– Mi-a dublat comanda.

– Uau!

– Da. Numai că vrea să fie totul gata până în weekendul viitor. Aşa că mă întrebam... te-ar deranja să ai tu grijă de Harry în locul meu? Măcar azi, ca să mă apuc de treabă.

Şi, bineînţeles, oprit în prag era căruţul.

– Presupun că e înăuntru.

Jason s-a uitat la săculeţul colorat cu schimburi şi s-a apropiat de căruţ cu zâmbetul tembel pe care-l arbora întotdeauna în preajma lui Harry. Oricare i-ar fi fost păcatele – şi existau zone seismice cu mai puţine riscuri decât persoana lui –, ţinea mult la bebeluş.

– Doar n-ai adus şi mijlocul de transport doar ca să ne obişnuieşti cu ideea.

– Nu ştiu ce să mă fac!

Rosie a izbucnit brusc în plâns.

– Nu pot lucra cu Harry lângă mine, pur şi simplu nu pot! Plânge şi trebuie să-l iau în braţe, pentru că numai aşa se potoleşte! Nu pot să mă ocup de felicitări doar cu o mână!

Pe Jason l-a năpădit un val de compătimire. Sigur, în mare parte compătimire, pentru că o parte din el era cositor şi rugină.

– Sigur că stăm noi cu el, nu, Jem? E un puştiulică adorabil, nu-i nici o problemă. Apoi, de îndată

ce Rosie a plecat: Vrei să stai tu cu el, Jem? Trebuie să-l pregătesc pe domnul Beckham pentru livrare.

– Dar trebuie neapărat să merg la York să mai duc câteva podoabe!

– Ieri l-ai luat cu tine pe Harry. Domnul Nas-pe-Sus nu s-a plâns, nu?

– Nu, dar...

– Adică, sigur, Harry poate sta aici, dar ştii şi tu, aici am lipici şi atâtea altele. Nu vreau să mă simt eu vinovat pentru cel mai tânăr aurolac din lume.

– Bine. Tipul e cam dus, măcar dacă iau căruţul, îl pot folosi pe post de armă.

Jason s-a oprit la jumătatea scării.

– Sper că nu-i vreun psihopat...

– Un ce?

– Sau poate că este genul cu priză la fete, adică rău şi încruntat?

– N-am de unde să ştiu. Nu mă interesează *el*, vreau doar să-mi vând obiectele.

Jason m-a privit cu coada ochiului.

– Deci înţeleg că puţin îţi pasă dacă-i un ucigaş în serie sau ceva de genul ăsta. Vrei să vin după tine dacă nu te întorci până la ora ceaiului sau o să-ţi placă chestia asta cu ţicneala? Ia zi, Jem, ce anume te atrage pe tine? De-aia n-ai pe nimeni? Aştepţi vreun tip care-şi agaţă iepuraşi de pâslă pe pereţi, cu unu' ca ăsta ai vrea să-ţi faci de cap?

M-am uitat cu atenţie la Jason, care purta un tricou cu inscripţia Railway World pe sub o salopetă mizerabilă şi uzată, bocanci uriaşi de piele şi o pereche de mănuşi enorme.

– Oricine te întrece pe tine în ţicneală, Jason, probabil bate câmpii într-o celulă.

Am apucat bara căruţului.

– Şi nu doresc să-mi fac de cap, nu, mulţumesc. Este vorba doar de afaceri.

Hohotul lui de râs m-a urmărit până am ajuns pe peticul de teren accidentat pe care ne plăcea să-l denumim peluză.

Eu, Harry, căruţul lui Harry, sacul cu schimburi, biberoanele, jucăria pufoasă şi scutecele de rezervă am luat autobuzul spre oraş. Mi-a luat ceva timp, dat fiind că m-am chinuit să aduc căruţul în spaţiul special amenajat şi să găsesc pedala de imobilizare, ca nu cumva Harry să dispară brusc pe intervalul dintre scaune. Azi băieţelul arăta înfloritor, într-un costumaş de lână de culoare stacojie, gen „Scufiţa Roşie în primii ani de viaţă". Stătea în poponeţ, proptit între perne, şi obrăjorii i se clătinau ori de câte ori autobuzul trecea peste câte un obstacol de viteză în drumul lui spre centrul oraşului.

Când am coborât lângă Galeria de Artă, eu şi Harry am rămas ochi în ochi.

– Bun.

Am înclinat căruţul, ca să-l pot pironi cu o privire pătrunzătoare.

– Am să te rog să-ţi reţii fluidele corporale, tinere. Am de discutat afaceri.

În plus, voiam să mă uit ceva mai bine la tipul cel slăbănog. Incidentul exploziv din ajun, combinat cu stresul meu de a-mi vinde creaţiile, mă lăsase cu impresia unui schelet cu părul lung şi privire disperată.

De data asta n-am reuşit să mă strecor la fel de bine pe aleea îngustă şi căruţul a răzuit peretele de cărămidă, scoţând scântei, până am ajuns în curticică. În lumina prăfoasă a soarelui, câteva jardiniere suspendate răspândeau miresme de trandafiri şi miere, iar o pisică roşcată şi-a iţit capul de după un

tomberon. Pereţii văruiţi în alb şi florile multicolore, balustrada neagră de care era prinsă cu lanţul o bicicletă, banca, toate păreau desprinse dintr-o ilustrată cu Grecia. Până şi cele două magazinaşe aveau un aer continental, cu acoperişurile lor joase cu streşini înclinate, care ascundeau intrările în umbră. Numai Harry – în centrul acestui tablou, cu o mică pată pe costumaş, în căruţul lui zgâriat – atenua cumva efectul.

Până în clipa când Ben Davies s-a ivit în pragul magazinului.

Venea spre mine, coborând treptele cu spatele şi strigând către cineva dinăuntru:

– Ascultă la *mine* ce-ţi spun, nu semnez!

Astăzi purta o cămaşă gri-deschis şi nişte jeanşi vechi şi decoloraţi. A păşit nesigur pe pietrele de pavaj din curte şi s-a răsucit pe călcâie, ajungând faţă în faţă cu mine, moment în care a închis ochii.

– Oh, Doamne! a exclamat el cu năduf. Chiar când credeam că m-am obişnuit cu ziua asta.

– Păi, îmi pare rău.

De fapt, nu-mi părea rău deloc şi cred că lipsa de regret mi se citea întru câtva pe faţă.

– M-am gândit să-ţi aduc şi restul de obiecte. Dacă tot ai vândut catarama.

Ben a deschis încet ochii.

– Ah, da, sigur. Ţi-am vândut catarama, aşa că imediat ai presupus că am să-ţi pot primi colecţia, pe care nu mă îndoiesc că într-un fel sau altul o ai asupra ta.

A privit scurt spre Harry.

– ... sau asupra lui. Ce-ai făcut, l-ai aşezat peste obiecte, ca pe un traficant de droguri? Ai umplut scutecele cu heroină, aşa-i?

În pragul magazinului a apărut un bărbat. Tipul a făcut un semn cu mâna în direcţia lui Ben.

– Cred că amicul tău, avocatul din vecini, mai vrea să-ţi spună o vorbă.

– Cum?

Ben a clipit des spre mine.

– Tipul din magazin. Îmi închipui că tre’ să fie avocat sau lucrează în domeniul legii, din moment ce vrea să-i semnezi ceva. Oricum, poartă costum.

– Ce logică impecabilă! Adică, dacă porţi costum, este musai să fii avocat. Ce altceva mai execuţi la cerere, ghiceşti în cărţi?

Harry a scos un fel de gâlgâit, de parcă cineva i-ar fi tras dopul.

– Presupun că el ar putea fi Omul-în-Negru[7].

M-am uitat la bărbatul cu ochelari şi costum.

– Ai vizionat vreun ştiinţifico-fantastic bun de curând?

– Nu vreau să discut cu el, mi-a spus crispat Ben.

Avea riduri fine de stres în jurul gurii.

– I-am spus tot ce aveam de spus.

– Ok, păi se pare că el e de altă părere. Vine încoace.

N-am apucat să zic mai mult, că Ben s-a aplecat, m-a prins de umeri şi a început să mă sărute.

Nu mă aşteptasem la una ca asta şi am intrat în panică. Senzaţia de claustrofobie pe care mi-o dădea apropierea de el, atingerea buzelor lui îmi evocau amintiri pe care le crezusem de mult îngropate, aducându-le la suprafaţă ca pe nişte mortăciuni ridicate pe oglinda unui lac. Îi simţeam pe limbă gustul, o dulce umezeală, simţeam în nări mirosul de nucă de cocos din părul lui. Mi s-a tăiat

răsuflarea, mi s-a strâns stomacul şi am încercat să mă desprind de el, dar bara căruţului rămăsese prinsă între noi şi acum mă împungea în şale, iar mişcarea trupurilor noastre îl legăna periculos pe Harry dintr-o parte într-alta, aşa că eram nevoită să stau nemişcată, ca nu cumva să-l răstorn. Chiar când voiam să-l apuc pe Ben de urechi şi să-l îndepărtez de mine, el a făcut un pas în spate, m-a privit drept în ochi şi m-a întrebat şoptit:

– A plecat?

Mi s-a oprit răsuflarea în gât. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, golindu-mi plămânii de aer.

– Urrgh.

Atât am reuşit să îngaim.

Ben s-a răsucit pe jumătate, până când l-a putut vedea pe individul care continua să stea pe treptele magazinului.

– *La dracu'!*

Şoapta lui mi-a atins pielea ca un abur. Mi s-a făcut pielea de găină şi mi s-au înmuiat picioarele.

– E tot acolo, nu ne scapă din ochi. Uite, îmi pare foarte rău, dar...

Buzele lui mi-au cuprins din nou gura, de asta asta mai blând şi mai atent, deşi barba lui nerasă continua să-mi zgârie obrazul, iar între trupurile noastre rămăsese un spaţiu care dezminţea situaţia, în caz că cineva ar fi venit să ne privească mai îndeaproape.

De data asta am fost suficient de uluită ca să încremenesc pe loc. Şi în ciuda... mă rog, în ciuda a tot, ceva a tresărit în adâncurile fiinţei mele.

– Dar acum?

Am răspuns ca un robot:

– Acum da. A plecat.

Ben mi-a dat drumul din braţe şi s-a îndepărtat de mine. A răsuflat adânc şi şi-a trecut degetele prin păr.

– S-a dus să-şi scrie raportul. Bravo.

Tonul amar îi strâmbase gura într-o grimasă.

– Dar măcar am mai câştigat ceva timp. Şi pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc.

Mi-am golit plămânii de aer şi mi-am şters gura cu palma. M-am străduit să mă relaxez. Se terminase.

– N-ai pentru ce.

– Asta-i tot ce ai de zis? „N-ai pentru ce"?

– Păi, stai niţel, să mă uit în cărticica mea cu replici pentru situaţii în care un nătâng te sărută pe nepusă masă, bine? Ah, da, uite ce scrie.

L-am plesnit peste faţă. Nu prea tare, în definitiv încă voiam să-mi accepte creaţiile, dar suficient cât să înţeleagă că eram supărată.

– Poftim! Sau preferi răspunsul iniţial?

Ben s-a uitat la mine o clipă, cu mâna la falcă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce făcusem. Apoi instantaneu, ca o insectă pocnită, s-a trântit pe treapta magazinului, s-a aplecat peste genunchii îndoiţi şi a izbucnit în râs.

M-am uitat la el câteva secunde.

– Zău că eşti ţicnit, am spus.

– Iartă-mă.

Glasul lui răzbătea înăbuşit.

– Numai că... în clipa de faţă situaţia e cam bizară.

– Nu zău!

– Eşti prima fată care m-a pălmuit aşa. Nu-s obişnuit.

– Păi sigur, tu eşti darul lui Dumnezeu pe pământ, aşa că nu mă miră.

A ridicat ochii spre mine şi râsul i s-a oprit în gâtlej.

– Eşti supărată *pe bune*, aşa-i? Îmi pare rău, n-am vrut să te compromit sau mai ştiu eu ce.

– Să mă compromiţi? Cum? Doar nu eşti cu fotografii după tine, cocoţaţi pe acoperişuri? Crezi că ai să dai lovitura cu poze în care un vânzător de chitare de pe o stradă lăturalnică fură o sărutare? Cred că nici revista *Hello* nu-i în halul ăsta de disperată.

Da. Amândoi puneam tulburarea mea pe seama faptului că fusesem sărutată de un bărbat care-mi era aproape străin. Aşa era mai simplu.

– Se vede câte ştii tu.

Ben s-a ridicat din nou.

– Oricum, mă refeream la tatăl lui.

A făcut un semn din cap spre Harry.

– Poţi să-i spui... prietenului tău, da?... că am făcut asta doar ca să scap de doctorul Michaels. Mi-a ajuns cât am vorbit cu el azi şi-mi trebuia un pretext ca să pun capăt conversaţiei.

– Unu: mă deranjează aluzia că ar trebui să merg şi să-i îndrug cuiva din viaţa mea că un nerod m-a înghesuit pe o alee, şi doi: *chiar* arăt a femeie care a născut acum opt săptămâni?

Am arătat spre mine. În ziua aceea purtam o pereche de jeanşi vechi, negri şi un top minuscul din catifea şi satin, care nu reuşea să acopere lipsa oricărui semn postnatal.

– N-ar cam trebui să-mi atârne pieile sau ceva de genul ăsta?

Ben s-a uitat de la mine la Harry, apoi din nou la mine.

– Şi-atunci ce faci? Îl închiriezi cu ziua?

Am oftat adânc.

– Uite ce este. Ţi-am adus colecţia mea s-o pui în vânzare. Dacă nu-i prea mare deranjul. Atât şi nimic mai mult.

Ben s-a rezemat de zidul magazinului. Soarele care îi punea în evidenţă aspectul neglijent nu-l avantaja prea mult, deşi făcea să-i strălucească părul.

– Nu, nu, acum chiar m-ai făcut curios. Mă trezesc că-mi intră în magazin o femeie neobişnuită şi autoritară, pare-se împingând un cărucior cu un bebeluş furat. Trebuie să recunoşti că am motive să fiu curios.

Am închis şi am deschis gura de mai multe ori.

– Ah, bun, acum ai rămas fără grai.

– N-am rămas fără grai, am protestat eu. Atâta doar că mă abţin să nu te muşc. Ai idee cât poţi fi de antipatic?

– Pe ce scară?

– Cum dracu’ faci să vinzi ceva vreodată? Te încrunţi la oameni şi bombăni până se simt obligaţi să-ţi cumpere marfa ca nu cumva să arunci blesteme asupra lor? Pentru că, să ştii, nu eşti chiar pe primul loc în topul comercianţilor de succes.

Ben a clătinat imperceptibil din cap.

– Ia să vedem puţin... poţi să mai spui o dată cine-i un ciudat? Pentru că încep să cred că cineva mă întrece de departe.

Mi-am muşcat limba, dar rău de tot. O arestare a mea pentru omor (cu sau fără motiv) ar fi fost genul de subiect pe care Saskia l-ar fi trâmbiţat până la sfârşitul lumii.

– Uite ce e, i-am spus, vreau doar să ştiu dacă te interesează să-mi primeşti şi celelalte obiecte.

– Da.

– Cum?

– Ah, scuză-mă, mi-au scăpat cumva câteva cuvinte în letonă sau ceva de genul ăsta? Da. D.A. Îţi primesc marfa.

Am deschis gura de câteva ori, dar angrenajul minţii mele nu reuşea să se urnească din loc.

– Oh.

– Lasă-le la magazin, bine? Eu va trebui să ies puţin în oraş, mă întorc după-amiază, aşa că te rog să încui tu şi să pui cheile în cutia poştală.

Din instinct de conservare, am reacţionat instantaneu, prinzând cheile din aer înainte să mă pocnească în cap.

– Pa.

Ben mi-a întors spatele şi a pornit pe alee în pas săltat, dar îndeajuns de lent încât să-i observ jeanşii spectaculos de strâmţi, în timp ce se îndrepta spre strada principală.

– Oooaaaaaaaaaaaaa! a comentat scurt Harry.

22 aprilie

Vremea... cui îi pasă? Am deschis magazinul, nici urmă de clienţi, m-am gândit să dau anunţ la ziar, dar zău aşa? Cui îi trebuie?

OK, da, m-ai prins. Am sărutat-o. Dar numai ca să te pun în situaţia penibilă de a-mi ţine iarăşi discursul despre „cum trebuie să mă împac cu situaţia”. Iar ea e drăguţă, aşa că bate-mă, omoară-mă, dar celibatul nu rămâne fără urme, să ştii. În timp ce o sărutam... mi-am imaginat o clipă că totul e bine. Că şi eu sunt bine. Iar pentru acea clipă, acel unic moment de extaz cât ea a rămas tăcută şi nemişcată, i-am simţit bătăile inimii, gustul răsuflării, ca şi cum ar fi fost o situaţie reală, ca şi cum aş fi revenit la viaţă numai pentru asta.

Drace, totuşi s-a speriat. Vedeam cum îi pulsa artera din gât de parcă i s-ar fi zbătut un iepuraş sub piele şi aş fi vrut să ştiu ce anume o speriase în asemenea măsură. Adică... Doamne sfinte... doar nu arăt ca o sperietoare, nu? Nu-s o pocitanie de un metru optzeci. Dar ea şi-a revenit, trebuie să recunosc. M-a pălmuit şi mi-a zis că sunt antipatic. A fost grozav.

Şi ar mai fi ceva în legătură cu Jemima. Ca să-ţi spun adevărul, pare capabilă să privească în adâncul meu, făcând să mă treacă fiorii. Iar la ora actuală nu mi se întâmplă foarte des să spun adevărul, doctore, probabil ai remarcat, nu-i aşa?

Presupun că ăsta-i rostul micului tău exerciţiu. Să mă determini să ţin un jurnal zilnic, singurul unde îmi pot deschide sufletul cu adevărat... bine gândit. Din punctul tău de vedere. Dar dintr-al meu? Cred că onestitatea a fost unul din lucrurile care au murit în mine, după înţelegere şi luciditate. Acum zac aici, şi zile precum cea de azi mă fac să-mi dau seama cât de departe sunt de o viaţă normală. Ciudat cum un singur sărut dat unei fete împotriva voinţei ei mă poate face să văd limpede...

[6] Cunoscută comedie britanică (n.tr.)

[7] Aluzie la filmul american Men in Black – Bărbaţi în negru (n.tr.)

capitolul 4

M-am cuibărit pe canapea, privind ţintă în paharul cu vin.

– Crezi că am făcut ce trebuie? am întrebat-o pe Rosie, care stătea aplecată deasupra mesei, lipind frunze uscate pe nişte fâşii de carton. Mă refer la faptul că mi-am lăsat obiectele acolo. Ar putea vinde tot pe o nimica toată, ca apoi s-o şteargă cu banii.

– Mmm. Ai încredere în el?

Rosie a ridicat privirea. Ochii ei păreau imenşi în spatele ochelarilor de apropiere pe care-i purta când lucra.

– Da. Nu. E un nemernic.

Am luat o înghiţitură de Chardonnay ieftin. De fapt, mă gândeam la sărutul smuls cu forţa şi la reacţia mea de după aceea, dar nu aveam de gând s-o recunosc faţă de Rosie.

– E sexy?

Rosie a lipit o frunză de stejar vopsită în trandafiriu, cu o expresie atât de concentrată încât ochelarii au început să-i alunece pe nas.

– Este aşa de slab, adică, ar fi... nu ştiu... ca şi cum m-aş culca cu o prăjină sau cam aşa ceva. Iar felul cum se îmbracă! Ar fi trebuit să-i vezi hainele, azi avea nişte jeanşi, efectiv...

– Te previn, Jem, mie răpunsul tău îmi pare afirmativ.

– Hm.

Am ridicat sticla.

– Sigur nu vrei şi tu un pahar?

Rosie şi-a clătinat sânul către mine.

– Alăptez.

– Bine, dar acum n-ai să renunţi la toate plăcerile, nu?

– Crede-mă, când ai un copil foarte mic, nu prea rămân multe lucruri care să-ţi facă plăcere. Sau la care să-ţi vină măcar să te gândeşti.

A înălţat brusc capul, de parcă i l-ar fi smucit cineva cu o sfoară.

– Oh, iar s-a trezit.

– Nu l-am auzit.

Două secunde mai târziu l-am auzit şi eu. Ţipetele lui Harry ajungeau până la noi prin pereţii groşi ai casei.

– Vrei să mă duc eu?

– Nu.

Rosie a oftat şi şi-a luat paharul.

– Încerc să-i mai dau o dată să sugă, poate aşa se potoleşte.

– Pot să lucrez eu ceva la felicitări cât timp lipseşti?

Ea a clipit încet, rămânând câteva secunde cu pleoapele închise.

– Mă descurc. Îl culc din nou pe Harry, pe urmă mă întorc să termin astea. Saskia le vrea până poimâine, aşa că va trebui să lucrez la noapte.

– Aoleu, parcă ziceai că le vrea până la sfârşitul săptămânii... chiar şi aşa ar fi însemnat să faci un tur de forţă.

– S-a răzgândit.

Rosie a început să urce scările, masându-şi obosită spatele. Am auzit-o intrând în camera lui Harry şi zicând răstit „Acu' ce mai vrei?", pe urmă zgomotul tălpicilor leagănului pe podea, semn că Harry fusese luat în braţe. A urmat un scârţâit când Rosie s-a aşezat pe marginea patului, apoi s-a lăsat o tăcere care a durat până când mi-am terminat vinul. Am urcat scările şi am privit prin uşa întredeschisă. Rosie era lungită pe pat, îmbrăcată, şi dormea dusă, cu Harry alături, încă ţinându-i sfârcul în gură. Copilaşul avea ochii închişi şi mânuţele lui micuţe se relaxaseră în somn ca nişte stele de mare. L-am luat uşor în braţe şi l-am aşezat în pătuţ. În afară de o tresărire scurtă în clipa când a atins cu ceafa cearşaful rece, nu s-a mişcat. I-am învelit pe el şi pe maică-sa, deşi am evitat să-i acopăr sânul cu rochia. Am tras pătura peste ea şi am stins lumina. Pe urmă m-am dus în camera mea şi m-am trântit pe divan.

Vinul îmi crease o stare de euforie, dând naştere unei plăcute fantezii în care podoabele confecţionate de mine erau descoperite de o femeie putred de bogată – să zicem Madonna – care mă smulgea din anonimat, cerându-mi s-o urmez în turnee în calitate de designer de modă personal. Realitatea a încercat să-şi vâre coada întrebând ce-ar căuta Madonna în buticul dosnic al lui Ben, dar n-am luat-o în seamă şi am adormit cu imaginea plăcută a unei vile din Portugalia, de unde mă înapoiam în Anglia doar ca s-o calc pe nervi pe Saskia cu noii şi celebrii mei prieteni.

La trei dimineaţa m-a trezit Harry. Mi-am pus perna pe urechi, amintindu-mi cât eram de norocoasă să am un acoperiş deasupra capului. Ce contau câteva nopţi de nesomn faţă de situaţia în ansamblu?

Un alt urlet al lui Harry a sfâşiat tăcerea. Cum naiba suporta Rosie? De fapt... mi-am luat perna de pe urechi, să verific... de ce nu dusese la el? Rosie nu suporta să-l audă pe Harry plângând. În mod normal, l-ar fi luat în braţe la primul mârâit.

– Rosie?

M-am dat jos din pat şi am şoptit prin perete:

– Eşti acolo?

Auzindu-mă, Harry şi-a înteţit eforturile. Am traversat palierul şi am intrat în cameră, în caz că Rosie s-ar fi simţit rău şi nu s-ar fi putut da jos din pat sau mai ştiu eu ce. Nu era acolo.

– Rosie?

Am luat în braţe trupuşorul fierbinte şi umed al lui Harry şi l-am lipit de mine. Tremura de atâta plâns şi-şi răsucea capul departe de mine, în semn de respingere.

– Ssst. Totul e în regulă.

Am încercat să liniştesc bebeluşul, dar nu-mi puteam scoate din cap ideea că se întâmplase ceva. Rosie nu-l lăsa niciodată pe Harry să facă o criză de plâns.

Am coborât scara în vârful picioarelor, cu pumnişorii lui Harry încleştaţi în părul meu, în timp ce el îşi lovea fruntea de mine ca un fan al muzicii heavy metal ascultând formaţia Motorhead. Rosie era la parter, aplecată deasupra mesei şi întinzând vopsea granulată peste nişte seminţe.

– Rosie? Ce s-a întâmplat, nu l-ai auzit?

I-am atins umărul şi am vrut să i-l dau în braţe pe Harry, dar ea s-a ferit, ridicând pensula din păr de cămilă, ca să mă ţină la distanţă.

– Nu... nu-i pot face faţă în clipa asta, Jem. Atâta tot... Credeam că după un timp va adormi din nou. Chiar trebuie să termin felicitările astea.

În lumina slabă a lămpii chipul ei părea brăzdat şi plin de pete roşii.

– Te simţi bine?

A dat din cap cu îndârjire, cu disperare.

– O să fie bine. Zău că da. Atâta doar că trebuie să termin felicitările astea, altfel Saskia n-o să mai vrea să-i livrez şi altele. Dacă termin tot în noaptea asta, nu mai am decât să finisez câte ceva pe ici, pe colo, înainte să i le duc.

Evita să se uite la Harry.

– În frigider e un biberon, vrei să-l încălzeşti şi să-i dai tu de mâncare? După asta ar trebui să adoarmă imediat şi atunci am să...

– Rosie...

I-am vorbit cu băgare de seamă, dar apăsat, până când a ridicat ochii către mine.

– Am să-l hrănesc cu dragă inimă pe Harry, am să-l schimb, am să-l duc la culcare şi am să-i fac tot ce-i doreşte inimioara. Numai că – şi acum te rog să mă asculţi cu atenţie – am să fac toate astea numai dacă accepţi să te culci din nou. În clipa asta.

– Jem, eu...

– ÎN CLIPA ASTA, Rosie!

De regulă, nu sunt atât de autoritară. La dracu', nu sunt chiar deloc. De fapt, sunt o timidă pe care toţi o dau la o parte, dar vorbele mele au avut efectul scontat. Rosie a devenit dintr-odată inertă şi s-a îndreptat spre scări de parcă ar fi trecut printr-o şedinţă de hipnoză pe scenă. Harry a încetat să mai plângă şi a rămas cu gura căscată la mine, exact atât de deschisă cât îmi trebuia ca să-i îndes printre buze tetina biberonului – ceea ce am şi făcut câteva secunde mai târziu.

Am rămas cu ochii la feţişoara lui în extaz în timp ce sugea, şi m-am întrebat ce dracu' făceam. Era în toiul nopţii şi eu hrăneam bebeluşul altei femei, în timp ce ea se dusese la culcare. Când devenisem într-atât de altruistă? Deşi trebuia să recunosc că era plăcut să-l ţin lipit de mine pe Harry în timp ce sugea şi să mă uit cum trupuşorul lui se relaxează. Ca şi cum aş fi devenit mamă fără obositoarele nouă luni în care mi-ar fi fost greaţă şi m-aş fi îngrăşat. În plus, nu mi se lăsase burta şi nici nu aveam nişte sâni cât toate zilele.

Ca şi cum simplul gând la sâni enormi s-ar fi propagat prin eter, s-a auzit o bătaie uşoară în geam, apoi profilul şmecheros al lui Jason s-a lipit de geam.

– E cineva pe-acolo? a şuierat el.

– Doar eu.

– Oh. Tocmai am isprăvit ce aveam de făcut în noaptea asta şi am văzut că la voi ardea lumina. Ai nişte cafea care să nu pară că a trecut deja prin şapte rânduri de rinichi?

M-am dus cu paşi târşâiţi, ţinându-l pe Harry sub braţ, şi am deschis uşa.

– Bine, bine, dar poţi vorbi şi tu în şoaptă? Am expediat-o pe Rosie la culcare şi nu vreau să găsească vreo scuză să coboare iar aici.

– 'Nţeles.

Jason şi-a azvârlit bocancii din picioare şi a intrat.

– Atunci pun apa la fiert, bine?

Pleoapele lui Harry au început să se lase grele şi ritmul suptului s-a domolit treptat. Curând a devenit o greutate caldă şi umedă sprijită de braţul meu, iar când Jason s-a înapoiat în micuţa

sufragerie, cu două căni aburinde şi un pachet de biscuiţi, Harry deja dormea dus.

– Deci Rosie a lucrat?

L-am culcat pe Harry pe canapea, ca să-mi pot lua cana. Singura dată când voisem să iau în mână ceva fierbinte în timp ce-l ţineam pe Harry în braţe, urletul lui Rosie se auzise până în Dorset.

– Ştii cum e Rosie, nu vrea să dezamăgească pe nimeni. Dacă i-a zis Saskiei că felicitările vor fi gata mâine, atunci se va face luntre şi punte să le termine.

Am privit căpşorul pufos al lui Harry.

– De fapt, mă cam îngrijorează Rosie.

– Mmm? a exclamat Jason, uitându-se la mine pe după marginea căniі. Ce-i cu ea?

– E absolut epuizată. Oare e normal?

Jason şi-a coborât privirea, oferindu-mi priveliştea genelor lui incredibil de lungi.

Erau unul dintre principalele lui puncte de atracţie, deşi eu, una, îi declarasem fără ocolişuri că şi cămila are gene frumoase, deşi pute ca un tomberon.

– Când a născut Viv, era dărâmată mai tot timpul. Ţin minte că Lance, cumnatu-său, mi-a povestit că nu se mai culcase cu ea de patru ani.

– Jason, te rog!

– Tu ai deschis discuţia.

Jason a suflat în cafea ca s-o mai răcească.

– OK, bun. Îmi închipui că aşa se întâmplă. Dar dacă se va odihni bine, o să-şi revină.

Am căscat prelung, de mi-au trosnit fălcile.

– Atunci nu te deranjează să stai cu ochii pe Harry până dimineaţă? Din moment ce tot eşti treaz.

S-a trântit pe canapea, alături de Harry.

– OK. Dat fiind că eşti aşa convingătoare, am să stau cu el până se trezeşte una din voi. Îmi dai mie porţia ta de fulgi de porumb?

Am căscat din nou.

– Sigur. Oricum sunt ai lui Rosie.

– Apropo, a zis Jason, căutându-se prin buzunarul salopetei. Ai mai primit un e-mail de la tipul tău. L-am scos la imprimantă, ca să nu mai fie nevoie să baţi drumul la atelier.

– Cum rămâne cu confidenţialitatea, Jason? Să ştii că asta nu implică doar să fii singur când te masturbezi. Oricum, aveam impresia că mi-am schimbat parola.

– Chiar ţi-ai schimbat-o. Dar am văzut-o. Pe bune, Jem, „Creştin”? Ce fel de parolă-i asta? Niciodată nu mi-aş fi închipuit că-ţi pasă de cele sfinte.

– Nu ştiam că una dintre surorile tale are copii.

Am luat de la el foaia împăturită de mai multe ori, rezistând impulsului de a mă apuca s-o citesc.

– Mda. Jasper şi Freddie. Nume luate din anunţurile cu căţei pierduţi, dar puştii sunt simpatici. Care-i faza cu tine, Jem, doar nu eşti singură la părinţi?

– De unde ştii? am întrebat pe un ton glacial, dar Jason n-a părut să observe.

– Am stat de vorbă cu Rosie despre tine. Chiar după ce te-ai mutat aici. Ne întrebam de unde atâta mister legat de propria-ţi persoană. Ea zicea că nu se poate să fii singură la părinţi, pentru că te certi prea bine.

– Eu pun pariu că totuşi n-a zis chiar aşa.

Mi-am descleştat pumnii, străduindu-mă să mă relaxez.

– Noo. Nu fac decât să traduc vorbele ei în *lingua franca*. Asta înseamnă limbajul nostru comun, a adăugat el, văzând expresia de pe chipul meu.

– Da, ştiu *şi eu* ce înseamnă...

– Dar ce, te miră că ştiu eu? Păi mai cunosc şi eu câte ceva, am făcut şcoală la Roedean[8].

– Jason, Roedean e o şcoală de fete.

Jason mi-a zâmbit parşiv.

– Mda, e uimitor câte poţi învăţa de la gagicile alea snoabe când le-o tragi în Pavilion.

M-am cutremurat.

– Aş prefera să nu fie un eufemism, iar dacă este, te rog să-l ţii pentru tine.

Zâmbetul viclean i s-a lăţit pe faţă şi a început să mişte repede din sprâncene. În timp ce se întindea după un biscuit digestiv, eu am urcat scările şi m-am dus la culcare.

[8] Şcoală independentă din comitatul Susex, Marea Britanie (n.tr.)

capitolul 5

Când am coborât, a doua zi de dimineaţă – deşi de fapt era aceeaşi dimineaţă, numai că ceva mai târziu, aşa că părea a fi o cu totul altă zi –, Jason dormea tolănit pe canapea, cu Harry lungit deasupra lui. Amândoi sforăiau la unison, deşi am observat cu uşurare că doar la fundul lui Harry se întindea o pată de umezeală, nu şi la al lui Jason.

M-am dus tiptil la bucătărie, am pus apa la fiert şi mi-am pregăti un bol de müsli. Abia începusem să mănânc, când a apărut şi Rosie. Avea obrajii trandafirii şi arăta odihnită cum n-o văzusem niciodată de la naşterea lui Harry.

– Cum te simţi? am întrebat-o pe un ton circumspect.

– Oh, Jem.

Şi-a dus mâinile la cârlionţii negri, începând să se joace cu ei, cu un aer absent.

– Iartă-mă pentru aseară. Eram *terminată*, dar trebuia să lucrez la felicitări, iar Harry nu se potolea şi...

– Fii liniştită. Vorbesc serios, Rosie. Harry a adormit ca un mieluşel, nu s-a trezit nici acum. Cred că este somnul cel mai profund pe care l-a avut vreodată de când s-a născut. Graţie lui Jason al nostru, pe care-l poţi vedea acolo.

Ne-am uitat amândouă prin crăpătura uşii de la sufragerie.

– Să-i dea Dumnezeu sănătate.

Obrazul i s-a luminat de un zâmbet afectuos.

– Aşa-i că sunt adorabili amândoi când dorm?

– Nu ştiu dacă l-aş defini pe Jason ca fiind „adorabil”, dar trebuie să recunosc că are un oarecare farmec.

– Vorbeam de Harry. Dar zău, Jem, de ce nu încerci să te întâlneşti cu Jason? Cred că ar fi un bărbat potrivit pentru tine.

– Rosie, tu ţii *vreun pic* la mine?

– Nu-i un tip chiar aşa de rău.

Rosie a îndrăznit să se mai uite o dată din prag.

– Trebuie să recunoşti că e drăguţ. Are picioare lungi şi un fund fantastic. Te-ar scoate în oraş, ai cunoaşte şi alte persoane, în loc să-ţi faci veacul în casa asta şi în atelier, plus câteva drumuri sporadice la York, unde se pare că întâlneşti numai ţicniţi şi ciudaţi.

– Ai uitat de Saskia.

– Eu atât am avut de zis.

Rosie şi-a umplut castronelul cu fulgi de porumb, în timp ce eu am pregătit două căni de ceai.

– Doar dacă... iartă-mă că te întreb, Jem, dar sper că nu-ţi plac fetele?

M-am holbat la ea şi ceainicul s-a înclinat, lăsând o baltă de apă clocotită pe podea.

– Faptul că mai degrabă mi-aş mânca urechile decât să mă combin cu Jason nu înseamnă că sunt lesbiană, dragă Rosie.

– Ştiu. Doar că... bun, nu ştiu mare lucru despre tine, Jem, şi în astfel de clipe îmi dau seama de asta. În definitiv, nu prea vorbeşti despre tine, nu? Mă refer la viaţa ta de dinainte de a veni aici. Tot ce ştiu despre tine e că vii de undeva, din sud. Nu flirtezi, nu te întâlneşti cu nimeni, eşti genul de femeie misterioasă. Presupunând că n-ai fost recrutată de MI5 să spionezi ce fac o mamă dusă cu

capul şi un artist smintit, de ce atâtea secrete?

– Nu-i vorba de secrete.

– Serios? Când ne-am cunoscut nu eram decât tovarăşe de pahar, aşa că nu prea ţi-am pus întrebări, pe urmă, când am rămas gravidă cu Harry, presupun că aveam nevoie de o prietenă, dat fiind că ai mei sunt aşa departe şi toate amicele mele socotesc că o seară de distracţie în oraş constă în droguri şi vodcă. Mai ales când eu nu mai puteam nici măcar *să mă gândesc* la vodcă fără să mi se întoarcă stomacul pe dos. Pentru mine nu era chiar o prioritate să te întreb cine eşti şi de unde vii, nu la vremea când talia mea ajunsese cât statul Montana, iar memoria... cum se numesc chestiile alea cu găuri?

– Sincer, Rosie, nu-i vorba de secrete.

M-am aplecat să iau o linguriţă, cu grijă să-mi ascund expresia feţei după pletele lăsate.

– Am avut o viaţă foarte plicticoasă şi am venit în York ca să-mi vând cataramele şi bijuteriile într-un oraş care-mi închipuiam că oferă mai multe oportunităţi. Atât şi nimic mai mult.

Rosie m-a privit lung.

– Ne cunoaştem de... cât timp? Un an şi jumătate. Întotdeauna mi-ai fost o prietenă adevărată şi ai fost alături de mine. Iar după seara de ieri îţi rămân datoare. Dar nu mă poţi învinui că sunt curioasă, Jem. Mi-ar părea rău să crezi că-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala.

M-am grăbit s-o strâng în braţe.

– Nici pomeneală. Nu fac decât să-mi ascund existenţa banală şi comună sub un văl de tăcere, atâta tot.

În încăperea alăturată s-a auzit un pârţ răsunător, apoi vocea lui Jason zicând „Aoleu, fetelor, îmi pare rău. Am uitat că sunteţi prin preajmă” şi gânguritul lui Harry.

Rosie a început să-şi scoată cu lingura cereale din cutie.

– Retractez tot. N-aş vrea să-ţi dai întâlnire cu aşa un specimen. Doar dacă ai avea propria ta turbină cu aer, atunci ţi-ar scuti o groază de bani.

– Probabil că fetele se dau în vânt după mutra lui. Aşa trebuie să fie. În orice caz, nu după manierele lui în societate.

Jason a venit în bucătărie cu Harry în braţe. Bebeluşul râdea cu gura până la urechi, de parcă n-ar fi văzut ceva mai caraghios în viaţa lui.

– Doi bărbaţi fomişti au venit să ia micul dejun.

– Întodeauna te pârţâi aşa dimineaţa?

Rosie a împins pachetul de müsli spre Jason şi a început să-şi descheie bluza.

El i-a făcut cu ochiul.

– Ai vrea tu să afli, scumpete.

Eu şi Rosie ne-am strâmbat simultan.

– Ăăă... nu.

– Oricum, doamnelor, tre’ s-o întind, să mai trag un pui de somn înainte să se crape de ziuă. Doar dacă nu aveţi niscai costiţă...

– Îmi pare rău, nu.

Rosie s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe Jason pe obraz.

– Mulţumesc pentru aseară, Jason.

Jason a întors încet capul şi a pupat-o lung şi răsunător până când Harry, care nu-şi primise masa,

a început să scâncească.

– N-ai pentru ce, scumpete.

Apoi, cu un surâs lasciv care se putea vedea tocmai din Lancashire, a plecat.

Rosie se îmbujorase şi mai tare.

– Draci bălţaţi! a exclamat ea. Iartă-mă, Harry, dar... *draci bălţaţi*!

A expirat prelung, până când bretonul i s-a ridicat vreo câţiva centimetri.

– Cred că am priceput cum face de are lipici la toate fetele alea.

S-a aşezat pe unul dintre taburete şi l-a strâns la piept pe Harry.

– Cum a fost sărutul, bun?

Ea a suflat din nou.

– Phii! Ca să mă exprim aşa, dacă nu m-aş simţi de parcă din burta mea şi-ar lua zborul nişte avioane cu reacţie, mai că i-aş da o şansă.

A privit în jos, la Harry, care sugea de zor.

– Dacă mi-ar promite să nu bată toba.

– Şi să nu se pârţâie.

Ea l-a bătut uşor pe Harry peste funduleţ.

– Deci, azi te duci la magazin sau ce?

– M-am gândit să merg iar în oraş. Poate să-mi mai încerc o dată norocul cu Saskia.

– Sau...

Rosie m-a privit pieziş pe sub breton.

– Să-ţi mai încerci norocul cu tipul la care ţi-ai lăsat marfa.

– Aseară mi-a mai trimis un e-mail în care-mi zicea să mă duc să-mi iau banii pentru cataramă. Aşa că, dacă *chiar* ne vedem, e doar pentru afaceri.

Rosie s-a strâmbat.

– Ar trebui să-l inviţi la noi. Am putea lua masa cu toţii împreună... Eu m-aş ocupa de gătit şi de toate celelalte. Hai, Jem, ar fi grozav să văd şi eu o faţă nouă.

– Nu prea suntem în genul ăsta de relaţie. El este cam... nu ştiu... tăios. Ţâfnos. Cu siguranţă, nu-i genul care să facă furori la o petrecere.

– Nu contează. Tu invită-l oricum. Aş putea găti specialitatea aia a mea mexicană cu fasole, ar putea veni şi Jason şi am fi ca două cupluri care iau masa împreună, nu m-aş mai simţi ca grăsanele alea diforme care nu merg niciodată nicăieri şi stau doar în tovărăşia televizorului.

Eram gata-gata să râd când am văzut că ochii ei pluteau în lacrimi.

– Am să-l invit. Dar să nu te aştepţi să şi accepte.

M-am ridicat.

– Ar fi cazul să plec. Ştii ce zice Saskia despre cine se scoală devreme...

– Da. Pasărea care se trezeşte devreme este mâncată de o pisică şi mai matinală.

– Întocmai.

Mi se părea ciudat să merg în oraş fără Harry, dar aşa mă mişcam cu mult mai repede. Am ajuns în faţa magazinului *Petit Lapin* chiar când vânzătoarea Saskiei, Mairi, ridica obloanele şi descuia uşa de la intrare.

– Saskia a venit? am întrebat.

Mairi a făcut o pauză, ca să digere întrebarea. Era o fată de o frumuseţe răpitoare, suplă ca un arbust tânăr şi cu un păr atât de imposibil de strălucitor încât eram convinsă că era din nailon. Numai că mintea ei nu avea nici pe departe aceeaşi strălucire.

– Păi, urma să meargă mai întâi la magazinul din Harrogate, mi-a răspuns ea într-un târziu, pe un ton convingător şi înţelept. Totuşi am auzit mişcare în partea din spate a magazinului.

– Or fi strigoi.

Am încercat să zăresc ceva dincolo de vitrina cu geamuri fumurii – ultima modă –, să văd dacă Saskia mai avea expuse creaţii de-ale mele.

– Crezi? Adică, se aud atâtea poveşti despre clădirile astea vechi, nu? Ăia de vizavi jură că au victime ale ciumei îngropate în grădină.

Mairi a urcat treptele în urma mea şi a intrat în magazin.

– Nu ştiu ce-aş face dacă aş vedea un strigoi. Tu ce-ai face, Jemima?

– Probabil aş încerca să-i vând ceva, am mormăit, privind în jur la interiorul recondiţionat al magazinului *Petit Lapin*.

Saskia renunţase la exponatele agăţate pe pereţi şi la ungherele ticsite de obiecte, ideale atunci când căutai ceva. Acum în mijlocul încăperii se vedeau câteva exemplare alese pe sprânceană din ceea ce am presupus a fi artă locală, reflectate în nişte oglinzi înalte. Le-am studiat, întrebându-mă din ce spital de boli mintale proveneau cei care le confecţionaseră.

– E super, aşa-i?

Saskia şi-a făcut apariţia. Oglinzile o reflectau şi pe ea. Aveam senzaţia că sunt înconjurată de mai multe Lucrezia Borgia.

– Se cheamă „Feminitate”.

M-am uitat atent la exponatul cel mai mare.

– Ăsta-i un băţ.

Saskia şi-a fluturat părul.

– Remarca ta arată cât de puţin înţelegi tu din Artă, Jemima. E vorba de o reprezentare centrală a esenţei feminine. Artă americană.

– Aha.

Am mai studiat puţin exponatul.

– Americanii trebuie să fie tare diferiţi de noi dacă aşa arată esenţa feminităţii lor. Mie mi se pare că aduce cumva cu un lemn de foc. Americanii sunt în general inflamabili?

Saskia mi-a întors spatele şi a început să-şi facă de lucru cu o casetă mică din sticlă în care se găsea ceva ce aducea a eprubetă cu urină.

– Doreai ceva, Jemima? Mairi, iubito, dă drumul la cafetieră, mor să beau un espresso.

Am făcut semnul crucii în spatele ei, dar nu s-a preschimbat într-o grămăjoară de ţărână, aşa cum sperasem.

– Mă întrebam dacă te-ai mai gândit la posibilitatea de a-mi vinde în continuare obiectele.

Până şi eu eram conştientă de tonul disperat al vocii mele ezitante.

– Acum probabil ai unde să le expui. Dispui de tot acest spaţiu. Sau le-ai putea duce în Harrogate. Nu m-ar deranja să le aduc acolo, dacă aşa vrei.

– Jemima...

Saskia a ridicat ochii în tavan.

– ... ia uită-te puţin în jurul tău. Ce vezi?

– Spaţiu. Mult, mult spaţiu.

– Şi mai ce?

– Şi un băţ.

Saskia s-a răsucit brusc spre mine.

– Vrei să-ţi spun eu ce vezi, Jemima? Vrei? Stil, asta vezi. Stil, unicate, obiecte rare la care are acces numai cumpărătorul avizat. Ei bine, chiar dacă trebuie să recunosc că toate creaţiile tale sunt superbe, totuşi sunt niţel... cum să-ţi spun eu ţie ca să nu te simţi jignită?... niţel cam *ostentative*. Scumpo! a adăugat ea, de parcă acel cuvânt de alint mi-ar fi domolit cumva pornirea de a o strânge de gât. Mairi, mai avem invitaţii pentru inaugurarea oficială?

Mairi s-a apropiat în vârful picioarelor ei perfecte.

– Mai e un teanc aici, a spus ea îndatoritoare. Şi altul acolo.

– Bine.

Saskia a scos la iveală o broşură.

– Uite, Jemima. A*cesta* e genul de obiecte pe care le vând eu. *Aceştia* sunt clienţii la care aspir.

Broşura conţinea fotografii care o înfăţişau pe Saskia ţinând în mână diverse obiecte. În multe poze apărea alături de persoane ale căror coafuri şi siluete costelive le etichetau ca făcând parte din aristocraţie. Toţi surâdeau fals, arătându-şi toţi dinţii.

– Te rog să vii la inaugurare, draga mea.

Am rămas cu ochii la dreptunghiul strălucitor.

– Când are loc? am întrebat cu glas lipsit de intonaţie.

A bătut în invitaţie cu o unghie perfect manichiurată.

– Săptămâna viitoare. Nu se ştie niciodată, poate îţi faci şi tu nişte relaţii. Am invitat tot felul de lume, chiar şi persoane care ar putea cumpăra creaţiile tale. Tipi cu bani, pricepi?

Deşi ştiusem că nu voi avea şanse de câştig, totuşi mă încerca o vagă senzaţie de rău.

– Şi cine-i vedeta pe care ai invitat-o să facă inaugurarea? am întrebat, citind literele stilizate în caractere gotice.

Saskia a părut stânjenită, lucru care nu-i stătea deloc în fire.

– Am câteva nume, a răspuns ea, întorcându-se să aranjeze exponatul central, ca să nu mai pară chiar adus de vânt. Relaţii, dragă. Ăsta-i secretul. Ia nişte invitaţii. Adu-ţi toţi prietenii.

A zâmbit ironic. Nu s-ar fi putut spune că mă învârteam într-un cerc prea numeros.

– O să fie câte ceva de ciugulit, dar în locul tău, aş lua masa înainte de a veni încoace.

Am schimbat o privire cu Mairi. Îmi era milă de ea, eu măcar puteam pleca de acolo.

– Mulţumesc, am spus, străduindu-mă să-mi fac o retragere elegantă. Abia aştept să vin.

– Hmmm. Şi acum, Mairi, n-ai putea să te caţări pe balcon cu o cârpă de praf...

Le-am lăsat să-şi vadă de treabă. Am vârât în buzunarul de la spate invitaţiile atât de lucioase încât aproape au alunecat singure înăuntru şi m-am decis să merg la magazinul lui Ben. Avea să-mi dea nişte bani şi, după cum mergeau lucrurile, el era ultima şi unica mea speranţă. Aveam un website, dar nu de aici aveam să mă îmbogăţesc. De regulă, aşa îmi vindeam obiectele mai mici: plăteam mai puţin expedierea, erau mai uşor de ambalat şi ceva mai simplu de purtat decât obiectele mai

pretenţioase plasate în magazine... în magazin.

M-a surprins să văd în vitrină două dintre cataramele mele. Una era ataşată la o centură enormă din piele neagră, pliată peste o chitară de un verde strălucitor. Arăta neaşteptat de sexy şi, în acelaşi timp, sugera o armă de atac. Cealaltă cataramă era purtată de Ben, care stivuia nişte amplificatoare ca să facă loc unei siluete din carton, înfăţişând un personaj pe care nu-l recunoşteam.

I-am făcut semn cu mâna. După o clipă mi-a răspuns în acelaşi fel. În afară de cataramă, azi mai purta un tricou negru şi o pereche de jeanşi negri şi soioşi, care aveau un buzunar rupt. Părul şi-l legase la spate în coadă de cal. Nu se bărbierise şi ochii lui arătau fantastic între atâta păr negru, deşi avea nişte cearcăne cât toate zilele.

– M-am gândit să trec pe-aici. Să văd... să văd cum merge treaba, înţelegi?

M-am oprit în prag, uşor stânjenită, dorindu-mi ca el să mă invite înăuntru. Dar cum Ben continua să-şi vadă de treabă, evitând să mă privească, am început să am senzaţia că mă ţineam scai de el.

– Cum merge treaba? Oh, nemaipomenit. Absolut nemaipomenit, a repetat, luptându-se cu amplificatoarele, pe care le aşeza unul peste altul, dând la iveală nişte bicepşi impresionanţi.

Avea braţe osoase, dar cu musculatură de chitarist. M-am trezit privindu-l fix câteva clipe, după care mi-am făcut reproşuri pentru asta, deşi nu eram prea sigură de ce.

– Bine. Numai că mi-ai spus chiar tu să vin până aici.

Ben şi-a întrerupt activitatea.

– Ţi-am spus eu?

Şi-a şters fruntea cu mâna murdară, lăsând o dâră cenuşie.

– Eşti sigură?

Acum chiar mă simţeam ca un musafir nepoftit. Nu că aş fi vrut ca el să fi dorit să vin, desigur, dar... pur şi simplu părea să fi uitat că mă chemase şi asta mă scotea din sărite.

– Chiar te pricepi să faci o fată să se simtă dorită, nu-i aşa?

Am intrat în magazin cu cea mai îndrăzneaţă alură de care eram în stare.

– Probabil faci furori la întâlnirile amoroase.

– Nu dau întâlniri.

Tonul lui fusese tern, golit de emoţii.

– E clar?

– Acum chiar mă uimeşti.

Avusesem intenţia să fiu sarcastică, dar replica sunase ceva mai blând, mai atenuat. Ben mi-a adresat o privire lipsită de expresie.

– Şi de ce te-am chemat?

– Nu mi-ai trimis un e-mail aseară? Să vin să iau banii pentru cataramă?

– OK, ţi-am trimis. Dar nu-mi închipuiam... nu-mi închipuiam că ai să şi apari.

A coborât din vitrină şi s-a uitat cu multă atenţie în jurul meu.

– Unde-i bebeluşul?

– E copilul prietenei mele, nu fratele meu siamez. Adică, n-ai banii pentru mine?

Mă bazasem pe ei ca să-i plătesc lui Rosie o parte din ce-i datoram pentru facturile lunii în curs.

– Întotdeauna eşti aşa pusă pe harţă?

Ben s-a dus în partea din spate a magazinului, privindu-mă peste umăr.

– Cred că faci furori la întâlnirile amoroase.

Unu la unu.

– Ha, ha. Bine, dacă vrei, sunt dispusă să am cu tine un mic duel verbal, dar dacă tot am venit pentru bani, mă gândesc că am scuti atât timpul tău, cât şi al meu dacă am trece la subiect.

Ben şi-a trecut din nou mâna peste frunte. Coada i se desfăcuse şi câteva şuviţe îi alunecaseră pe obraz, dându-i un aer de adolescent neglijent. Dar un adolescent cu ochi de om trecut prin viaţă.

– Da. Da, sigur, ai dreptate. Mă gândeam doar că...

S-a întrerupt şi s-a dus la casa de marcat. Era un model vechi, cu taste proeminente şi sertar care se trăgea în afară cu un clinchet.

– Am zis o sută cincizeci, da?

Casa a scos clinchetul care însemna „Nici o vânzare” şi s-a deschis.

– Îţi dau două sute. Restul de cincizeci ca avans, până mai vând una din celelalte catarame.

– Ai acolo două sute de lire bani gheaţă?

Mi-am lungit gâtul peste tejghea.

– Uau, atunci trebuie să faci vânzare, nu glumă.

– Chitarele sunt scumpe.

A scos patru hârtii de câte cincizeci de lire dintr-un compartiment în care se vedeau mult mai multe bancnote de acelaşi fel.

Am vârât banii în buzunar şi am dat să plec, când deodată mi-am amintit de promisiunea făcută lui Rosie. M-am întors din nou spre el.

– Vrei să vii la noi la cină într-o seară?

– *Poftim*?

– La cină. La noi acasă. Uite, e complicat... Prietena mea – cea cu bebeluşul – nu prea iese din casă în perioada asta şi sunt cam îngrijorată pentru ea... dar vrea să aibă musafiri, să mai cunoască lume şi mi-a sugerat...

I-am văzut expresia şi m-am întrerupt. Părea înspăimântat. Nu doar speriat, cum aş fi fost eu dacă aş fi fost invitată acasă de cineva complet străin, ci înspăimântat de a binelea.

– Eu nu prea...

– Crede-mă, nu-i vorba de o întânire, sunt perfect de acord cu tine în ce priveşte întâlnirile amoroase. Este... auzi, las-o baltă. Am să-i spun lui Rosie că te-am invitat, dar că tu... nu ştiu... ai de gând ca în următorii cinci ani să rămâi slab ca un schelet sau cam aşa ceva.

– Chiar crezi că-s slab ca un schelet?

L-am măsurat din cap până în picioare.

– Sincer? Da. Iar pantalonii ăia strâmţi nu te avantajează chiar deloc. De ce nu porţi nişte jeanşi obişnuiţi?

– Ce-i ăsta, un chestionar?

– Nu contează. Trimite-mi un e-mail dacă mai vinzi ceva, iar eu am să mă apuc să mai confecţionez câteva obiecte în locul celor vândute între timp.

Pusesem mâna pe clanţă, gata să împing uşa înţepenită, când el a spus liniştit:

– Am să vin.

Nedumerită, m-am întors cu faţa către el.

– Unde?

– La cină. Stai cam prost cu memoria recentă, aşa-i?

Undeva în adâncul sufletului îmi făcea plăcere acest duel verbal. Era... ah, care era cuvântul? Da, *distractiv*. Un lucru de care uitasem, până acum.

– Asta pentru că sunt nevoită să-mi ţin inteligenţa în frâu şi să utilizez numai cuvinte *scurte*, ca să mă înţelegi tu. Ai adresa mea pe cartea de vizită pe care ţi-am dat-o. Little Gillmoor. Lângă Kirkbymoorside.

– Locurile astea chiar există în realitate?

Ben a trecut pe lângă mine şi a închis uşa din nou.

– Invitaţia asta la cină. E... adică sigur nu... nu mă chemi acolo pentru un motiv anume?

– Nu, domnule „Mă-dau-în-vânt-după-mine-însumi”. Nu vreau să pun laba pe tine, indiferent ce înţelegi tu prin asta. Te-am invitat numai pentru că aşa m-a rugat Rosie. Mie, una, puţin îmi pasă dacă ai să mai mănânci ceva vreodată în viaţa ta.

– Uau! Cred că-i grozav să te aibă omul ca prieten, Uite.

Era limpede că luase o decizie şi încă una care-l costa scump. Dar încetase să-şi mai întindă mizeria aia pe faţă.

– Am nevoie de cineva care să mă ajute în magazin. Câteva ore pe săptămână, atât, am nişte... întâlniri şi trebuie să închid ca să pot pleca. Dacă aş avea pe cineva care să se ocupe măcar de casa de marcat... şi cum eu îţi vând obiectele, m-am gândit că poate te interesează. Sigur, am să te plătesc corespunzător. Şi, evident, îţi fac o favoare dacă vin la cină.

Ziceţi ce vreţi despre omul acesta, dar zău că avea un zâmbet irezistibil. Desigur, pentru o planşă anatomică ambulantă. Păi...

Am pus în balanţă timpul în care n-aş mai fi putut confecţiona podoabe şi faptul că aş fi avut o leafă regulată.

– Bine. Dar nici măcar nu ştii dacă mă pricep la casa de marcat sau să umblu cu banii. Aş putea vinde tot în lipsa ta şi apoi să fug cu banii.

– Tu ai avut încredere să-mi laşi cataramele. Eu am încredere să-ţi las pe mână magazinul. Batem palma?

Mi-a întins o mână murdară. Am şovăit şi, într-un târziu, i-am dat şi eu mâna. Avea o mână caldă, cu degete atât de lungi încât se întâlneau peste ale mele.

– Batem.

– Mâine am o întâlnire. Poţi să vii pe la zece? Îţi dau pe mână magazinul şi pe urmă te las să te descurci singură. Nu-i prea greu.

Ben s-a uitat în jur la evidenta lipsă de clienţi.

– Nu suntem nici pe departe Marks and Spencer. Te pricepi cât de cât la chitare?

– Oarecum. Am avut un prieten chitarist.

– Parcă era vorba de un văr.

La dracu’! De regulă nu comiteam astfel de gafe. Ceva din ochii lui adânci, din felul lui de a fi îmi întunecase memoria, aşa că-mi fusese greu să-mi amintesc. *Sau uşor să uit*.

– Da.

– Atunci mâine-dimineaţă îţi voi spune tot ce trebuie să ştii.

A urmat o pauză.

– Voiai să pleci, a spus el într-un tîrziu.

– Da.

– Şi când va fi cina?

Am clătinat din cap. Mă cam tulbura propria-mi inconsecvenţă. *Vărul* meu. Sigur, îi spusesem că *vărul* meu era chitarist...

– Am s-o întreb pe Rosie. Îţi spun mâine.

A încuviinţat din cap. Apoi mi-a întors spatele, semn că discuţia se încheiase. Am ieşit din magazin, zăbovind câteva clipe să-mi privesc catarama din vitrină.

23 aprilie

Ciudată e viaţa, ştii? Îţi petreci zilele ciupind corzile unei chitare, încropind aceeaşi linie melodică anostă şi deodată – să vezi minune! – melodia se înfiripă şi te trezeşti cântând-o în fiecare zi. Ca şi cum ai fi ştiut-o dintotdeauna. Azi a fost o astfel de zi.

M-am simţit din nou fiinţă omenească. În după-amiaza asta am ieşit să-mi cumpăr nişte haine, stil retro, nimic trăsnit, dar… Ea crede că sunt slab ca un schelet! Uite cine vorbeşte, scumpo! Totuşi, există un nu ştiu ce… fata asta ascunde ceva. Ce figură a făcut când a vorbit despre chitare, ai fi zis că venea apocalipsa călare pe o motocicletă Gibson. Privirea i s-a adâncit, i s-a înnegurat şi-n minte îmi răsuna melodia aia, un arpegiu urcător şi coborâtor, ca un avertisment. Fata asta e aducătoare de necazuri. O simt, şi muzica o simte, dar e ca şi cum nu m-aş putea feri la timp, o să mă lovească… şi ştii ce? O parte din mine chiar vrea să se întâmple aşa. Să mă izbească ceva enorm, să mă spargă şi să mă deschidă… Iartă-mă. Ăsta a fost un vers dintr-un cântec. Una dintre cele mai bune piese ale mele, din vremea când… da, ştiu. Nu te gândi prea mult, nu privi în urmă.

Numai că, vezi tu, necazul e că atunci când nu priveşti în urmă, nu vezi ce se târăşte în urma ta.

capitolul 6

Am stat lungită în pat în cămăruţa mea, ascultând respiraţia regulată a lui Rosie în încăperea alăturată. Era reconfortant s-o aud pufnind în somn şi să ascult zbârnâitul muzical al arcurilor de fiecare dată când se răsucea în pat. Să întind mâna şi să ating toţi pereţii în acelaşi timp. Ca în pântecul mamei. *În siguranţă*.

Rosie nu putea pricepe cum de puteam dormi într-un spaţiu atât de îngust.

– Dacă te mai îngraşi vreo trei kilograme, o să avem nevoie de echipament special ca să te băgăm şi să te scoatem de acolo.

Nu-i spusesem că, în comparaţie cu o celulă, această cămăruţă confortabilă, cu zugrăveala coşcovită de pe pereţi şi cu tavanul adâncit suspect într-un colţ, era un adevărat palat. Totul aici, de la plapuma brodată cu margarete la colecţia de scoici de pe pervazul şubrezit, era *al meu*. Şi nu era nevoie să mă lupt ca să-l păstrez. Nu trebuia să dorm iepureşte ca nu cumva persoana care se întâmpla să împartă celula cu mine să prindă drag de vreun obiect al meu şi să-şi argumenteze pretenţiile cu vreun obiect ascuţit şterpelit mai devreme din atelierul închisorii.

Mi-a venit în minte o amintire vagă. O cămăruţă asemănătoare. O dâră de parfum, o mână catifelată prinzându-mă de bărbie, o conversaţie în şoaptă despre… ceva. Greutatea încărcată de aşteptare a unui ciorap de Crăciun presând o pătură cu ponei peste picioarele mele şi o veioză cu lumină trandafirie trimiţând umbre fascinante pe tapetul din cameră. O amintire dureroasă, cu toată frumuseţea ei. Exista mult mai mult dincolo de acea dimineaţă de Crăciun, dar mă temeam să privesc prea adânc în trecut şi suferinţa era garanţia că nici nu voi încerca vreodată.

Psihiatrii au un nume pentru această blocare deliberată a memoriei. Mie mi se întâmpla de atâta timp şi devenise atât de eficientă încât probabil mi-aş fi asigurat un capitol referitor la cazul meu în orice manual de psihologie. De fapt, unul dintre medicii închisorii chiar scrisese un fel de teză bazată pe cazul meu, ceea ce mă făcea din cale-afară de mândră, într-un fel oribil, ca o recunoaştere a faptului că în sfârşit puteam realiza ceva, chiar dacă asta însemna să-mi ucid în faşă amintirea a tot ce fusese bun odinioară.

Totuşi, uneori impulsul de a regăsi ceva din ce fusese odată mă silea să îngădui unei amintiri înceţoşate să iasă la iveală, cu preţul unei suferinţe cumplite şi copleşitoare.

În contururile ciudatului desen lăsat de crăpăturile din tencuială desluşeam figuri. Una îmi amintea de Randall. Felul în care crăpătura se rotunjea semăna leit cu nasul lui strâmbat spre stânga după confruntarea cu un individ care se dovedise a fi mai mare bătăuş. Mi-am aşezat capul într-o poziţie mai confortabilă şi m-am silit să-mi relaxez tot trupul. Gândul la familia mea mă crispa întotdeauna. Mă făcea mai mică, o ţintă mai greu de nimerit.

Cât despre Chris… nu voiam să-mi amintesc de el. Nu acum.

capitolul 7

– Ei, ce zici?

Am ridicat obiectul confecţionat din sârme meşteşugit împletite, ca Jason să-şi dea cu părerea.

– Mda. Ce spuneai că reprezintă?

– Un portativ muzical. Cu cheia sol.

– Ah, da, acum am priceput. Foarte drăguţ.

Jason şi-a îndreptat din nou atenţia spre David Beckham, care îi cam dădea de furcă. Materialul pe care era pictat se tot smulgea din niturile în care-l prinsese Jason şi din fotbalist atârnau fâşii de pânză, de parcă ar fi suferit de o boală neobişnuită.

– Bine. Eu am fugit. Dacă prind autobuzul de ora nouă pot să ajung la timp.

Am împins ceva mai încolo pe masa din atelier catarama pe care începusem s-o confecţionez şi m-am frecat la ochi. Cu o seară în urmă lucrasem ore în şir şi acum ochii mă înţepau şi mă usturau. Mă apucasem de treabă cu noaptea în cap, după o noapte de somn agitat şi de vise rele, şi nu voiam să dau ochii cu Rosie înainte de a pleca. Nu voiam să recunosc faţă de ea că nu puteam fi mama de ocazie a lui Harry ori de câte ori avea ea ceva de terminat, şi asta mă făcea să mă detest mai mult decât de obicei. Sigur, ca prietenă, bla, bla, bla, ar fi trebuit să fiu fericită să-i dau o mână de ajutor când plângea copilul, bla, bla, bla! Dar atitudinea ei din ultima vreme nu-mi convenea deloc. Aveam senzaţia că, dacă aş fi fost disponibilă, mi l-ar fi pasat pe Harry indiferent că avea sau nu de lucru. Nutream cumva speranţa că, dacă n-aş fi fost în permanenţă prin preajmă şi gata s-o ajut, s-ar fi descurcat de minune, de aceea mă şi trezisem devreme, cu gând s-o pornesc fără grabă către magazin. Cel puţin, Jason nu intrase iar în tură de noapte, lucrând în timp ce ba fredona, ba acţiona aparatul de sudură – situaţie pe lângă care Harry ar fi fost o alternativă fericită.

– Ah! Ai venit.

Când am ajuns, am observat cum Ben îşi făcea de lucru în faţa magazinului.

– Astea-s cheile de la casa de marcat, alea sunt de la uşa din faţă. Dacă vrei să pleci, nu uita să încui. Ne vedem mai târziu.

În timp ce vorbea, şi-a tras pe el o geacă ponosită, care părea să fi fost iniţial o pătură de cal.

– Atâta tot?

M-am strecurat pe lângă el în cadrul uşii, în timp ce el ieşea, iar eu intram.

– N-ai de gând să-mi spui cum să procedez cu hoţii de magazine şi altele asemenea?

M-am străduit să fac abstracţie de clipa în care trupurile noastre veniseră în contact şi umerii lui îi atinseseră pe ai mei.

– Vorbeşti serios?

Ben s-a uitat în jur la pereţii pe care erau agăţate chitare mari şi grele.

– Bine, dacă intră careva îmbrăcat într-o foaie de cort, percheziţionează-l înainte de plecare.

Şi cu asta, s-a făcut nevăzut, lăsând în urmă o dâră de parfum surprinzător de plăcut pentru un bărbat care nu-şi dădea niciodată întâlnire.

Am petrecut o jumătate de oră agreabilă în căutarea unor indicii din care să deduc unde se dusese, cu părul proaspăt spălat şi strălucitor şi dat cu aftershave scump. În spatele tejghelei era un calendar, dar pentru ziua respectivă nu exista nici o însemnare, doar un cerc galben desenat cu carioca

fosforescentă. Am constatat că Ben îşi ţinea un tricou de schimb în sertarul din mica lui bucătărie şi că avea 145 de e-mailuri necitite, dar nu mă puteam loga să le citesc, chiar de-aş fi vrut.

Pe urmă am început să mă cam plictisesc. Nu venea nimeni, nici măcar să caşte gura. Am frunzărit *Kerrang!*[9], deşi era un număr vechi, am îndreptat câteva instrumente muzicale care se înclinaseră sub propria greutate şi am început să mă plimb prin magazin citind posterele de pe pereţi.

Numele „Zafe Rafale!” sărea în ochi pe toate, scris cu litere fluorescente de diverse culori. „Cel mai bun DJ britanic al anului 2008!” După toate aparenţele, în ultimul an, Zafe dăduse numeroase concerte în oraşul York şi în împrejurimi şi absolut toate erau menţionate pe aceşti pereţi. M-am întrebat de ce. Să fi avut Ben vreo relaţie (poate sexuală, mi-am zis eu cu o curiozitate perversă) cu Zafe? Sau pur şi simplu se dădea în vânt după postere lucioase şi multicolore? Era cumva daltonist?

Tocmai mă dusesem în bucătărioară să-mi fac o cafea când clopoţelul de la intrare a răsunat cu o vibraţie care a cutremurat pereţii, trimiţându-mi un fior ca un şoc electric pe şira spinării.

– Dumnezeule, un client.

M-am şters pe mâini şi m-am strecurat pe sub tăblia tejghelei aşa încât să-mi fac apariţia din spatele casei de marcat.

– Bună dimineaţa!

– O femeie!

Tinerelul cu tuleie în barbă, pălărie vărgată şi cercei s-a tras un pas înapoi.

– Bravo! Alţi bărbaţi au fost nevoiţi să mă dezbrace ca să descopere asta.

Mi-am dres glasul.

– Deci, cu ce te pot servi?

– Ben e aici?

Am privit ostentativ prin micul magazin.

– Dumnezeule mare! Să ştii că a căzut printre scândurile din podea! Nu-i nimic, o fi el slăbănog, dar n-are cum să cadă mai jos de temelie. Treci mai târziu, o să dureze toată dimineaţa să-l săltăm de acolo.

Tânărul rămăsese cu ochii în podea, de parcă într-adevăr s-ar fi aşteptat să vadă creştetul lui Ben iţindu-se încet printre scânduri.

– Eu doar... am văzut... m-am gândit că poate ar vrea să afle... a îngăimat el.

Vorbea de parcă ar fi fost plătit pentru fiecare cuvânt.

– Vrei să-i arăţi asta?

Cu un gest aproape timid a pus o revistă pe tejghea, împingând-o spre mine.

– Pagina patruzeci, mi-a şoptit şi, până să iau în mână revista, a şi şters-o.

Contrar primelor mele impresii şi convingeri, revista nu se chema *Crime din lumea modei. Cum să contribui la ele*, ci ultimul număr din *Metal Hammer*, cea mai bună revistă muzicală pentru amatorii de heavy metal avizaţi şi pentru chitarişti adepţi ai stilului indie. Pagina patruzeci era înţesată de scurte ştiri şi bârfe. Cum în continuare duceam lipsă de clienţi, m-am aşezat să citesc.

Când s-a întors Ben, cu geaca pe braţ, dând astfel la iveală un tricou alb suprinzător de strâmt, pe care-l purta pe dedesubt mi-am zis că descoperisem ce căutam.

– Un tip mi-a zis să-ţi dau asta.

M-am lăsat să alunec de pe tejgheaua pe care şezusem, legănându-mi picioarele şi probabil

alungând o mulţime de clienţi.

– Îhî. Ţi-a spus şi un nume?

– *Metal Hammer*.

– Un nume cam bizar pentru un băiat.

Ben şi-a agăţat geaca în cuier şi a deschis sertarul casei de marcat.

– Vorbeam de revistă. Şi nu te teme, că nu ţi-am furat banii, de fapt nici măcar n-am deschis sertarul în lipsa ta. Cred că voia să te uiţi la asta.

I-am fluturat pe sub nas revista deschisă la pagina respectivă, punctând cu degetul ştirea relevantă.

– Tocmai s-a inventat chitara care se acordează singură. Ca un robot.

– Grozav.

A luat revista din mâna mea şi mi-a dat o bancnotă de douăzeci de lire.

– Poftim. Cred că e suficient pentru o oră şi jumătate cât ai stat aici bându-mi cafeaua şi... *nu. Oh, nu!*

A privit pagina tipărită şi în secunda următoare a scăpat-o din mână de parcă i-ar fi ars degetele. Tremura din tot corpul.

– Ben? Mă auzi...?

I-am atins braţul cu prudenţă.

– Ce e?

S-a ferit, apoi m-a privit cercetător, aproape speriat.

– Iartă-mă, n-am fost atent... n-am auzit... ce-ai spus.

– Ţi-e rău?

A râs cum nu se poate mai amar şi s-a lăsat să alunece la podea, cu spatele sprijinit de tejghea.

– Tocmai a trecut pe deasupra mea o umbră din trecut, a răspuns. Da. Exact asta s-a întâmplat.

Avea un tatuaj aproape de umăr. Acolo unde-şi suflecase mâneca tricoului.

Era un desen celtic bizar, care-i înconjura bicepsul şi iar am început să-mi pun întrebări în legătură cu el. Am fost nevoită să închid ochii şi să răsuflu adânc ca să mă stăpânesc. *Nu te implica*...

– Nu înţeleg.

El a ridicat ochii.

– Nici măcar să nu încerci.

Şi-a sprijinit bărbia pe genunchii îndoiţi.

– Zău, Jemima, nici măcar să nu încerci.

– Pot să te ajut cu ceva?

Eram nedumerită de forţa reacţiei lui. Nimic pe acea pagină, pe care o parcursesem în întregime, nu părea să fie cauza unei asemenea manifestări. Doar dacă-l deranjase din cale afară faptul că Metallica urma să scoată un nou album.

Din nou a râs amar.

– Mă tem că nu. Nu.

Acum se uita în jur la pereţii magazinului şi nu ştiu dacă-şi dădea seama, dar degetele îi jucau pe coapse ca şi cum ar fi cântat o melodie pe o chitară invizibilă.

– Nimeni nu mă poate ajuta cu nimic. Am încheiat discuţia.

– Dar...

– Du-te acasă, Jemima.

Părea atât de disperat încât am renunţat la indiferenţa mea obişnuită. Am strâns din dinţi şi l-am atins din nou pe braţ. Mi-am plimbat degetul pe contururile tatuajului.

– Frumos tatuaj.

Încercam să schimb subiectul, să pun capăt vizibilei lui suferinţe.

A ridicat mâna şi mi-a zvârlit degetele cât colo.

– Nu mă atinge.

Vorbise greoi, ostenit, ca şi cum cuvintele ar fi fost atinse de uzură.

– Îmi pare rău, dar nu pot...

M-a privit din nou, cu o expresie atât de îndurerată. încât am fost silită să mă uit în altă parte.

– Hai, du-te acasă.

M-am îndreptat spre uşă. Întreaga atmosferă era atât de încărcată de suferinţa lui încât aveam senzaţia că păşesc pe cioburi de sticlă. Când eram pe punctul să trec pragul, i-am auzit glasul din nou.

A lăsat să-i cadă revista din mână.

– Jemima?

N-am întors capul.

– Ce e?

– Ai întrebat-o pe prietena ta?

Continua să stea pe podea, cu bărbia sprijinită de genunchi. Părul îi acoperea ochii, dar ştiam că poate să mă vadă.

– Despre cină?

– Oh, da. Joi. E OK pentru tine?

Era o conversaţie ridicolă. Ben şedea acolo cu aerul că şi-ar fi dorit ca întreaga lume să se prăbuşească în jurul lui, iar eu, care primisem reproşuri şi eram vizibil tulburată, îi vorbeam peste umăr. Şi făceam aranjamente pentru o cină? Ce era anapoda în situaţia *asta*?

– Joi? În regulă. Da, e bine.

– Am să-ţi trimit un e-mail. Să-ţi explic cum ajungi şi ce mai e nevoie, m-am grăbit să adaug.

Rareori mi se întâmplase să am asemenea reacţii faţă de cineva. Sentimentul de compasiune, combinat cu un altul pe care nu voiam *cu nici un chip* să încerc să-l identific, mă lăsase fără suflare. Voiam să ies de acolo, să respir, să-mi recapăt autocontrolul.

– Mulţumesc.

Vocea lui suna ceva mai puternică, mai sigură pe ea acum. Poate înţelesese că nu intenţionam să-i fac nici un fel de avansuri.

– OK. Acum te las să... să te uiţi la pozele alea cu tipi care poartă haine ca lumea sau, mă rog, cu ce te ocupi tu în general.

De data asta a râs, a râs cu adevărat.

– Bravo, mulţumesc. Şi zici că pe urmă am să pot pleca fără să mă tenteze o masă copioasă?

I-am zâmbit cu jumătate de gură, tot fără să întorc capul.

– Întocmai, Ben.

Am reuşit să ies din magazin cu paşi măsuraţi, deşi doream cu fiecare fibră s-o iau la fugă.

24 aprilie

Ai ştiut? TU CHIAR AI ŞTIUT? Mă întreb cum MAMA DRACULUI credeai că am să mă simt aflând aşa, dintr-odată?

Nu mă mai ocup de asta.

– Ai cumva *Metal Hammer?* Numărul cel mai recent?

Am intrat în atelier ca o vijelie şi m-am proţăpit în faţa lui Jason, care mesteca un sendviş.

– Doar un ciocan de lemn[10], mi-a răspuns el cu gura plină. Ţi-e de folos?

– Vorbeam de revistă.

Am început să caut febril prin atelier, apucând şi apoi aruncând diverse publicaţii săptămânale şi lunare cu coperte lucioase, pe care Jason le colecţiona la fel cum colecţiona şi bolile venerice.

– Are pe copertă poza unui tip cu păr lung şi lăţos.

– E ceva caracteristic.

Jason s-a ridicat şi şi-a scos revista de sub fund.

– Asta?

– Mulţumesc.

Am răsfoit-o până am ajuns la pagina patruzeci.

– Deci, ce te interesează? Ai rămas fără slujbă, vrei să intri în vreun fan club?

Şi-a lins buzele.

– Pentru că în acest caz, te-aş putea ajuta eu. Să-ţi predau noţiunile de bază şi tot ce mai e nevoie.

– Jason, *nu* sunt virgină.

Nu m-am mai obosit să mă uit la el, ştiam prea bine ce faţă avea să facă.

– Asta zici tu.

Jason şi-a vârât în gură restul sendvişului şi s-a apropiat să citească peste umărul meu.

– Prin urmare, ce anume cauţi?

– Nu ştiu.

Continuam să parcurg cu privirea pagina respectivă.

– Orice ar părea ciudat sau neobişnuit.

– Metallica a scos un nou album.

– Nu asta. Adică, nu cred.

A răsuflat, trimiţându-mi în nări un damf de brânză şi murături.

– Păi, nu văd mare lucru altceva. Ştirile obişnuite, despre formaţii care se despart, se reunesc, nişte boşorogi târşâiţi care mai trag câte un turneu... nu cred.

– Şi totuşi, ceva l-a făcut să reacţioneze.

– Oho! Începi să mişti ceva, Jemima, scumpo?

– Când vorbeşti aşa, eşti leit Bill Sykes[11], ştii?

– Ăla care cântă chitară bas la Radiohead?

Jason mi-a făcut în glumă semn cu piciorul.

– Ăla din *Oliver Twist*, incultule.

Am terminat de citit pagina pentru a treia oară.

– Nimic. Mă las păgubaşă.

– Să nu te aştepţi la ajutorul meu. N-am nici cea mai mică idee despre scena muzicală britanică a

zilelor noastre, am petrecut prea mult timp în străinătate.

– Adică ai petrecut prea mult timp în America, trăind pe spinarea altora.

Jason se înapoiase de curând în Anglia, după doi ani în care îşi făcuse cunoscute numele, mutra şi unica lui parte semnificativă prin toată America. După toate aparenţele, America îl salutase ca pe ultimul *wunderkind*[12]. Mă întrebam dacă el avea chiar habar ce înseamna asta.

– Tre' s-o şterg.

S-a strecurat din nou în atelier.

– David B. nu se sudează singur, ştii bine.

Am ieşit din atelier şi am traversat grădina buruienoasă din colţ, care despărţea hambarul de casă. Aveam o groază de lucruri de făcut, trebuia să mă ocup de toată hârţogăraia, de câteva podoabe noi şi de website. Dar nu-mi găseam locul. În dimineaţa aceea chipul lui Ben oglindise o expresie anume, rănită şi circumspectă, care îmi stârnise o anume reacţie, ca şi cum m-aş fi recunoscut pe mine pe figura altcuiva.

Poate sosise vremea să-mi iau catrafusele.

– Bună, Jem!

Mă bucuram să văd că Rosie arăta bine în după-amiaza asta. Îmbrăcată curat, deşi într-una din vechile ei rochii de gravidă, şi machiată discret. Harry dădea din picioruşe, fără scutece, pe peluză sub o umbrelă, în timp ce Rosie finisa altă serie de felicitări, lucrând la masa de bucătărie pe care o scosese afară în curticica nepavată din jurul casei.

– Bună, Rosie. Cum te simţi?

– Bine, mulţumesc. Saskia trebuie să sosească din clipă în clipă să ia astea. Ai timp să întinzi o capcană în faţa casei?

– E ilegal să întinzi capcane pentru animale, am răspuns eu binedispusă.

Îmi părea tare bine să o văd veselă şi că are iarăşi chef de glume.

– Ar fi o binefacere. Măcar pentru noi.

A aşezat ultimul teanc de felicitări în cutia de carton de lângă ea şi a lipit capacul cu bandă adezivă.

– Cum a fost la muncă?

– Te referi la aia plătită sau la aia cu satisfacţii artistice, dar fără priză la public?

– Vorbeam de magazin. Indiferent în ce categorie intră.

– A fost... da, a fost OK. Ăăă, ascultă, Rosie...

Eram pe punctul de a deschide discuţia despre necesitatea de a-mi urma calea, de a căuta noi orizonturi, de *a fugi*, când Rosie m-a apucat strâns de braţ.

– Vine Saskia!

S-a auzit huruitul unui motor de maşină care se apropia, asemenea trâmbiţelor Apocalipsei, apoi de după colţ s-a ivit un uriaş 4x4, care a tras pe aleea cu pietriş din dreptul porţii noastre.

– Ne-au sosit vecinii, am murmurat eu către Rosie.

Ea mi-a zâmbit, deşi tensionat.

– Îmi dai voie să mă ascund?

– Nu!

Rosie m-a înşfăcat de braţ.

– Tu trebuie să fii numai zâmbet, să te arăţi primitoare, dar şi puţin aiurită, ca eu să par lucidă şi organizată prin comparaţie cu tine.

– Mă bucur că sunt pe post de clovn, am oftat.

– Că doar nu te aştepţi să mă confrunt eu singură cu Saskia. Asta e în stare să ne mănânce pe amândouă cu fulgi cu tot.

– Una ca ea nici nu serveşte o masă ca tot omul. Mai degrabă banchete cu şase feluri, plus fructe şi nuci.

– Ssst! Uite-o că vine.

Portiera jeepului s-a deschis larg, dar spre surprinderea mea, din maşină nu a coborât Saskia, ci soţul ei, Alex. Acesta a ocolit capota, a deschis portiera din dreapta, făcând loc să coboare unei perechi de pantofi eleganţi, apoi s-a dus la portiera din spate şi a întins braţele undeva în interiorul maşinii. În clipa următoare s-a întors spre noi ţinându-l în braţe pe fiul lor, Oscar.

– Ah, Rosie! a exclamat Saskia. Drăguţ că ai scos bebeluşul la aer curat. Vai de mine, dar e cam mititel, nu crezi? E... ştii tu... sănătos?

Alex ne-a salutat cu obişnuitul lui zâmbet obosit. Auzisem că era un afacerist veros, că piaţa imobilară s-ar fi dus de râpă fără intervenţia lui Alex Winterington. Dar alături de Saskia nu era decât un tip solid, cu puţină guşă, un început de chelie şi complet lipsit de charismă. Sau poate era vorba doar de Efectul Saskia. În definitiv, pe lângă ea însuşi Attila regele hunilor ar fi părut un tăntălău.

– Harry este bine, mulţumesc. Oscar a crescut, din câte văd.

Rosie şi-a aranjat cârlionţii şi i-a zâmbit lui Oscar, care i-a răspuns la surâs cu indiferenţa la nuanţe a unui puşti de cinci ani. Era un băieţel reuşit, cu un păr blond şi ciufulit şi ochi căprui ca ai lui taică-său. În plus, era întotdeauna comunicativ. Probabil că avea pe undeva genele Saskiei, gata să preia controlul, dar deocamdată nu se vedea nici un semn în acest sens.

– Da, păi Oscar este cel mai înalt din clasa lui. Apropo de şcoli, tocmai mergem să aruncăm o privire la Blandford. Lui Oscar i s-a oferit un loc acolo din septembrie şi ne-am gândit că ar fi bine ca în drum să ne oprim să luăm felicitările.

– Nu-i cam mic pentru asta? am intervenit eu suav.

Blandford era principala şcoală cu internat din regiune, severă, cu principii religioase şi, din câte aflasem de la Jason, centrul local de achiziţie a drogurilor, unde îşi cheltuia alocaţiile toată clasa a noua.

Saskia s-a întors spre mine, dându-şi ochii peste cap.

– Draga mea, mi-a spus ea pe un ton care voia să-mi dea a înţelege că eram o neghioabă.

Apoi s-a întors spre Rosie:

– Tu ai pus numele lui Harry pe vreo listă? Sau n-ai de gând să-i oferi o educaţie? La urma urmei, dacă nu se alege ceva de capul lor, e *aşa* o risipă de bani.

Rosie şi Alex au schimbat o privire exasperată şi tipul mi-a devenit mai simpatic. Oscar a început să se zbată în braţele lui.

– Uite-l pe Jason! a strigat puştiul. Dă-mi drumul să mă duc să-l văd pe Jason!

În celălalt capăt al peluzei, în penumbra hambarului transformat în atelier, care stătea cu uşile larg deschise, se vedea Jason. Fuma o ţigară uriaşă de fabricaţie proprie, pe care a ascuns-o la spate când l-a văzut pe Oscar dând fuga înspre el. Probabil că se descotorosise de ea sau o aruncase în tufe,

pentru că atunci când l-a condus pe Oscar în atelier, nu avea nimic în mâini.

Alex s-a aplecat spre Harry şi l-a gâdilat, dar şi-a îndreptat spatele de îndată ce Saskia şi-a dres glasul.

– Deci, Rosie. Ai terminat comanda?

Rosie a arătat cu mândrie spre cutie.

– E sigilată şi gata de livrare.

– Bun.

Saskia a atins cutia de carton cu vârful unui deget cu manichiură franţuzească.

– Îmi pare bine. Pentru că mai vreau o sută... ohhh, stai să mă gândesc... până la inaugurare? Să zicem lunea viitoare?

Rosie a deschis şi a închis gura.

– Nu prea ştiu... a început ea.

Saskia a pocnit din degete spre Alex.

– Banii, iubitule, a spus ea pe tonul cu care ar fi comandat unui câine să se aşeze.

Alex şi-a scos portofelul din buzunarul sacoului frumos croit şi i l-a întins Saskiei. Fără să arunce vreo privire spre soţul ei, Saskia a apucat portofelul din piele de porc şi m-am întrebat ce naiba găsiseră ăştia doi unul la altul. Sau, mă rog, m-am întrebat până în clipa în care am văzut ce se găsea în portofel – era limpede că Saskia admira un bărbat cu punga plină.

– Cinci sute. Şi alte patru dacă-mi mai faci o serie până luni.

Rosie nu-şi putea lua ochii de la bani.

– De banii ăştia poţi să-i iei o grămadă de lucruri copilului, a spus ea, cu ochii la Harry. Oricum, măcar din magazinele alea de pe strada principală unde-ţi faci tu cumpărăturile. Iar puştiul tău va începe să aibă nevoie de diverse chestii, de jucării educative, ştii tu din care. I-aş putea da unele rămase de la Oscar, dar încă tragem nădejde să mai facem un copil.

Am avut convingerea că Alex s-a cutremurat auzind-o, dar poate că totuşi mi se păruse.

– Saskia, problema e că...

Rosie strângea în pumn cele cinci sute de lire.

– ... trebuie să mai livrez marfă la alte câteva magazine. Sigur, nu în cantitate aşa de mare, zece ici, zece colo, dar vezi tu, dacă le fac pe astea pentru tine, n-o să-mi rămână timp!

– Nu te poate ajuta şi Jemima?

Saskia şi-a scuturat părul.

– Vreau să zic că şi ea stă prost cu banii acum, nu?

– De fapt, nu. Livrez altui magazin din York. Sunt ocupată până peste cap.

Am avut grijă să nu pomenesc de faptul că patronul magazinului mă speriase în asemenea măsură încât mă bătea gândul să părăsesc localitatea. Fără îndoială, Saskia s-ar fi oferit să mă ajute să-mi fac bagajele.

Reacţia ei la spusele mele m-a uluit. S-a răsucit brusc pe călcâie şi m-a pironit cu privirea.

– Poftim? Care magazin? Unde? Sigur nu-i un membru al Camerei de Comerţ, aşa-i?

De data asta aveam un as în mânecă şi nici nu mă gândeam să renunţ la el, aşa că m-am mulţumit să-i zâmbesc. Ea s-a întors din nou spre Rosie.

– Ei bine, va trebui să te decizi, Rosie. Ori îmi faci o sută de felicitări până luni, ori am să mă mai gândesc dacă te păstrez ca furnizor.

Saskia a pocnit din nou din degete spre Alex.

– Adu-l pe Oscar, iubitule, te rog. Nu trebuie să stea prea mult cu Jason.

N-a fost însă nevoie ca Alex s-o ia la picior, pentru că Jason tocmai se îndrepta spre noi, ţinându-l de mână pe Oscar, care îl trăgea de degete ca un labrador.

– Mami! Tati! Jason are un tablou mare de tot cu David Beckham, are şi un tren aproape întreg, cu toate comenzile, cu tot! Zice că data viitoare când se duce să mai cumpere unul pot să merg şi eu, poate o să mă lase să-l conduc!

Ochii lui Oscar străluceau de adoraţie pentru idolul lui. Şi lui Jason îi sticleau ochii, probabil, de la droguri.

– Îmi daţi voie?

– Nu trebuie să-l deranjezi pe Jason, dragule.

Saskia i-a făcut semn lui Alex să-l suie pe fiul lor în maşină.

– Este un artist celebru. Dar când o să mergi la Blandford o să fie drăguţ să le spui prietenilor că părinţii tăi sunt prieteni buni cu Jason Finch-Beaumont. Apropo, Jason, pot să discut puţin cu tine? Rosie, vrei să duci tu cutia până la maşină? Doctorul meu zice că n-am voie să salt greutăţi.

– N-a avut nici o problemă când i-a săltat portofelul lui Alex, i-am şoptit eu lui Rosie, în timp ce o ajutam să suie cutia cu felicitări în portbagajul maşinii.

– N-are voie să ridice obiecte de rând, mi-a şoptit Rosie la rândul ei. Pun pariu pe ce vrei tu că, dacă asta ar fi din diamante, ar duce cutia în braţe cu forţa unui luptător.

Am chiocotit amândouă, tot imaginându-ne-o pe Saskia în asemenea situaţie, până când ne-au izbit în obraz gazele de eşapament ale jeepului.

– Deci, ce ai de gând? Îi mai faci nişte felicitări?

Rosie a oftat şi s-a dus să-l ia în braţe pe Harry.

– Păi, n-am încotro. Vreau să zic că la ea livrez comenzile cele mai importante şi... iartă-mă, Jem, dar nu vreau să păţesc ce ai păţit tu.

– Doar n-ar renunţa la tine, nu?

– Ai văzut cum şi-a schimbat stilul. Cât timp crezi că vor rezista felicitările mele dacă se decide să schimbe *profilul* magazinului? Oricum...

Rosie a scuturat sub nasul meu teancul de bancnote şi Harry a încercat să le prindă.

– Ce-ai zice să ne folosim de banii ăştia ca să cumpărăm ingredientele pentru mica noastră întrunire de joi seara?

– Saskia vrea să-i inaugurez eu magazinul.

Glasul lui Jason suna cam tensionat. Dar şi cam bălmăjit.

– Sper că nu ţi-a lăsat şi un set de chei. Ai fi în stare să-i aduci în magazin vreuna din instalaţiile alea trăsnite ale tale, ba chiar şi pe amicii tăi cei dubioşi. Şi asta cât ai clipi din ochi.

Rosie l-a sprijinit pe Harry pe braţ şi a început să-i pună pamperşii cu o singură mână.

– Luni! M-a rugat să fiu eu vedeta la inaugurare.

Jason s-a aşezat.

– Eu! Numai că habar n-am ce se face la asemenea evenimente. Mă pricep numai la sticle.

Eu şi Rosie ne-am uitat una la alta.

– Doamne, probabil că-i tare disperată.

– Totuşi, Jason e o vedetă.

Am privit în jos, la vedeta în chestiune, uluită şi nedumerită.

– Nu cred că-i mare brânză, Jase, nu trebuie decât să tai o panglică şi să te învârţi printre invitaţi. Saskia nu vrea decât să se laude cu tine.

– Dar eu nu vreau să se laude cu mine! aproape s-a văicărit Jason.

– Asta e, drăguţule.

L-am săltat în picioare, trăgându-l de cotul slăbănog.

– Celebritatea este o pacoste mare. Ba nu, Saskia este o pacoste, tu eşti doar faţa abordabilă a celebrităţii, din punctul ei de vedere. Şi-acum, poţi să-mi împrumuţi, te rog, cheile maşinii? Eu şi Rosie mergem la cumpărături.

L-am lăsat pe Jason să se îndepărteze fără chef şi am plecat amândouă în oraş, ca două doamne.

9 Săptămânal de muzică rock (n.tr.)

10 Joc de cuvinte bazat pe numele formaţiei Metal Hammer (n.tr.)

11 Personaj din romanul Oliver Twist de Charles Dickens, prototipul omului rău la suflet (n.tr.)

12 Copil minune (lb. germană) (n.tr.)

capitolul 8

A venit şi seara de joi, iar eu tot nu mă hotărâsem cu ce să mă îmbrac. Datorită uluitoarei coincidenţe prin care şi eu, şi Rosie fusesem plătite în aceeaşi săptămână (petrecusem două zile achitându-ne reciproc datoriile, ca să ne dăm seama că fiecare rămăsese cam cu aceeaşi sumă de bani), puneam la cale o întâlnire în stil mare. Sigur, atâta stil cât puteam pretinde avându-l pe Jason ca invitat.

Eu îmi cumpărasem o rochie de un verde intens şi straniu, care făcea ca părul meu să pară mai blond decât de obicei, în sensul bun al cuvântului. Multe culori mă făceau să par încărunţită prematur, dar asta îmi dădea un aer nordic.

Am probat rochia în faţa oglinzii, nevenindu-mi să cred că-mi priveam propria imagine. Unde era fata costelivă şi speriată, cu obrajii plini de vânătăi, care nu putea niciodată să privească pe cineva în ochi? Fata aceea tăcută, aproape mută, din închisoare, care păşea cu teamă şi cu ochii în pământ? Fusese dată la o parte de noul meu eu: Jemima. Echilibrată, puternică, încrezătoare. Mi-am îndreptat umerii, privindu-mă în oglindă. Puteam face asta. Puteam rămâne să trăiesc aici, vânzându-mi creaţiile pe eBay şi în magazinul lui Ben. Mă descurcam. Îmi clădeam o nouă viaţă.

Dar când am vrut să-mi îndrept tivul, m-am privit în ochi şi am văzut oroarea de dincolo de imaginea din oglindă. Strălucirea a pălit. Am rămas cu ochii la mine, cea adevărată, şi mi s-a făcut rău. Cum puteam oare să-mi închipui că sunt în stare să fac faţă? Uitasem chiar aşa de repede în ce consta viaţa mea? Cum *îndrăzneam* să cred că-i puteam vorbi lui Ben Davies ca o femeie obişnuită unui bărbat, că puteam să port o discuţie deschisă, „într-o rochie diafană, la un pahar de vin”, cu ochii plecaţi şi zâmbete misterioase – chiar nu *ştiam* ce urma să se întâmple?

Mi-am scos rochia şi mi-am tras pe mine blugii. Numai că Rosie avea să mă întrebe de ce nu-mi pusesem rochia anume cumpărată pentru petrecere, aşa că am fost nevoită s-o îmbrac din nou. Cum îi puteam explica lui Rosie că nu voiam ca Ben să-şi închipuie că-mi trecuse măcar prin minte să mă îmbrac frumos anume pentru el, fără ca ea să-mi pună întrebări stânjenitoare cum că de ce n-o făcusem? Sau, şi mai rău, să-l întrebe după câteva pahare de ce nu mă învita în oraş... oh, Doamne! Mi-am scos iarăşi rochia.

Micul meu dormitor era plin de haine. Singura mea pereche de pantaloni buni era întinsă pe pat, arătând de parcă cineva ar fi jupuit un avocat de firmă. Peste tot se vedeau fuste şi bluze, dar nimic potrivit ocaziei. M-am dat bătută şi m-am îmbrăcat din nou cu rochia.

– Uahh! Ce gagică mişto! Oh, tu erai, Jem.

Jason zăcea tolănit pe canapea, cu Harry întins pe burta lui.

– Cât pe ce să nu te recunosc.

– Mulţumesc, am răspuns. Să ştii că şi tu arăţi tare bine. Ţi-a trebuit un bisturiu să-ţi răzui de pe tine salopeta aia?

– Ha!

Jason s-a tras de reverele sacoului. Trebuia să recunosc, îi stătea super în smoching.

– Rosie a insistat să mă pun la patru ace. Hei, Rosie! a răcnit el spre bucătărie. Vrei să-l culc deja pe Harry?

Rosie s-a ivit în uşa bucătăriei, îmbujorată la faţă şi puţin emoţionată.

– Oh, chiar te rog, Jase. Ar fi tare drăguţ din partea ta. Eu tocmai termin de aranjat aperitivele.

Doamne, Jem, soneria... vrei să deschizi tu?

Şi-a şters mâinile din neatenţie pe poalele rochiei de culoare roz, pe potriva numelui, şi a dispărut din nou în aburii bucătăriei.

M-am strecurat pe lângă Jason, care pornise în sus pe scări cu Harry, şi i-am deschis lui Ben. Ţinea în mână o sticlă de vin şi era îmbrăcat la costum, fără sacou şi cu ultimul nasture de la cămaşă descheiat. Îşi lăsase părul liber şi cumva dat pe spate.

Îi venea foarte bine.

– Bună.

Am rămas faţă în faţă, despărţiţi de treapta deteriorată.

– Ai găsit uşor adresa?

Am luat sticla pe care mi-o întinsese.

– Indicaţiile tale au fost foarte precise. Taximetristul nici nu ştia de locul ăsta. E un sat superb.

– Mulţumesc, am răspuns fără să mă gândesc.

– L-ai construit chiar tu?

– Ah, văd că ai renunţat la politeţuri. Hai, intră.

Ben m-a urmat în sufragerie şi ne-am aşezat unul lângă altul în tăcere. Din nou se dăduse cu acel aftershave frumos mirositor.

– Mare distracţie, a spus într-un târziu.

– Da. Toată lumea e în largul ei.

Am văzut cum se uita cu coada ochiului la rochia mea şi, ca să evit orice întrebări penibile, am înşfăcat sticla de pe masă şi i-am turnat un pahar de vin alb.

– Aşa. Ia loc.

– Da, doamnă!

– N-am vrut să...

Am tras o duşcă zdravănă din vinul meu.

– Te rog. Ia loc. Dacă suporţi să te murdăreşti pe mobila noastră mizerabilă.

– Am să încerc.

Ben s-a aşezat. Eu m-am cocoţat pe braţul unui fotoliu cam desfundat, dar confortabil, faţă în faţă cu el, continuând să-mi beau vinul.

– Deci, locuieşti aici singură sau...

– Oh, nu, locuiesc împreună cu Rosie. Este prietena mea, cea despre care ţi-am vorbit.

– Mama bebeluşului?

– Da. Îl cheamă Harry.

– Aha.

Ben a sorbit din vinul lui şi a privit la pereţii din jur. Erau din piatră brută, daţi cu var, şi pe ei se vedeau atârnate mai multe poze cu Rosie. Dar chiar şi aşa, tot nu meritau atenţia pe care le-o acorda Ben. Tăcerea se prelungea.

– Masa e gata într-un minut!

Rosie a vârât din nou capul pe uşă, iar eu am profitat de ocazie.

– Ben, fă cunoştinţă cu Rosie. Rosie, el este, bineînţeles, Ben.

Ben s-a ridicat zâmbind.

– Bună seara.

Rosie a apărut în prag şi a venit spre noi cu un zâmbet larg, care treptat i s-a şters de faţă. S-a întors spre mine, privindu-mă în ochi.

– Jemima? a întrebat ea.

– Ce este? Mi-ai zis să-l invit pe Ben şi l-am invitat. Am făcut bine, nu?

Rosie s-a uitat de la mine la Ben, apoi din nou la mine.

– Păi, da, sigur. Îmi pare rău, sunt cam împrăştiată. Mm… Îmi pare bine de cunoştinţă… Ben. Jem, poţi să vii puţin să-mi dai o mână de ajutor? Mă lupt cu sosul ăla chilli.

– Bine.

Am urmat-o în mica noastră bucătărie, care era plină de abur şi bolboroseli, ceea ce explica zulufii ei în dezordine. Rosie a închis uşa în urma noastră.

– Jemima!

– Ce e?

Eram sincer mirată de reacţia ei.

– Ştiu că e cam slăbănog, dar e un tip OK, să ştii. Adică, în cea mai mare parte. Mai ales când nu poartă nimic supraelastic.

Rosie a coborât glasul, aşa încât aproape nu se auzea din pricina bolboroselilor.

– Tu nu ştii cine *este*?

– Ba da, ţi-am mai spus. E Ben.

Rosie şi-a netezit cârlionţii. Acum arăta de parcă ar fi atacat-o o coafeză ţicnită.

– Jemima, a spus ea foarte calmă. Ştiu că niciodată nu ţi-am pus întrebări despre trecutul tău, dar spune-mi un lucru. În ultimii cinci ani tu ai trăit *pe lună?* Tipul de dincolo…

Rosie şi-a pus mâinile pe umerii mei.

– Tipul ăsta e *Baz Davies*.

– Nu!

A început să mă zgâlţâie.

– Baz Davies! *Celebrul* Baz Davies. Solist şi chitarist în cea mai tare trupă pe care a dat-o comitatul Yorkshire în ultimii zece ani, mai tare şi decât Arctic Monkeys [13]. N-ai auzit niciodată de Willow Down?

A oftat.

– Ascultă. Willow Down. Tare de tot. Senzaţională. Pe lângă ea Coldplay pare o gaşcă ce se dă mare pe la cluburile muncitoreşti. Au fost în State. Au avut un succes monstru. Baz Davies…

A întins brusc braţul spre sufragerie.

– … a părăsit formaţia. S-a dat la fund. Trupa s-a despărţit.

Benedict Arthur Zacchary Davies.

– Oh! am icnit eu.

– Nu se mai ştie nimic de el de cinci ani. Nimeni n-are idee ce s-a întâmplat, erau în plin turneu în State, un turneu pare-se de-a dreptul fenomenal. I-am văzut şi eu o dată.

Ochii i s-au aburit.

– La Fibbers, clubul ăla din York. Au cântat *Foolish Words*, preferinţa mea, iar eu m-am îmbătat şi m-am întors acasă împreună cu un tip care s-a dovedit a fi dotat ca un măgar. Ah, ce vremuri.

Am ieşit din bucătărie şi m-am întors în sufragerie. Ben şedea în continuare pe marginea

canapelei, răsucind între degete paharul gol.

– Am venit de hac sosului chilli, dar mă tem că orezul o să-ţi stea în gât, am spus.

Ben s-a uitat la mine.

– Ai aflat.

– Ce? Că ai cântat cândva într-o formaţie? Da. Rosie te-a recunoscut. Se pare că te-a văzut cântând la Fibbers.

A râs scurt, apoi a clătinat din cap.

– S-a terminat, nu mai sunt cel de atunci. Uite cum am ajuns.

Am simţit un fior pe şira spinării.

– Da.

– Acum sunt alt om.

S-a ridicat.

– Înţeleg.

– E mai bine să plec.

Mi-a înapoiat paharul.

– Îmi pare rău, credeam că totul va fi bine, dar lumea tot mereu... ca şi cum ar refuza să uite.

Mi-a întors spatele şi a pornit spre uşa de la intrare, dar m-am dus după el şi l-am ajuns din urmă în prag.

– Ben, aşteaptă.

L-am prins de braţ şi a încremenit locului, ca o pisică înşfăcată de ceafă. Apoi s-a răsucit spre mine, fără să se desprindă din strânsoare.

– Uite ce e. Puţin îmi pasă cine eşti. Nu ştiu nici măcar cine *ai fost*, n-am auzit în viaţa mea de Willow Down până astă-seară. Tot ce ştiu e că eşti Ben Davies şi că ai un magazin în York. Asta-i tot ce vreau să ştiu.

– Nu-i chiar atât de simplu. Zău, Jemima. Cel mai bine e să nu te implici în asta. Eşti o fată de treabă şi mă obişnuisem să fiu pentru tine numai Ben, dar…

Glasul i s-a stins şi privirea i s-a înnegurat.

– Te simţi ca şi cum te-ar bântui vechiul tău eu?

Un surâs neaşteptat şi surprins i-a luminat faţa.

– Cam aşa. În mare măsură. Orice aş face, oriunde aş fi, cineva tot mă va recunoaşte. Oh, mai rar ca altădată, acum mi se întâmplă numai o dată, de două ori pe an şi oamenii se plictisesc să aştepte vreo explicaţie de la mine, de ce am renunţat, cum am putut să le fac băieţilor una ca asta şi alte tâmpenii. Clienţii mei au renunţat de mult să-şi mai bată capul să mă recunoască. Dar undeva continuă să-şi pună întrebări, îmi dau seama din privirile şi şoaptele lor.

Surâsul i se topise, făcând loc unei expresii de om hăituit.

– Uneori… Doamne, nu-mi vine să cred că spun asta… uneori îmi pare rău ca Baz Davies n-a murit.

– Oh, Ben.

L-am bătut uşor pe braţ şi nu mi-a îndepărtat mâna.

– Rămâi la masă. Cu Rosie n-o să ai probleme, tu doar întreab-o despre Harry şi n-o s-o mai intereseze nimic altceva pe lume, cu atât mai puţin un fost chitarist.

– Dar tu?

În ochii lui se citea ceva ce aducea a speranţă.

– Oh, pe mine mă doare în cot cine ai fost. În momentul de faţă eşti singura persoană dispusă să-mi vândă cataramele, aşa că dacă mi-ai zice că te cheamă Mary Jane, n-aş avea nici o obiecţie.

Ben s-a sprijinit de perete.

– Nu ştiu.

– Mai curând sau mai târziu, lumea tot o să uite, să ştii. Ai să fii pur şi simplu tipul care cânta într-o formaţie, ca multe alte milioane. Hai, Ben. Nu te mai ascunde. Continuă să-ţi trăieşti viaţa.

M-am crispat din toată fiinţa… la teorie chiar nu mă întrecea nimeni, dar când venea vorba să pun totul în practică…

– Nu pot. Nu suport întrebările, Jemima.

– Atunci de ce nu organizezi o conferinţă de presă în care să spui tuturor ceea ce doresc să ştie?

– Nu.

– Oh, haide, în zilele noastre lumea iartă aproape orice! Despre ce a fost vorba? Droguri? Băutură? Droguri şi băutură? Eşti homosexual?

O clipă privirea i s-a întunecat.

– De ce nu poţi să mă laşi în pace? De ce nu poate toată lumea să mă lase în pace?

M-am uitat peste umăr. Jason ne privea, pe jumătate ascuns în pragul uşii de la sufragerie. A ridicat din sprâncene în direcţia mea.

– Ben?

Ben îşi ţinea capul plecat, cu părul acoperindu-i faţa. L-am atins din nou, cu degetul pe umăr şi el s-a scuturat ca un cal nărăvaş.

– Haide. Rosie a pregătit una din specialităţile ei, mâncare mexicană. Doar nu vrei să dezamăgeşti o femeie care găteşte aşa ca ea, crede-mă. Stomacul îţi va fi recunoscător pe veci.

Fiecare cuvânt al lui îmi pătrunsese prin piele şi acum îmi alerga prin vene. Fiecare cuvânt rostit de mine fusese plin de ipocrizie şi-aş fi dorit să-i spun asta. Numai că nu puteam.

– Promite-mi un singur lucru.

Ben a ridicat într-un târziu ochii spre mine.

– Înainte să mă întorc în sufragerie, înainte să încep din nou să mă prefac.

Avea ochii foarte întunecaţi.

– Promite-mi că n-o să fie nici o diferenţă. Acum că ştii cine sunt, cine *am fost*, promite-mi că totul va fi ca înainte.

– Ce, că iar o să ne sărim la beregată unul altuia ca doi câini de luptă? Oh, cred că asta e de la sine înţeles.

A surâs vag. Parcă nu mai era atât de palid şi în ochi i se aprinsese o luminiţă.

– Deşi trebuie să recunosc că eşti prima vedetă pe care o întâlnesc şi care se bucură că nu ştiu cine e.

– Ai întâlnit o mulţime, aşa-i?

Ben m-a lăsat să-l conduc din nou în sufragerie. Îşi îndreptase umerii şi teama de pe faţă îi dispăruse aproape cu totul.

– Oh, da. Păi, am fost colegă de celulă cu o tipă care îl urmărise zi şi noapte pe Robbie Williams. Cred că se pune.

13 Formaţie rock britanică (n.tr.)

capitolul 9

Rosie, Ben şi Jason s-au împăcat neaşteptat de bine. Sigur, poate nu chiar neaşteptat – când ai la dispoziţie cinci sticle şi o mâncare mexicană specială cu sos de chilli, aproape toţi cei pe care mai eşti în stare să-i vezi limpede încep să ţi se pară prieteni. Dar a fost de folos şi faptul că Jason, la fel ca mine, habar nu avea de formaţia Willow Down. În cele din urmă Ben s-a relaxat şi numai din când în când îşi mai trăda starea de spirit, răsucindu-şi manşetele cămăşii.

– Deci vii la marea inaugurare a Saskiei?

Rosie a pus încă o porţie de chilli pe farfuria lui Ben. Tipul arăta de vreo cincizeci de kilograme, în schimb băga în el ca un sportiv de performanţă. Jason a umplut din nou paharul lui Ben şi a golit pe furiş ce mai rămăsese în sticlă.

– Cine-i Saskia?

– Păi…

Am agitat cuţitul prin aer. Justificarea mea era că mă cam ameţisem.

– Vezi obiectul ăsta ascuţit? Imaginează-ţi-l în gura unui Rottweiler cu tot corpul acoperit de ace.

– Şi cu burta plină de viespi, a adăugat binevoitoare Rosie.

– Aşa e Saskia. Şi acum îşi inaugurează un magazin… mă rog, îl reinaugurează. De asta se ocupă Jason, aşa-i?

Jason a tresărit, cu un aer vinovat.

– Poftim? Acu’ ce-am mai făcut? Haide, Jem, n-am nimic de ascuns.

– El e VIP-ul Saskiei.

Am tăcut puţin, conştienţi că celebritatea lui Ben ar fi îngropat-o pe a lui Jason.

– Oricum. Evenimentul e săptămâna viitoare. Mergem cu toţii.

– Chestiile astea nu-s chiar… pe gustul meu, a spus Ben, neluându-l în seamă pe Jason. Nu prea îmi place aglomeraţia. Şi nici n-o cunosc pe ea.

– Corect, noi toţi regretăm că o cunoaştem şi totuşi mergem.

Ben ne-a aruncat o privire de modă veche, menită – cred eu – să exprime dezaprobarea. Dar cum i se cam clătina capul, avea mai degrabă aerul unei marionete supărate.

– Voi trei sunteţi groaznici, să ştiţi.

– Şi ne mândrim cu asta.

I-am întins paharul lui Jason, care scosese dopul ultimei sticle, cea adusă de Ben.

Afară au fulgerat nişte faruri şi o maşină a cotit pe alee, după care a oprit şi a claxonat scurt. Ben şi-a acoperit paharul cu palma.

– Ăsta-i taxiul meu, a spus. Mâine trebuie să mă trezesc devreme. La ora unsprezece am altă întâlnire. Nu vreau să merg mahmur. Ai să poţi veni să te ocupi de magazin cât lipsesc, Jemima?

Am încuviinţat din cap. Ben s-a ridicat şi brusc am simţit pornirea de a-l apuca de braţ, rugându-l să mai stea. Să rămânem acolo până la orele mici ale dimineţii, să chicotim pe seama ridicolei viziuni a lui Jason asupra lumii, cum făcusem şi până atunci. Ca şi cum timp de câteva ore am fi trăit într-un balon de săpun, în care nu fusese nevoie să mă gândesc la nimic altceva decât la viaţa pe care mi-o făurisem. La mine. Aici şi acum. Alături de Rosie şi Jason pe post de gazde şi alături de rockerul cel slăbănog cu marile lui secrete.

– Jem?

Ben şi-a pus o mână pe umărul meu.

– Ţi-e rău? Mi s-a părut că vreo câteva secunde ai fost pe altă lume.

Expresia tensionată îi dispăruse în bună măsură. Am simţit un zvâcnet undeva în dreptul inimii. Da, Ben era un bărbat atrăgător. Vedeam limpede asta, dar nu îndrăzneam s-o recunosc. Dar până şi faptul că ştiam îmi provoca o arsură în vintre.

– Nu, sunt bine. Doar obosită. Ne vedem mâine.

Spre surprinderea mea, mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă.

– Da. O nouă zi de invective şi neînţelegeri.

– Abia aştept.

După plecarea lui Ben, Jason s-a trântit pe canapea şi a tras un pârţ cât toate zilele.

– Blestemata aia de fasole, Jem, a spus el, fără a avea aerul că se scuză. Şi cred că tu şi domnul Davies al nostru aţi putea începe o relaţie drăguţă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Nu vorbi prostii.

Am ajutat-o pe Rosie să strângă masa.

– Zău aşa. V-am văzut cum vă sorbeaţi din ochi unul pe altul. Tre’ să recunoşti că te-a cam stârnit.

– E dus cu capul.

– Exact! Un tip mişto şi dus cu capul. După asta vă daţi în vânt voi, fetele, nu? După ăştia cu alură de geniu frământat de toate problemele lumii. Numai secrete, numai mister. Auzi, ai putea scoate de la el de ce a părăsit formaţia, ca apoi să vinzi informaţia revistelor de rock! Ai face avere!

– E imoral până şi pentru tine. Şi-n plus, ştirea nu mai este de actualitate. Nimeni n-o să dea bani buni pentru aşa ceva.

Am căscat cu gura până la urechi şi am transferat restul de mâncare într-un vas mare pe care l-am pus în congelator.

– Spălăm vasele astă-seară, Rosie?

– Nu. Mă duc la culcare înainte să se trezească Harry. Noapte bună, Jase.

Jason arăta cam dezumflat.

– Cum, nu-mi dai nici măcar un pupic?

– Regret.

– Şi eu, care m-am îmbrăcat la costum! Zău aşa, ce tre’ să facă omu’ ca să aibă parte de sex aici la voi?

A zâmbit larg, semn că glumise sau, chiar dacă nu, măcar nu era supărat că-l trimiteam afară în răcoarea nopţii, cu sticla în mână.

Rosie s-a uitat la mine.

– Care-i treaba cu tine şi cu Baz... iartă-mă, Ben? Nu te-am văzut niciodată aşa de... nici nu ştiu cum să spun. Ca şi cum v-ar fi frică unul de altul.

– E mult prea tăios. Dacă stai mai mult de vorbă cu el, ai senzaţia că jonglezi cu lame de ras.

– Mda, sigur. N-are cum să nu fie un pic ţâfnos, ai văzut prin ce a trecut. Iar acum ţine un magazin mic şi înghesuit la periferia Yorkului, fără clienţi şi, din câte se pare, fără prieteni. Cred că are nevoie de tine, Jem.

– Oh, prostii! Nu-i nimic cu el. Am impresia că-i place viaţa lui de acum.

Rosie m-a privit cu mare asprime.

– Dar tu? M-am uitat la voi doi pe toată durata mesei, cum vă tatonaţi unul pe altul, fără să vă puneţi niciodată întrebări relevante. Pe el îl înţeleg. Dar tu? Ţie de ce ţi-e aşa de teamă să te implici, Jemima? Zici că o conversaţie cu el e ca o jonglerie cu lame de ras; ei bine, o conversaţie cu tine e ca o jonglerie cu baloane de săpun. Care e, totuşi, problema ta?

Am deschis gura şi am închis-o din nou. Niciodată nu m-am bucurat atât de mult să-l aud pe Harry plângând cu sughiţuri în pătuţul lui.

– S-a trezit Harry, am spus eu inutil.

Rosie a ridicat ochii în tavan, istovită.

– Şi iată că începe o nouă zi, a spus ea. Noapte bună.

Am privit-o urcând scările. Fusese într-o formă minunată toată seara, strălucitoare şi plină de duh, foarte aproape de acea Rosie de dinainte de a naşte. Speram ca ea să fi depăşit momentul critic. Era limpede că-l adora pe Harry, dar părea să nu fi fost câtuşi de puţin pregătită pentru schimbarea radicală pe care o presupunea naşterea unui copil şi acum se chinuia să facă faţă situaţiei. Ducea un fel de luptă între dragostea pentru copilul ei şi privaţiunile pe care i le impunea acesta.

Am oftat şi am privit ţintă peretele, la fel cum făcuse Ben mai devreme. Ben. Cu sentimentul lui de vinovăţie, cu temerile lui, cu îngrozitoarea nebuloasă din mintea lui, totul pentru că-şi abandonase viaţa de dinainte. Şi, în adâncul sufletului, ştiam că-l puteam ajuta să se simtă mai bine. Nu trebuia decât să stau de vorbă cu el. Să-i spun acele vorbe pe care mi se părea imposibil să le şi gândesc: *Ştiu ce simţi, pentru că aşa mi s-a întâmplat şi mie*.

Nu te mai gândi. Nu te mai gândi la expresia de pe chipul lui... la acea teamă disperată de a nu fi descoperit. Nu te mai gândi la atingerea rece ca gheaţa a degetelor lui, la ochii lui prevestitori de dezastru...

De fapt, du-te la culcare.

30 aprilie

Vremea. Sunt absolut sigur că a fost în vreun fel. Dar n-am remarcat.

Am mers la ea acasă să iau cina. Te surprinde? Da, nu chiar atât cât m-a surprins pe mine. Săptămâna trecută eram pe punctul să-mi strâng calabalâcul şi să mă mut în Groenlanda, undeva, oriunde nu m-ar cunoaşte nimeni. Unde nimeni nu s-ar uita la mine şi nu m-ar întreba „Nu cumva cântai în formaţia aia? Nu cumva erai vedetă?” Dar zău aşa, oare ce mi-am închipuit? Că nici unul din băieţi nu va mai cânta în viaţa lui numai pentru că le-am turnat în cap o oală cu rahat?

Şi ştii ceva? Exact asta mi-am închipuit. Willow Down era formaţia **mea**. *OK, a mea şi a lui Zafe. Iar acum Zafe este din nou pe scenă, mi-a luat locul, face ce crede el de cuviinţă. Dar… cu mine cum rămâne, doctore? Eu cu ce m-am ales?*

Iar apoi… La început am crezut că se dădea la mine. Este prima persoană care mă atinge… hei, omule, te rog, nu mai gândi murdar, este prima persoană care a reuşit să intre în mintea mea. Care mă priveşte de parcă ar vrea să încerce să înţeleagă ce mi se întâmplă. Cred că ce vreau să zic este că-i prima persoană care mă vede pe mine. Nu pe Baz, nu pe chitaristul solo, ci pe doar mine. Ben.

Am vrut să-i rezist. Dar până la urmă n-am fost în stare. Are expresia aia rănită, ca şi cum ar fi fost lovită puternic peste faţă şi s-ar strădui să nu arate, iar gândul că ar arăta şi mai rănită… nu, nu. Nu eu. Nu sunt lipsit de inimă. Prost, poate că da, aici votez cu amândouă mâinile, ba de cele mai

multe ori chiar un pic trăsnit. Ei bine, dintre toţi oamenii, dumneata eşti singurul care ştie cum eram odată. Iar acum, ce dracu', nu găsesc cuvinte s-o spun… aşa înseamnă „ca mai înainte". Mă simt ca şi cum ar fi pe punctul să se întâmple ceva măreţ, am muşchii încordaţi, mintea ca argintul viu. Aproape la fel ca atunci când se instalează efectul cocainei, apoi devine şi mai intens.

Nu. Înainte să-ţi iei expresia ta caracteristică, citind cuvintele mele şi privindu-mă pe deasupra carnetului de însemnări cu figura aceea gravă, ca şi cum te-aş fi dezamăgit profund. Nu. Dă-mi voie să-ţi spun o dată pentru totdeauna. NU AM FOLOSIT. NU folosesc. Ţi-am mai spus. Niciodată, cât oi trăi.

Totuşi, mă tentează. Când ea… când Jemima a aflat cine eram, mi-am spus că totul s-a terminat.

Dar ce? Ce anume se putea termina? Nu-i nimic de terminat. E o prietenă şi nu cred că va muri de supărare din atâta lucru. Dar îmi pătrunde în suflet, puţin câte puţin. Ca o lamă de diamant.

capitolul 10

Ben lăsase un bilet prins în uşa magazinului. „A trebuit să plec devreme. Uşa e deschisă, ne vedem mai târziu. B.” După iniţială se vedea o mică pată, ca şi cum pixul ar fi ezitat o clipă dacă să adauge un „x”, apoi hotărâse că nu, lucru de care îmi părea bine.

M-am dus glonţ la calculator şi am intrat pe contul pentru alţi useri. Am căutat pe Google „Willow Down”, 4 milioane de titluri. Aş fi putut citi la ele până aş fi ajuns să cred că toţi rockerii sunt nişte pierde-vară lăţoşi care ar fi trebuit să-şi caute o slujbă ca lumea. Am accesat site-ul oficial. Am deschis pagina şi am dat ochii de Ben, care mă privea ţintă de pe ecranul monitorului. Ceva mai tânăr, cu privirea cam tulbure, dar fără îndoială Ben. Alături de imaginea lui se vedea titlul „Formaţia se restructurează fără solistul Ben Davies, afectat de probleme psihice”.

Oh.

Ei bine, cel puţin acum ştiam ce anume văzuse în revista *Metal Hammer*. Nu-i de mirare că fusese atât de răscolit, trebuie să fi fost ca atunci când afli că cei mai apropiaţi colegi ai tăi de şcoală au dat o petrecere şi nici măcar nu te-au invitat. Am continuat să citesc. „Noua componenţă, cu Zafe Rafale, care a trecut de la chitară bas la solistică, va concerta începând cu primăvara viitoare. Nu se mai ştie nimic despre Baz Davies de când a părăsit formaţia la Philadelphia, în timpul turneului internaţional din 2005.”

– Puteai să mă întrebi pe mine.

Vocea venind de peste umărul meu stâng m-a făcut să sar ca arsă şi să mă pocnesc de tejghea cu fluierul piciorului. Durerea m-a scos din sărite şi mai tare.

– Ce dracu’ ai de te furişezi aşa?

– Mă furişez? Ah, da, scuze. Uitasem că este magazinul meu şi că nu trebuia în nici un caz să intru pe uşa din faţă!

S-a plesnit peste frunte.

– Fir-ar să fie, uit de fiecare dată.

Aş fi vrut să închid fereastra, dar ştiam că deja văzuse la ce mă uitam, aşa că nu mai avea rost. Şi totuşi, imaginea lui aproape pulsa pe ecranul monitorului.

– De ce te-ai întors?

– A fost anulată întâlnirea.

A privit spre calculator.

– M-ai căutat pe Google.

– Eu...

Ben a ridicat din umeri.

– Mda. Bine.

O clipă am privit amândoi în podea, fiecare în altă punct. Ben îşi ţinea mâinile îndesate în buzunarele unor blugi negri care-l făceau să pară şi mai subnutrit ca de obicei.

– Aş zice că-i momentul să-ţi ceri scuze.

– Zău?

– Mda. Pe urmă mă duc să fac cafea pentru amândoi şi ştergem cu buretele ce s-a întâmplat.

Ochii lui căprui şi adânci i-au întâlnit pe ai mei pentru o clipă.

– Te rog.

– Îmi pare rău, am început eu.

Ochii lui continuau să mă fixeze cu aceeaşi privire circumspectă.

– Dar eşti... ai fost incredibil, aşa zice aici. „Cel mai bun chitarist din generaţia lui.”

– Lucrurile se mai schimbă.

– Da, dar...

– Jemima.

Ben a venit foarte aproape, obrazul lui aproape atingându-l pe al meu.

– Mă doare. Mă doare ca dracu’ gândul la ce eram cândva, la tot ce am pierdut. Aşa că nu-mi spune că ar trebui să mă întorc la formaţie, că ar trebui să încep din nou să cânt sau alte tâmpenii cu care-mi bate capul lumea. Dacă aş putea, aş face-o. Dar nu pot. E limpede?

– Te ascunzi.

– Da, mă ascund.

Mi-a întors spatele.

– Dar de ce anume te ascunzi?

A părut că nu mă aude. În schimb, a rămas cu ochii la posterele multicolore care decorau pereţii.

– Zafe Rafale a fost cel mai bun prieten al meu, a spus el aproape în şoaptă. Tovarăşul meu în toate. După terminarea şcolii am făcut totul împreună, am înjghebat formaţia, ne-am îmbătat, ne-am drogat. Am împărţit împreună totul. Şi pe urmă l-am dezamăgit cumplit.

S-a întors cu faţa către mine.

– Situaţia s-a nasolit în asemenea hal, atât de spectaculos, încât am...

A tăcut brusc. Chipul lui devenise palid ca o mască.

– Dar asta nu te priveşte pe tine.

Am fost nevoită să-mi împletesc degetele ca să nu întind mâna spre el. Durerea lui era atât de evidentă încât aproape îl gârbovise, aşa că voiam să-l ating. Să-i alin măcar în parte suferinţa. Era atât de aproape de mine încât n-ar fi fost nevoie decât să mă ridic pe vârfuri, să-i înlănţui gâtul cu braţele, să-i aplec capul spre mine şi... la dracu’, ce se întâmpla cu mine?

– OK, îmi pare rău că te-am căutat pe Google. Eram curioasă, atâta tot. În concluzie, ai fost solist într-o formaţie de care n-am auzit în viaţa mea, iar acum nu mai eşti.

Ben a zâmbit şi s-a luminat la faţă.

– Asta e, a spus el. Întocmai cum ţi-am spus. Acum sunt domnul Nimeni.

Ne-am zâmbit larg unul altuia şi, pentru o fracţiune de secundă, vălul dintre mine şi lumea reală s-a ridicat puţin şi am zărit o frântură din viaţa pe care aş fi putut s-o am, de-aş fi fost măcar în stare să nu mai fug de această posibilitate. Un bărbat, poate nu neapărat *acesta*, dar unul ca el. Un copilaş, un Harry al meu, dacă-mi doream. O carieră în locul unor slujbe de azi pe mâine ca să câştig un ban. Aş fi putut avea oricare dintre aceste lucruri, poate pe *toate,* dacă mi-aş fi dorit suficient de mult şi tot ce aveam de făcut era să nu mai fug.

– Vrei să ieşim în oraş?

Bariera dintre noi a căzut iar cu zgomot. M-am tras înapoi şi m-am lovit din nou, de data asta la şold.

– Ce-ai zis? Să ieşim în oraş? Adică *să ieşim*, în oraş?

– Întrebam dacă vrei să ieşim la o cafea în loc s-o bem aici. Există o cefenea drăguţă după colţ şi

aş vrea să-mi sărbătoresc anularea întâlnirii cu o cafea cu lapte şi alune şi o brioşă uriaşă.

Am respirat din nou. Oare de ce crezusem că mă invită în oraş ca la o întâlnire amoroasă? Când ştiam deja că nu era aşa. Şi oricum n-aş fi acceptat. Oh, nu era bine, nu era bine deloc.

– De acord. Dar să fie chiar o brioşă uriaşă.

– Oh, am şi nişte flori. Vrei să i le duci lui Rosie? Cu mulţumiri pentru cina de aseară?

Spre surprinderea, am simţit un ghimpe de gelozie.

– Dacă vrei...

– E o fată tare drăguţă. Şi Jason e un tip de treabă, indiferent cu ce se ocupă el. Artist. Un băiat bun.

– Aşa e, amândoi sunt tare drăguţi.

Ben s-a dus în bucătărioară să ia florile, apoi a încuiat uşa magazinului.

– Tu şi Jason sunteţi...?

A schiţat un gest vag cu mânile.

– Sau Rosie?

– Doamne sfinte, nu! Este doar un prieten. Atât cât te poţi împrieteni cu o fiară sălbatică.

– Aha. Şi luni mergeţi cu toţii la inaugurarea aia?

– Aşa ar trebui, sigur. Rosie se speteşte să mai facă nişte felicitări pentru Saskia. Ea trebuie să n-o supere deloc pe Saskia, eu mă duc numai în speranţa că poate se răzgândeşte şi-mi primeşte obiectele, iar Jason merge pentru că el dă startul întregului eveniment. Prin urmare, nu suntem ceea ce s-ar putea numi invitaţi ca toţi ceilalţi.

Ben m-a condus în cafeneaua micuţă de lângă galeriile de artă. Afară clipoceau nişte arteziene, care mi-au amintit că aveam mare nevoie să merg la toaletă.

– Dacă... dacă aş merge...

Am fost atât de şocată încât aproape m-am scăpat pe mine.

– Ce-ai zis? Ai vrea să mergi? Dar dacă te recunoaşte?

– Păi...

Ben a coborât glasul, dat fiind că toţi cei care stăteau la coadă în cafenea ridicaseră privirea către noi.

– Cei mai mulţi nu mă recunosc. Au trecut cinci ani de atunci şi pe vremea aia arătam altfel.

Rămăsesem cu gura căscată.

– Nu-i vorba că mă ascund, nici vorbă. Vreau să spun că ies pe stradă şi mă vede lumea. Pur şi simplu nu... sigur că nu mă duc la oameni să le zic „Bună ziua, eu sunt Ben Davies, am cântat cândva cu Willow Down” sau că am apărut la *Never Mind the Buzzcocks*[14] sau mai ştiu eu ce programe. Cei mai mulţi care mă recunosc îşi închipuie că mă confundă.

Oh, Doamne. Eram gata-gata să fac pe mine. Acolo, pe loc. Eram uimită cum de tot puhoiul acela de lume din cafenea, care părea descinsă dintr-un autocar cu excursionişti, plus câţiva goţi înfofoliţi care se rătăciseră în drum spre Whitby, nu trăgea cu urechea la discuţia noastră. Omul acesta, care fusese practic un pustnic în ultimii cinci ani, se oferea să meargă la o petrecere. Cu mine.

– Iartă-mă, trebuie să mă duc la toaletă, am spus.

– Te ajută să gândeşti când tragi apa la WC, aşa-i? m-a întrebat Ben, cam prea blând pentru gustul meu.

– Ori mă duc, ori fac pe pantofii tăi.

– Atunci vrei să merg sau nu?

Oh, mai mult decât orice pe lume, Ben Davies, sigur că vreau să mergi cu mine. Am să te conving să cânţi la chitară pentru mine şi ai să-ţi dai seama că n-ai nici un motiv să te temi de oameni. Am să-ţi destăinui secretele şi temerile mele şi poate că, împărtăşindu-ţi-le ţie, nu mă vor mai apăsa atât de mult.

– Mă întorc într-o clipă, am spus în schimb.

Am stat pe scaunul de toaletă mult mai mult decât era nevoie, cu fruntea sprijinită de faianţa rece a cabinei. Nu-mi venea să cred că fusesem cât pe ce să mă trădez. La dracu', ce rost avea să-mi fac atâta promisiuni, să jur că-mi voi aparţine numai mie, dacă totul se ducea de râpă din pricina unui singur bărbat? E drept, bărbatul acela era... – hai, Jemima, ai curaj şi spune-o deschis – sexy, dar *ai jurat*, Jemima, ai jurat pe viaţa fraţilor tăi că n-ai să te mai laşi niciodată exploatată. Poate că el nu pare genul care să te exploateze, dar nici un bărbat nu arată aşa, adevărat? Până când pune laba pe tine şi atunci...

Când m-am înapoiat de la toaletă, Ben şedea la o masă din colţ, faţă în faţă cu un bărbat. Amândoi erau adânciţi într-o conversaţie care implica gesticulaţie frenetică.

– Nu înţelegi nimic în ce mă priveşte, nu-i aşa? spunea Ben, în timp ce mă apropiam de ei. Să ştii că n-am de gând să cedez!

– Nu se pune problema să „cedezi", Ben, a răspuns liniştit celălalt. Aici e vorba de adaptare.

Ben respira greoi. Transpirase şi în ochi i se citea o panică abia stăpânită.

– Ben?

L-am atins pe braţ şi a tresărit violent.

– Doamne! Jemima!

– Scuzaţi-mă, v-am întrerupt cumva?

Mi-am plimbat privirea de la Ben la prietenul lui. Era acelaşi bărbat pe care-l văzusem în uşa magazinului lui Ben atunci când mă sărutase. De astă dată era îmbrăcat cu pantaloni de catifea reiată şi o cămaşă cam uzată, dar îşi păstrase acelaşi aer autoritar.

– Mai bine plec.

Ben m-a apucat de mână.

– Merg cu tine, mi-a spus, împletindu-şi degetele cu ale mele atât de strâns încât m-a durut.

– Ben. Nu poţi face asta la nesfârşit. Eu chiar credeam că facem progrese. Te-ai descurcat atât de bine. Te rog, nu-mi spune acum că vrei să renunţi la tot! Pentru ce?

Bărbatul m-a fulgerat cu privirea de parcă ar fi fost vina mea.

Strânsoarea lui Ben ameninţa să-mi taie circulaţia. Garoafele pe care le ţinea cu mâna cealaltă păreau şi ele aproape gâtuite.

– Am să vin la următoarea întâlnire, a spus el. Dar nu promit nimic.

– Nici nu-ţi pretind mai mult.

– Perfect.

Ben s-a ridicat atât de brusc încât masa s-a clătinat, punând în pericol solniţa plină ochi. Fără să-mi dea drumul la mână, m-a tras după el printre scaune până am ajuns la uşă şi am dat buzna afară, în scuarul însorit.

– OK, am spus eu pe un ton calm şi hotărât. Ce-a fost toată povestea *asta*?

Ben a clătinat din cap.

– Nimic.

Tot nu-mi dădea drumul din mână. Îi simţeam oasele degetelor lipite de ale mele şi căldura trupului radiind de sub tricoul oribil cu care se îmbrăcase în ziua aceea.

– Încep să mă simt ca unul din gaşca lui Scooby Doo, cu toate misterele astea, am spus. Probabil Shaggy. Nu una dintre fete, ele descoperă de fiecare dată în câteva secunde ce se întâmplă. Oricum nu mă pricep la bătăi.

– Nu-i nimic. Uite, mai bine mă întorc la magazin.

Am aşteptat să mă roage să merg şi eu cu el, dar n-a făcut-o. S-a mulţumit să-mi întindă florile.

– Atunci poate ne vedem luni?

Mi-am deschis palma şi degetele lui mi-au dat drumul din strânsoare.

– La inaugurarea Saskiei?

Ben a ridicat din umeri, clătinând din cap.

– Mda. Poate.

– Uite cum facem. Eu vin la magazin şi putem pleca împreună. E la doi paşi.

De data asta Ben m-a privit şi a zâmbit.

– Erai genul de copil care-şi închipuia că profesorii locuiesc la şcoală? m-a întrebat.

– Poftim?

– N-am să fiu la magazin. Nu sunt acolo seara.

– Oh!

Eram stânjenită, dar el măcar zâmbea. Arăta tare drăguţ când surâdea, îşi pierdea în parte aerul posomorât de vedetă rock.

– Ai o casă.

– Mmm. Uite aici...

A scos un pix din buzunarul de la spate, m-a apucat de braţ şi mi-a scris adresa pe încheietura mâinii cu cerneală neagră.

– Vino să mă iei de aici. Luni, să zicem... pe la şapte?

Apoi, ca şi cum el ar fi fost cel stânjenit, mi-a întors spatele, fluturându-şi părul, şi s-a pierdut în mulţimea turiştilor, lăsându-mă aproape năucită. Aveam senzaţia că cerneala de pe piele îmi înţepenise braţul şi nu-mi puteam lua ochii de la hieroglifele pe care le mâzgălise de-a lungul venelor mele.

– *Unde* zici că locuieşte?

Ajunsesem acasă, unde relatasem întâmplările zilei. Rosie îl legăna pe Harry pe şold, încercând în acelaşi timp să finiseze o nouă serie de felicitări.

– Wilberforce Crescent.

Aproape fără să-mi dau seama trasam cu degetul conturul literelor lui.

– La numărul şaptesprezece.

– Uau, cam aristocratic, nu? Oh, uite ce-am făcut! Jem, poţi să-l ţii puţin pe… Mulţumesc.

L-am luat în braţe pe Harry şi l-am sprijinit de umăr.

– Îmi închipui că a cumpărat-o când era, mă rog, celebru.

– „Celebru” nu-i un cuvânt obscen, Jem. Sigur, doar când îl foloseşti legat de Jason, atunci totul devine brusc obscen. Oricum, e posibil ca locuinţa să nu fie a lui, poate a închiriat-o sau stă împreună cu cineva. Poate de asta nici nu-şi dă întâlniri, fiindcă nu-i singur.

Rosie a început să presare praf de cretă pe felicitări cu ajutorul unei pene de gâscă.

– La cină a venit de unul singur. Şi nici nu se comportă ca şi cum ar avea o relaţie.

Rosie a ridicat ochii spre mine şi în priviri i s-a aprins brusc un licăr de interes.

– Oho! Ţi-a făcut cumva avansuri?

– Nu! E chestie de intuiţie. Ştii bine că bărbaţii însuraţi par… altfel. Mai secretoşi.

Rosie s-a întors cu spatele la mine.

– Chiar aşa?

Şi-a făcut de lucru, scormonind prin sacoşă, de unde a scos fire de iarbă şi petale presate.

– Vreau să spun că ştiu că Ben e secretos, dar în alt fel. Este secretos pentru că nu vrea să-şi amintească anumite lucruri.

– OK, şi atunci tu ce scuză ai?

A fost rândul meu să mă întorc cu spatele, folosindu-l pe Harry drept paravan.

– Eu nu sunt secretoasă.

Rosie a pufnit.

– Nu puţin! Oricum, Ben vine luni sau sunteţi amândoi atât de secretoşi încât tu nu i-ai spus unde are loc evenimentul, iar el nu ţi-a spus dacă merge?

– Hm. Cam aşa ceva.

L-am mutat pe Harry dintr-o mână în alta.

– Doamne, eu cred că ar trebui să vă angajaţi ca spioni. Oh, LA DRACU’!

Un teanc de felicitări a alunecat de pe marginea mesei şi s-a împrăştiat pe jos într-un nor de praf de cretă trandafirie şi tulpini fărâmate. În loc să se aplece să le adune, Rosie a început să plângă.

– Rosie?

Cu braţul liber am luat-o pe după umeri.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic! a hohotit Rosie. Doar că tot scap lucruri din mână... şi Harry nu vrea să adoarmă... şi să mă lase să lucrez... şi sunt frântă de oboseală... şi trebuie să termina astea până luni... şi mă simt o *epavă*.

– Ah, o epavă. Iată un sentiment familiar.

Am strâns-o la piept.

– Uite, îl duc pe Harry în atelier. Jase mă poate ajuta să am grijă de el, ca tu să poţi tu lucra, dar dacă aş fi în locul tău, aş profita de ocazie să dorm niţel. Diseară te ajut eu cu felicitările, ca să recuperezi timpul pierdut. Între timp poţi admira florile pe care ţi le-a trimis Ben şi gândeşte-te că, deşi e prietenul *meu*, tu ai primit garoafe, iar eu m-am ales cu un tatuaj de doi bani.

Mi-am fluturat braţul cu adresa.

Rosie mi-a surâs, printre suspine.

– Da, cu o adresă scumpă.

M-a lăsat să adun sacul de schimburi, biberoanele şi pătura lui Harry, ba chiar mi s-a părut că scoate un suspin de uşurare când am ieşit pe uşă, cărându-l pe Harry cu toate catrafusele lui.

– Jason!

L-am ancorat pe Harry în scăunelul lui cu arc şi l-am instalat în uşa biroului.

– Eşti aici?

– Uuuff! Au! Scuze! Harry, prietene, n-am văzut că ai venit.

Jason a năvălit prin uşa dublă şi s-a împiedicat de Harry, făcându-l să salte periculos în sus şi în jos câteva momente.

– Ce s-a întâmplat?

– Eşti ocupat?

Jason m-a privit bănuitor.

– Asta-i una din întrebările alea... cum le zice... capcană? Sunt un artist de talie internaţională, scumpete, sigur că sunt ocupat.

– Poţi să ai grijă de Harry câteva minute? Trebuie să mă documentez într-o problemă.

Jason m-a privit fix o clipă. Apoi pe faţă i s-a lăţit un zâmbet lasciv, care-l făcea să semene şi mai mult decât de obicei cu Johnny Depp.

– Ah, înţeleg. O *anume* documentare, aşa-i?

L-a ridicat pe Harry, cu scăunelul lui cu arc şi cu tot calabalâcul.

– Hai, micuţule. Nu avem ce căuta aici, asta dacă nu vrei să te îneci în atâţia estrogeni.

– Ce tot spui acolo?

Jason s-a mulţumit să-mi facă cu ochiul, apoi l-a dus pe Harry în studioul cel spaţios, de unde răzbătea comentariul unui meci de fotbal, provenind din costisitorul sistem audio al lui Jason.

Am deschis calculatorul şi am accesat site-ul Willow Down. Privind chipul lui Ben în fotografii, mi-am dat seama cât era de atrăgător. Viaţa reală atenua cumva impactul sau poate asta se întâmpla din pricina hainelor lui oribile. Haine care părea anume confecţionate ca să ascundă ceea ce vechile fotografii dezvăluiau drept un trup formidabil.

Doamne, habar nu aveam că tricourile alea dezgustătoare adăposteau un tors, două braţe şi doi umeri cu muşchi ca nişte corzi de oţel. Sau pare-se că toate astea existau, numai că el nu mi se înfăţişa la fel, fără un zâmbet pe buze, cu părul revărsat pe umeri cu pricepere, cu şoldurile împinse înainte, ca un fel de invitaţie. Eu, una, cu siguranţă nu-l văzusem niciodată în postura asta, dar pe de altă parte, nici nu-mi închipuiam că vreo fiinţă omenească putea sta aşa fără vreun sprijin invizibil de undeva din spate. Nici colegii lui de formaţie nu arătau prea rău: o colecţie de ochi înneguraţi şi jeanşi strâmţi, ca un grup de fotomodele masculine cărora li se puseseră în braţe nişte chitare şi apoi li se făcuse vânt pe scenă.

În ciuda numelui cu vagă rezonaţă grecească, Zafe Rafale se dovedea a fi o frumuseţe de bărbat cu părul blond-deschis. Avea o osatură frumos cizelată şi picioare nesfîrşit de lungi, ca un armăsar de rasă. Fotografiile îl arătau săltând de colo-colo pe scenă, făcându-şi de lucru când cu o chitară galbenă ca soarele în miez de vară, când cu un microfon. O poză îi arăta pe amândoi cântând în duet. Ben avea ochii închişi şi-şi ţinea un braţ petrecut lejer pe după griful chitarei, în timp ce cu celălalt apucase stativul microfonului. Zafe, cu părul transpirat şi lipit de frunte, se trăgea de tricou, de parcă ar fi vrut să şi-l scoată. Ben, cu părul lui negru, şi Zafe, blond şi strălucitor, păreau un fel de Yin şi Yang în versiune rock.

– Mi-am închipuit eu.

Jason a apărut lângă cotul meu.

– Suntem niţel excitaţi, aşa-i, Jemima?

– Nu-i vorba de asta, i-am răspuns fără să întorc capul. Pur şi simplu, mi-a trezit interesul.

– Mda, te interesează poze cu tineri care-şi scot podoabele la înaintare şi se dau mari cu ele pe scenă.

– E formaţia Willow Down.

Am dat clic pentru a mări imaginea.

– Eşti sigur că n-ai auzit niciodată de ei? Tu care te dădeai în vânt după dans în tinereţe?

– Noo. Numele mi se pare vag cunoscut. Poate oi fi auzit de ei când eram în America. Nu mă prea omor după muzica indie, Jem.

În atelier, Harry a ridicat glasul în semn de protest că nimeni nu-i acorda nici o atenţie.

– Dacă te interesează aşa de mult, de ce nu-l întrebi pur şi simplu?

Am oftat.

– Nu prea vrea să vorbească despre asta.

În plus, nici nu mă îndemna inima să insist. Dar pentru nici unul din motivele pe care şi le închipuia Jason. Faptul că şi eu aveam secretele mele mă făcea extrem de conştientă de cât de personală putea deveni o conversaţie. Puneai o simplă întrebare despre familia cuiva şi în clipa următoare te trezeai că celălalt făcea acelaşi lucru şi începea să te întrebe despre ai tăi.

– E un tip plin de mistere. Ei, haide, Jem, ţie îţi place treaba asta. Poate ar trebui să încerc eu, ştii că am autocontrol şi că nimeni nu scoate o vorbă de la mine.

– Jason, pe tine ajunge să te întrebe cineva cât e ceasul şi i-ai şi pus pe tavă povestea vieţii tale.

– Ştiu. Nu-i greu să scoţi ceva de la mine, asta este.

– E puţin spus.

– Ha! Mă duc în sat cu Harry să mai cumpăr nişte amestec de vopsele. Vii şi tu?

– Nu, mulţumesc. Mă întorc acasă, să mă conving că Rosie doarme. Am şi ceva de lucru, nişte comenzi de ambalat, chestii din astea.

– Fă cum vrei. Da’ văd că eşti tot cu ochii la poza tipului.

Am apăsat ostentativ tastele ca să şterg chipul lui Ben de pe ecranul monitorului, în speranţa că Jason nu observase că pusesem bookmark paginii respective.

1 mai

Vremea: noapte.

Am senzaţia că simt o coardă atinsă cu multă vreme în urmă. Muzica nu-mi dă pace, este în permanenţă undeva într-un cotlon al minţii, o aud iar şi iar, cu voci suprapuse, până simt că tot ce am de făcut e să mă las în voia ei şi atunci Zafe mă va seconda la refren, zâmbindu-mi larg din celălalt capăt al scenei.

Da, bine, înainte să continui, îmi pare rău că am anulat întâlnirea. Ar fi trebuit să te sun, să te anunţ dar... intenţionam să vin. Aproape ajunsesem la cabinetul tău când m-am trezit gândindu-mă la ea cum stătea în magazin, întrebându-se ce-i cu mine. Şi, te rog să reţii, am avut dreptate, s-a informat pe Google despre formaţie. Stătea în faţa clipului cu All the rain is broken glass *luat de pe un DVD şi mă privea de parcă atunci m-ar fi văzut pentru prima oară în viaţă.*

Doamne, cât doare. Doare să văd website-ul, fotografiile, să văd cum eram noi odată. Dar ceea ce

m-a surprins în primul rând a fost că m-a durut mai mult să văd toate astea prin ochii ei, care comparau ce eram atunci cu ce sunt acum... Ca şi cum... Ca şi cum cât timp ea nu se uită la mine, sunt tot Baz Davies, regele chitarei, ziua cu fetele, noaptea la concerte şi apoi compunând cântece. Imaginea mea agăţat de acoperişul unui autocar, cu o admiratoare călare pe mine şi cu mintea înceţoşată de droguri şi de băutură. În clipa următoare ea se uită la mine şi redevin Ben, patronul unui butic fără clienţi şi cu toată muzica ferecată în mintea mea.

Dar mă gândesc... nu ştiu, poate că ea mă place. Pe mine cel adevărat, nu pe Baz cel îndopat cu droguri sau pe Ben cel ratat, ci ceea ce zace sub aceste aparenţe. Pe cel care cred eu că pot să fiu. Şi, ah, am fost pe punctul să-i spun. Simţeam pe buze cuvintele, gustul şi forma lor, ştiam că nu trebuia decât să le rostesc, să le las libere şi atunci ea m-ar fi cunoscut. M-ar fi cunoscut până în adâncurile fiinţei mele. La dracu', chiar îmi doream asta.

Pe urmă, n-am putut îndura să preschimb dorinţa în realitate. Ai avut dreptate când ai spus că am nevoie într-adevăr de adaptare. Iartă-mă că te-am alungat şi nu, n-o ţineam de mână, era vorba doar de contactul cu altă fiinţă. În clipa aceea simţeam nevoia să ating ceva străin de toată mizeria mea. Mă priveai de sus şi în străfundurile mele am înţeles că aveai dreptate, însă n-am putut... nu pot să fac pasul. Nu pot înceta să mă prefac.

Mi-e atât de teamă.

14 Emisiune de televiziune din Marea Britanie (n.tr.)

capitolul 11

– Uau, Jem, arăţi trăsnet!

Sosise ziua de luni şi-mi petrecusem o bună parte din timp ocupându-mă cu tot felul de fleacuri. Îmi făcusem unghiile, mă pensasem, chestii de care arareori îmi păsa la vremea aceea, când numai Jason îmi spunea că aveam picioarele aşa păroase încât riscam să fiu luată drept o lama scăpată din grădina zoologică şi să fiu împuşcată.

– Mulţumesc.

Am tras puţin de bluză. Era ceva mai strâmtă şi mai scurtă decât cele pe care le purtam de obicei.

– Har Domnului că există comenzile online.

Rosie s-a apropiat de mine şi m-a mirosit.

– Ooh, Lacoste. Mmm. Ia stai puţin...

A întins mâna şi mi-a descheiat primii doi nasturi ai bluzei fronsate.

– Aşa-i mai bine.

– Ei na, doar nu merg la bal mascat în chip de Domnişoara Curvă.

– Da, dar fusta asta e îndrăzneaţă şi mai mult decât sexy. Bluza te făcea cumva să semeni a vânzătoare de magazin, dar acum arăţi super.

Mi-a făcut cu ochiul.

– O să-i placă grozav lui Ben.

– N-am pus-o pentru Ben. Am pus-o ca să-i demonstrez Saskiei că poate n-o duc teribil de bine, dar nici nu sunt la pământ.

– Hmm.

Şi Rosie avea ea un aer profesionist şi detaşat. Mi-am zis că, în comparaţie cu ea, eu arătam ca una care agaţă la drumul mare.

– Bine. Mă duc să-l iau pe Ben de acasă. Ne vedem la... cum i-am zis noi? Marea Inaugurare a Saskiei?

Rosie a pufnit dispreţuitor.

– E în afaceri de ani de zile, afurisita! Nu ne-am putea preface că mergem la o petrecere? O petrecere adevărată, unde o să avem ocazia să bem chestii la care de regulă zâmbim dispreţuitor şi să stăm la taclale cu persoane pe care nu le-am văzut în viaţa noastră? În definitiv, plătesc pe cineva să aibă grijă de Harry, o fată care a dat anunţ la avizierul din localitate, şi nu-mi convine să-mi fi scos ochii cu toate felicitările alea doar ca să merg la inaugurarea unui magazin!

Şi-a încreţit nasul.

– Unele din anunţurile alea sunt chiar *ciudate*.

– Bine. Ne vedem la petrecere.

Am luat autobuzul spre York, ceea ce mi s-a părut o ruşine. Pusă la ţol festiv cum eram, ar fi trebuit să călătoresc cel puţin într-o limuzină albă, dublă şi să am un căţeluş minuscul în poşetă. Casa lui Ben era impozantă, o construcţie de tip urban, în stil georgian, cu balustrade negre de o parte şi de alta a treptelor de la intrare. Am tropăit pe tocurile mele înalte şi am apăsat butonul soneriei. Aşteptând să se deschidă uşa, am privit în jos: casa avea ferestre sub nivelul străzii, încăperile de la subsol servind probabil drept bucătării în vremurile de glorie ale clădirii. Acum ferestrele reprezentau doar puncte de observaţie privilegiate, de unde să poţi privi sub fustele fetelor care treceau pe stradă.

Speram că Ben nu era acolo şi nu se zgâia la întăritura în formă de triunghi a ciorapilor mei cu chilot.

Mi-am dat seama că nu fusese la subsol în clipa când am auzit cum cineva cobora în galop o scară, grăbindu-se spre uşa de la intrare.

– Bună.

– Bună.

Am privit prin crăpătura uşii întredeschise. Încă nu scosese lanţul, deşi probabil ştia că sunt eu, fiindcă uşa avea un ochi magic.

– Vii astă-seară?

– Oh, Doamne, de astă-seară era vorba?

Mi s-a strâns inima şi m-am trezit trăgând de tivul fustei. Acum trebuia să merg singură la *Petit Lapin*, ceea ce Saskia nu putea să nu remarce.

– Da. Dar nu-ţi face probleme. Ne vedem cu altă ocazie.

Am tropăit iar pe trepte, coborând spre trotuar, când deodată am auzit clinchetul lanţului, după care uşa s-a deschis brusc.

– Deci, nu vrei să merg?

M-am răsucit în loc şi l-am văzut pe Ben, care arăta absolut *spectaculos*, îmbrăcat cu costum şi papion.

– Eşti o bestie, i-am spus.

– Sunt. Intră o clipă, să-ţi ofer ceva de băut. Dacă măcar o parte din ce mi-ai zis tu despre Saskia e adevărat, atunci trebuie să ne luăm măsuri de precauţie.

L-am urmat înăuntru. Uşa de la intrare se deschidea într-un hol amplu, cu podea de lemn de culoare deschisă şi cu pereţi îmbrăcaţi în dale cu o friză decorativă alb cu negru.

– Uau!

– Ai zis cumva uau?

– Vorbesc de casa ta. Ca să vezi...

Mi-am rotit privirea de jur împrejur.

– E ca într-o uriaşă toaletă de bărbaţi.

– Ar trebui să-mi vezi dormitorul.

A urmat o clipă de tăcere, timp în care amândoi am asimilat vorbele lui, dându-ne seama că sunaseră ca o aluzie, deşi era clar că nu asta intenţionase, apoi un alt moment de consternare şi de stânjeneală, Ben prefăcându-se că nu s-a prins cum puteau fi interpretate cuvintele lui, iar eu încercând să mi le alung din minte.

– Plin de graffiti şi mirosind a pipi?

Am fost prima care şi-a revenit.

– Nu, aşa e în maşina mea.

– Ai *maşină*?

Glasul meu fusese atât de ascuţit, încât probabil mă auziseră şi câinii din Milano.

– Îhm.

Ben părea amuzat de uluirea mea.

– Eşti sigur?

Drept răspuns, m-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras spre fereastra uriaşă care lumina holul. Fereastra era înaltă, arcuită şi aproape la fel de înaltă cât o uşă.

– Chestia aia pare cumva ceva de care n-aş putea fi sigur?

Cu mâna liberă a arătat către o maşină argintie parcată în stradă, în dreptul balustradelor negre.

– Sau pare mai degrabă un Audi R8?

– E o maşină chiar sexy, am declarat concis, chiar dacă remarca mea nu se ridica la nivelul comentariilor din *Top Gear*.

Ben a deschis gura să spună ceva, apoi probabil s-a răzgândit şi a pornit primul pe holul elegant. O altă arcadă dădea într-o încăpere uriaşă, cu tavan înalt, tot cu podea de lemn, unde se vedeau câteva canapele adunate într-un colţ, de parcă ar fi jucat *Sardelele*[15].

– Ia loc, să-ţi aduc ceva de băut. Vin alb?

S-a îndreptat spre un dulăpior-bar, în timp ce eu m-am aşezat cu grijă pe una dintre canapele. Era extrem de confortabilă, moale şi fermă în acelaşi timp. Din locul unde mă aflam puteam vedea difuzoare enorme puse pe pereţi.

– Deci asta e camera de muzică?

Nu mi-a răspuns, ci a continuat să-şi facă de lucru pe lângă şi înăuntrul barului, după care s-a apropiat cu două pahare de vin galben-auriu.

– Şi acum, povesteşte-mi despre Saskia.

– Nu prea am ce să-ţi povestesc. N-a mai vrut să-mi vândă obiectele, în schimb o pune pe Rosie să muncească pe brânci.

– Ea şi Jason...?

– Ce te obsedează aşa viaţa sexuală a lui Jason? Nu, din câte ştiu, Saskia n-are nici un fel de relaţie cu Jase. O fi ea o zgripţuroaică lipsită de inimă, dar are o căsnicie fericită cu Alex. Sau măcar cu portofelul lui. Mmm, foarte bun vinul.

– Eu tot nu pricep de ce tu şi Rosie continuaţi să aveţi de-a face cu ea, dacă-i aşa o scorpie. Nu aveţi şi alţi prieteni?

A urmat o clipă de tăcere.

– A fost prima persoană care a crezut în ceea ce fac eu, am răspuns, în timp ce mintea mea lucra febril.

Nu-i puteam spune că-i livrasem Saskiei creaţiile mele pentru că numai aşa nu ajunsesem să dorm într-o cutie sub un pod când venisem la York.

– L-am cunoscut pe Jason într-un bar şi când a auzit cu ce mă ocupam, m-a prezentat Saskiei. Pe urmă am cunoscut-o pe Rosie şi m-am mutat la ea.

Ben m-a privit în ochi.

– OK, Jemima, dar nu ţi-am cerut să-mi povesteşti viaţa ta.

Şi nici n-am să fac asta. Am văzut destui care au întors capul dezgustaţi şi n-am putut suporta... nu vreau să văd în ochii tăi acea expresie, acea privire care spune „Îţi plâng de milă”. Privirea care-mi dă a înţelege că ceea ce s-a petrecut m-a coborât mai jos decât tine. M-a făcut să ajung un nimeni.

– Nu.

– Dar în momentul de faţă ea nu-ţi mai primeşte marfa, aşa că n-ai de ce să te simţi obligată să te duci astă-seară.

– Tot sper să se răzgândească. Dacă te întâlneşte pe tine şi află că eşti dispus să-mi vinzi cataramele... ei bine, poate o va năpădi un asemenea spirit competitiv încât va încerca să mă recâştige.

Ben m-a privit pe deasupra paharului.

– Deci eu merg doar ca să-i stârnesc invidia, nu-i aşa? Oh, este în regulă, nu mă deranjează, atâta timp cât m-ai prevenit.

Mi-am golit repede paharul. Vinul era atât de sec încât am simţit cum mi se strânge gâtul.

– Ar fi cazul să plecăm.

M-am ridicat şi am reuşit să-mi prind tocul pantofilor mei ridicoli în cablurile difuzoarelor. Aplecându-mă să desprind cablul, am observat că nici un difuzor nu era conectat. Nici la priza principală, nici la difuzoare. Erau doar instalate, nu şi conectate.

– Ben...

– Ce faci, nu vii?

Luase o legătură mare de chei, îşi lăsase mobilul pe masă şi mă aştepta în prag. Văzându-l acolo atât de atrăgător, cu papion şi cu sacoul descheiat, am uitat cu totul de cabluri.

– Sunt gata, mergem cu maşina?

Ei da, trebuie să recunosc, sunt moartă după maşini. Aş fi stat în acel Audi toată noaptea, chiar şi fără să-i pornesc motorul, numai de plăcere.

– Este la doi paşi, nu? În plus, am şi băut un pahar de vin.

– Oh, aşa e.

Mutra Saskiei când m-ar fi văzut coborând dintr-un Audi urma să rămână doar rodul imaginaţiei mele.

În cele din urmă, când am ajuns la *Petit Lapin*, Saskia era înăuntru, în mijlocul mulţimii de invitaţi. N-ar fi remarcat nici dacă aş fi sosit călare pe un măgar. Magazinul era *ticsit* de lume. La tot pasul vedeai femei slăbănoage îmbrăcate în rochii vaporoase, arătând ca nişte beţe învelite în hârtie de mătase, iar amestecul de parfumuri şi aftershave era suficient de puternic ca să-ţi scoată nasul din funcţiune o săptămână. Ben a şovăit.

– Fir-ar să fie!

A început să-şi răsucească nelinişti părul.

– E o groază de lume.

Am ridicat privirea spre faţada aurie a magazinului. Până şi la etaj erau invitaţi, cu pahare în mână, străduindu-se să pară încântaţi de faptul că se aflau la braţul unor persoane cu care nu aveau nimic de-a face.

– Sunt mai mulţi decât mi-am închipuit, am încuviinţat eu. I-o fi închiriat de ocazie, gen cumperi unul şi primeşti încă unul gratis.

Ben mi-a adresat o umbră de zâmbet.

– Pur şi simplu mi-am pierdut obişnuinţa de a interacţiona cu lumea. Totuşi, cred că e plăcut şi antrenant înăuntru.

I-am surâs larg.

– Mda. Nu vei fi nevoit să stai de vorbă cu nimeni şi chiar de-ai face-o, tot nu vor auzi ce spui.

L-am apucat de cot şi, croindu-ne drum printre câţiva dintre cei mai decorativi invitaţi, am intrat în magazin.

Înăuntru temperatura se ridica la vreo sută de trupuri încinse şi continua să crească. Mi-am dat seama că-l ţineam strâns de braţ pe Ben, de teamă să nu-l pierd în acel du-te-vino de invitaţi şi în

vânzoleala mulţimii. Saskia invitase şi câţiva patroni de magazine mai mari (şi deci mai acceptabile din punct de vedere al clienţilor şi al profitului) din jurul buticului *Petit Lapin* şi toţi păreau să discute în gura mare despre cât de bine le mergeau afacerile. Un chelner în uniformă s-a strecurat pe lângă noi, purtând cu un aer superior o tavă pe deasupra capetelor şi Ben a reuşit să pescuiască două pahare, dându-mi mie unul.

– Oae Ro i Ja o fi aun ea?

– Poftim? am răcnit la el, ca să acopăr gălăgia.

– Oae Ro i Ja o fi aun ea? a repetat Ben.

– N-aud ce spui!

– Întrebam dacă Rosie şi Jason or fi ajuns deja? mi-a urlat Ben în ureche, făcându-mă să mă trag un pas într-o parte, dând peste o femeie dolofană care privea vitrina din colţ.

– Nu-i văd. Uite-o pe Saskia.

Am arătat spre baza scării în spirală, unde Saskia îşi stabilise cartierul general, stând sprijinită de balustrada din fier forjat. Se îmbrăcase în mătase roz (probabil era un fel de uniformă), avea în picioare pantofi asortaţi, cu tocuri cui şi-şi prinsese părul sub o plasă fină de aceeaşi culoare, incrustată cu pietre preţioase.

– Parcă şi-a prins capul într-o plasă pescărească, am bombănit.

– Aşa n-o să ajungi niciodată să-ţi vândă iar creaţiile, a spus Ben.

Părea să mă audă fără probleme, cu toată gălăgia.

– Bea-ţi vinul.

Îşi răsucea paharul între degete şi am observat că era deja gol.

– Te simţi bine?

A încetat să mai studieze mulţimea şi a privit în jos, spre mine.

– Sunt doar puţin... cum să zic... încordat. Este prima mea ieşire în lume după... mă rog, după.

– Se pare că nu te recunoaşte nimeni.

Nu ştiam dacă să-mi pară bine pentru Ben sau rău pentru mine.

– În prezent nu mai arăt chiar ca atunci.

– Da. Erai grozav pe vremea când cântai în Willow Down, am spus fără să mă gândesc.

Ben m-a privit ţintă, ca şi cum am fi fost doar noi doi în încăpere.

– Aşa crezi?

Oh, Doamne! Au început să mi se înroşească gleznele şi tălpile mi s-au făcut lipicioase în pantofii ascuţiţi. Roşeaţa s-a întins pe şira spinării şi, într-un târziu, mi-a cuprins obrajii până în albul ochilor. Ben continua să mă ţintuiască cu privirea.

– Vreau să spun că... ăă... erai... ăă... foarte dur. Adică... aveai o expresie dură. Păreai intangibil, puţin cam trăsnit, nu dur ca... Scuză-mă o clipă, am impresia că i-am zărit pe Rosie şi pe Jason. Mă duc să le spun că suntem aici.

M-am grăbit să ajung la uşă, în siguranţă.

– Jem? Ce faci, fetiţă? Parcă ţi-a rămas ceva în gât.

Jason a scos un chicotit încărcat de subînţelesuri, care a făcut lumea să se întoarcă spre noi, ca să afle motivul.

– Am avut un acces de tuse.

Mi-am dres glasul, ca să-mi confirm spusele.

– Eu zic că mai degrabă ai băut. Unde-i Sass? Mai bine să-i prezint onorurile înainte să mă bat cu ăştia pe burtă.

Jason a pornit în căutarea Saskiei şi Rosie s-a încruntat la mine.

– Ţi-e bine? Arăţi de parcă ai avea febră.

I-am mărturisit gafa comisă, în timp ce mă străduiam să-mi revin, sprijinită de un trunchi de copac care, în ciuda oricărei probabilităţi şi integrităţi artistice, era pus să proptească uşa.

– Nu cred că Ben s-a prins, am încheiat eu. Dar mă simt ca o proastă.

Acelaşi chelner care mă ignorase pe mine i-a oferit lui Rosie un pahar. M-am întrebat cum reuşea ea chestii de-astea. Dar arăta într-adevăr – şi era singura expresie care i se potrivea – izbitor de bine. Cârlionţii negri fuseseră prinşi în aşa fel încât îi căzeau pe gât în câteva şuviţe, avea o rochie de culoarea vaniliei, care-i ascundea pântecul lăsat după naştere, şi era machiată ca o vedetă de cinema.

– Totuşi, tipul e foarte sexy, Jem, trebuie să recunoşti.

Am râs cu jumătate de gură.

– Crezi?

Rosie a privit în direcţia lui Ben. Acesta stătea sprijinit de perete, cu capul aplecat într-o parte, ascultând ce-i spunea o femeie îmbrăcată într-o rochie de plasă.

– Ei, da. Are ceva *anume*. N-aş putea spune cu precizie, prezenţă sau strălucire, ceva ce ţine de showbiz. Toate femeile se uită la el. Pun pariu că asta-l scoate din sărite pe Jason – e obişnuit să fie el punctul de atracţie la astfel de întruniri.

Avea dreptate. Femeile se uitau la Ben, îşi mutau privirea pentru o clipă şi reveneau asupra lui, parcă vrând să-şi confirme că prima impresie nu le înşelase. Pe urmă zăboveau cu privirea asupra lui, aranjându-şi instinctiv părul sau lingându-şi buzele.

– E un tip ok, am spus îmbufnată.

Rosie m-a privit cu asprime.

– Haida de, Jem, nu uita cu cine vorbeşti.

M-am uitat din nou la Ben. Îşi desfăcuse papionul şi stătea cu braţele încrucişate la piept, ca şi cum ar fi vrut să ţină la distanţă toată acea încăpere ticsită.

– Bine, bine, e sexy, e amuzant, e afurisit, e frumos şi aşa mai departe. Dar n-am de gând să mişc un deget în direcţia asta, şi nici el. Aşa că nu te mai uita la mine cu subînţeles.

M-a fulgerat un gând.

– Doar dacă nu-l vrei tu.

Ben a privit spre noi. Mi-a zâmbit şi am reuşit să-i zâmbesc larg, fără să mă îmbujorez la faţă.

– Eu? Dumnezeule, nu. Am şi aşa destule pe cap. Fii atentă, Saskia l-a tras în faţă pe Jase, o să fie nostim.

Fără să mai detalieze referitor la ce anume avea pe cap, Rosie şi-a făcut loc prin mulţime, ca să poată auzi discursul inaugural al lui Jason. Eu m-am întors lângă Ben.

– Tocmai îi povesteam lui Rosie despre maşina ta. Întotdeauna şi-a dorit un Audi R8.

Ben s-a desprins de perete şi şi-a desfăcut braţele.

– Mda. Într-adevăr, e o maşină frumoasă şi sexy.

Mi-am muşcat zdravăn obrazul, reuşind să nu reacţionez. Probabil că tipul avea urechi de liliac.

– Vino, e rândul lui Jason şi ar fi păcat să nu-l auzi. „Numărul” lui e celebru pe întreg

mapamondul.

– OK, hai că m-ai făcut gelos.

Jason şi-a ţinut discursul, timp în care am privit în jur prin încăpere. Un fotograf făcea poze de zor, apăsând febril pe declanşator şi imortalizându-i pe Jason, Saskia, obiectele scoase la vânzare, tot. Am văzut cum Ben se ferea în tăcere de obiectivul aparatului foto, apoi totul s-a terminat şi Saskia a făcut semn chelnerilor să aducă alte tăvi cu bunătăţi şi să le plimbe prin mulţime. Am pus mâna pe două clătite minuscule şi am găsit un colţişor liniştit unde să le savurez. Din păcate, şi Saskia şi-a ales acelaşi colţişor.

– E plăcut să vezi pe cineva cu mare poftă de mâncare. Majoritatea celor de aici au grijă de siluetă.

– Eu am măsura 38, Saskia. N-am de gând să devin complet invizibilă.

Saskia a ridicat o sprânceană.

– Măsura 38? Zău? Angrourile de îmbrăcăminte sunt teribil de îngăduitoare, aşa-i?

Am fulgerat-o cu privirea şi mi-am vârât în gură a doua clătită. Era umplută cu un amestec de banane şi caramel care mi s-ar fi părut de-a dreptul divin de n-ar fi fost strâmbăturile de dezgust ale Saskiei.

– Miam! am exclamat, ca s-o scot din sărite. Mai ai din astea?

– Aşa ceva se pune direct pe şolduri, să ştii.

Saskia mi-a studiat coapsele, foarte vizibile prin fusta strâmtă.

– Deşi în cazul tău, n-aş crede să-ţi dai seama.

Am deschis gura ca să aduc vorba despre biscuiţii cu cereale pe care-i şterpelea de fiecare dată când era în bucătăria lui Rosie, crezând că n-au calorii, dar, har Domnului, chiar în clipa aceea Ben s-a apropiat de mine ţinând în mână o farfurie pe care reuşise să salveze o selecţie de trufandale. Saskia a făcut ochii mari.

– Bună, a tors ea. N-am avut plăcerea să facem cunoştinţă. Sunt Saskia Winterington, dar îmi închipui că deja ştii asta.

Saskia a întins încet braţul, lăsându-şi mâna moale de la încheietură. Nu-mi dădeam seama dacă voia să-l ţină pe Ben la distanţă (deşi mi s-ar fi părut hilar şi puţin probabil) sau voia ca el să-i sărute mâna. Ben a făcut echilibristică, pentru câteva clipe, cu farfuria, apoi mi-a pasat-o mie.

– Ben Davies.

A luat mâna Saskiei şi i-a scuturat-o cu putere.

– Am pus în vânzare câteva dintre podoabele confecţionate de Jemima.

– Hmm.

Saskia şi-a retras mâna şi l-a măsurat pe Ben din cap până în picioare.

– Păi, este limpede că nu eşti membru al Camerei de Comerţ, cu siguranţă mi-aş fi amintit figura *ta* de la întruniri!

A râs scurt, fără să-şi ia ochii de la chipul lui. A întins încet braţul şi i-a cules un fir de păr de pe reverul sacoului, zăbovind cu mâna pe umărul lui mult mai mult decât ar fi fost nevoie.

– Te rog să vii să-mi spui ce părere ai de colecţia *mea*, a spus ea, continuând să-l privească languros în ochi. Dacă doreşti, îţi pot da numele câtorva dintre furnizorii mei.

Lipindu-se de Ben, Saskia şi-a strecurat braţul pe sub al lui şi l-a tras în celălalt capăt al magazinului, oprindu-se din când în când, ca să se asigure că o văzuse toată lumea în compania unui

necunoscut atât de prezentabil.

Fierbeam de mânie. Văzându-i cum pleacă împreună, mi-a pierit gustul de banane şi caramel, lăsând în loc o acreală care-mi strepezea dinţii. Oare furia asta amarnică ce părea că suie din stomac şi mă arde pe toată pielea să fi fost gelozie? Dar eu şi Ben eram... ce anume, prieteni? Parteneri de afaceri? Nimic din ce însemna el pentru mine n-ar fi putut provoca revolta asta, senzaţia că eram gata-gata să vomit cărămizi. I-am urmărit din ochi cum străbăteau magazinul, Saskia aplecată să-i şoptească lui Ben la ureche şi lipindu-l de ea cu familiaritate în timp ce-şi croiau drum prin mulţime, şi mi-a venit să strâng de gât pe cineva.

În celălalt capăt al încăperii, Rosie râdea, antrenată în conversaţie cu trei bărbaţi pe care i-i prezentase Alex, care arăta răpitor astă-seară, îmbrăcat în stil oarecum colonial. Nu se vedea nici urmă de Jason, dar într-un colţ se strânsese un grup compact de femei care exclamau şi chicoteau într-un anume fel, semn că Jason era undeva în mijlocul lor. Nimeni nu venea să intre în vorbă cu mine, coate îmbrăcate elegant mă împungeau şi pantofi atât de ascuţiţi încât cei care-i purtau păreau să aibă înotătoare în loc de picioare mă călcau pe degete sau mă loveau peste glezne. În jurul meu plutea un murmur nedesluşit de glasuri amestecat cu damf de vin şi a început să mă încerce o senzaţie de claustrofobie.

Nu acesta era stilul meu de viaţă. Mă simţeam de parcă aş fi căzut printr-o gaură într-un fel de existenţă paralelă, unde cineva ca mine nu avea ce căuta.

În partea din spate a magazinului era mai răcoare. O uşiţă dădea spre birou şi spre nişte încăperi care serveau drept depozite. Uşa nu era încuiată, aşa că m-am strecurat dincolo de ea, să respir o gură de aer proaspăt. În afară de un cuplu ocupat să se sărute pătimaş pe canapeaua de piele a Saskiei, locul era pustiu şi am simţit cum umerii mei încep să se destindă. Singură, puteam face faţă singurătăţii. Am evitat cu grijă privirile celor doi care se sărutau şi am intrat în micul depozit din capătul biroului. Aici gălăgia se auzea doar ca un zvon îndepărtat, parfumurile amestecate a câteva sute de persoane făceau loc aerului nopţii din York şi printr-o fereastră deschisă pătrundea în clădire un curent de aer rece, care-mi răcorea obrazul înfierbântat. M-am aşezat pe colţul unei cutii mari, mi-am scos pantofii ca să-mi odihnesc picioarele şi mi-am tras bluza afară din fustă. Purtam o curea cu o cataramă micuţă, făcută de mine, cu frunze şi ghinde din sârmă aurie. Lista de invitaţi ai Saskiei părea să cuprindă persoane încărcate cu atâtea bijuterii încât era de mirare că se mai puteau ţine pe picioare. Am oftat. Cel puţin, Ben părea dispus să renunţe la tendinţa lui spre izolare. M-am întrebat unde era şi imediat după aceea m-am detestat că mă dusesem cu gândul la el. Aici era habitatul lui natural, anturajul lui obişnuit de vedetă rock. Eu eram cea care se prefăcea. O clipă aproape m-a copleşit revelaţia că nu făceam decât să joc un rol. Ca un cameleon, un rol care mă ajuta să mă confund cu ambientul, ca să nu mă fac remarcată. M-am întrebat pentru un moment ce ar zice Ben dacă ar şti cât ascundeam din eul meu cel adevărat.

Muchiile cutiei pe care şedeam au început să mă jeneze sub genunchi, aşa că m-am ridicat. Şezusem pe una din cele câteva cutii stivuite pe podeaua depozitului, unde se umpleau de praf. De fapt, nu chiar praf.

Saskia pusese să fie şters şi ultimul fir de praf. Era vorba de tenta aceea maronie pe care o capătă cutiile. M-am întrebat ce o fi înăuntru, ce specimen de artă pe care Saskia intenţiona s-o vândă vreunui turist naiv, care avea să-şi petreacă tot restul vieţii explicând musafirilor că reprezenta:

„Feminitatea. Nu un băţ. Pe cuvânt”.

Capacul cutiei nu era lipit. L-am ridicat ca să mă uit înăuntru şi m-am încruntat, uitând o clipă dezgustul faţă de mine însămi. Conţinutul cutiei aducea foarte mult cu felicitările lui Rosie. Cel puţin ultimele două serii pe care le confecţionase pentru Saskia, poate chiar mai multe. Nedumerită, am tras deoparte cutia, dând-o la iveală pe cea de dedesubt, pe care am deschis-o. Am procedat la fel şi cu cutia din partea de jos a vrafului, deşi în aceasta se găseau mai puţine felicitări. Am recunoscut aici ultimul set confecţionat de Rosie înainte de a se naşte Harry.

De ce naiba o punea Saskia pe Rosie să-i facă din ce în ce mai multe felicitări dacă tot nu le vindea? Am privit de jur împrejurul meu prin încăpere. Da. Acolo, împinsă într-un ungher, sub nişte rafturi, era cutia cu felicitări livrate de Rosie duminică seara. Am recunoscut banda adezivă puţin zdrenţuită cu care sigilase cutia. Poate că Saskia avea să le pună în vânzare ulterior? Dar asta nu explica de ce felicitările erau şi acum în cutii, la fel ca atunci când fuseseră livrate: nici măcar nu le scosese afară. Şi erau *teancuri întregi*. Saskia n-ar fi reuşit să vândă atât de multe nici în ani de zile.

Am aşezat la loc cutiile şi am ieşit din depozit, ţinându-mi pantofii de barete. Mulţimea se mai rărise sau măcar plecaseră o parte dintre invitaţii mai corpolenţi, aşa că fete zvelte în rochii subţiri îşi făceau datoria să umple spaţiul astfel creat, la fel ca nişte pungi de aer din sol. Mintea mea s-a cramponat de enigma cutiilor cu un entuziasm pentru care eram recunoscătoare. Nu mai puteam sta să cuget la natura relaţiei mele cu Ben, nu acum, când se ivise ceva mai important de rezolvat.

– Rosie?

Am întrerupt o conversaţie pe care Rosie o avea cu Alex. Acesta tocmai îi spunea cum se născuse Oscar cu ochi albaştri şi cum culoarea virase spre căprui în jurul vârstei de trei luni – am presupus că trebuia să fii părinte ca să savurezi o astfel de discuţie.

– L-ai văzut pe Ben?

– Cred că nevastă-mea l-a dus să-i arate exponatele de la etaj.

Alex a arătat spre scara încă înţesată de lume.

– Dar asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă, aşa că tipul poate a plecat.

– Mă duc să văd, am spus, nu prea sigură că vreunul din ei mă auzise.

Şi-au reluat conversaţia, dezbătând aprins dacă bebeluşii seamănă cu părinţii încă de la naştere. Am început să urc scara de fier forjat, fiind nevoită să ocolesc grupuri de invitaţi care îşi ţineau cu greu în echilibru paharele de vin şi scoteau exclamaţii dezaprobatoare, încercând să-şi continue conversaţiile manierate prin dreapta şi prin stânga mea sau aplecându-se ca să mă excludă de la orice contribuţie.

Vitrinele din camera de la etaj erau dispuse la perete. În mijlocul încăperii, pe podea, se vedea un scaun pătrat din piele, suficient de mare cât să încapă patru persoane, dar pe care, pentru moment, şedeau numai două. Ben în mijloc şi Saskia alături de el. Saskia îngenunchease aşa încât obrazul ei să fie la acelaşi înălţime cu al lui şi-i vorbea cu însufleţire, cu ochii în ochii lui. În timp ce eu îi priveam, ea l-a apucat de bărbie, ca şi cum ar fi vrut să-l sărute, lăsându-şi trupul mai jos până când aproape i s-a aşezat în poală. Ben nu mă văzuse urcând scara, iar Saskia era cu spatele la mine. Mulţumind lui Dumnezeu că eram în picioarele goale, m-am apropiat în vârful picioarelor şi am bătut-o uşor pe Saskia pe umăr.

– Cred că te caută Alex, i-am spus când a ridicat brusc capul, speriată de moarte.

Am arătat spre scară, sperând să-i dau impresia că Alex venea imediat în urma mea.

Şi-a tras brusc picioarele, sfâşiind cu tocurile pielea canapelei şi lăsând o gaură de toată frumuseţea, apoi a făcut un salt într-o parte, ridicându-se şi îndreptându-şi fusta. M-a ţintuit cu cea mai imperioasă expresie de care era în stare, cumva stricată de rujul care i se întinsese în jurul buzelor.

– Eu şi Ben stăteam de vorbă, a declarat pe un ton prin care încerca să se justifice. Afaceri.

– Mi-am dat seama, am replicat eu sec.

Saskia s-a ridicat cu o repeziciune uimitoare şi şi-a atins ochii cu dosul palmei.

– Doamne, nu-i aşa că rimelul e o *belea*? a exclamat. Cum se întinde la cea mai mică atingere? Ah, sigur, draga mea, pentru tine nu-i nici o noutate, cosmeticele ieftine nu ţin niciodată prea mult, adevărat? Ar fi cazul...

A mimat gestul rujatului, pentru mine.

– ... să mai îndrepţi puţin situaţia.

Şi cu asta, s-a făcut nevăzută în toaleta de serviciu.

L-am ţintuit cu privirea pe Ben.

– Ce e? a întrebat el într-un târziu.

– Păi, (a) tu nu dai întâlniri, (b) femeia e căsătorită cu tipul de la parter şi (c) ce dracu', omule, e o *viperă*!

– (a) nu i-am dat întâlnire, (b) *ea* s-a dat la *mine* şi (c) da, ai dreptate, e oribilă, dar... Dumnezeule...

Pe chip i s-a întipărit un zâmbet pervers.

– E bună, a încheiat el. Sigur, în felul ei oribil.

– Eşti o târfă. O târfă masculină.

– Probabil. Dar...

Am ridicat mâna, reducându-l la tăcere.

– Nu, nu-mi spune. Adică nu era ceea ce părea a fi?

Ben nu renunţase la acel surâs pervers.

– Ei, sigur, n-aş spune asta.

Am simţit cum îmi arde ceafa şi mi s-a pus un junghi în stomac.

– Deci voi vă pregăteaţi să mergeţi într-un loc mai „intim"?

A devenit brusc serios.

– Jemima, ascultă-mă.

– Oh, da, bine, acum va trebui să stau aici şi să ascult ce-mi zice un bărbat care tocmai fost surprins pe punctul să i-o tragă uneia pe lângă care Gengis-Han ar părea un tăntălău!

Am vrut să mă răsucesc pe călcâie şi să plec îmbufnată, numai că, în picioarele goale pe o podea de lemn, nu prea ţine să te răsuceşti pe călcâie, aşa că nu mi-a reuşit decât un scârţâit jalnic.

– Jem.

Ben m-a apucat de umeri şi m-a întors cu faţa către el. Cum eu eram desculţă, mi s-a părut brusc mult mai înalt ca mine.

– E important. De cum a aflat că eram singurul om din York care-ţi punea în vânzare colecţia, a făcut *pe dracu'-n patru* să-mi intre pe sub piele. S-a oferit să-mi recomande furnizorii ei, ba chiar să contribuie cu bani la cumpărarea unui nou stoc de marfă, cu titlul de „ofertă-test". Tot repeta că o

dezamăgeşti de fiecare dată, ba chiar mi-a spus că-i datorezi aproape zece mii de lire pentru obiecte pe care nu i le-ai livrat.

Am clătinat din cap.

– E o minciună sfruntată!

Am vrut să mă smulg din strânsoare, dar degetele lui mi s-au înfipt în carne până când l-am simţit pe fiecare în parte prin materialul bluzei.

– Niciodată nu s-a întâmplat să nu livrez comanda!

– OK. Numai că ea i-a convins pe cei din Camera de Comerţ să nu-ţi primească obiectele. E foarte pornită. De fapt, m-a înspăimântat de-a binelea.

– Momentul în care am sosit eu, probabil.

– Voiam să văd până unde e în stare să meargă.

Am pufnit dispreţuitor.

– După cum am constatat, ar fi mers până la capăt!

– Jem.

Ben şi-a luat mâinile de pe umerii mei şi şi-a lăsat braţele să-i cadă pe lângă corp.

– Credeam că-ţi fac o favoare. Ea a fost cea care s-a urcat călare pe mine, nu invers. Nu sunt genul. Prin urmare, regret dacă tu... Dar noi doi suntem doar prieteni.

Mirosea a mirodenii. Ceva cald, verde, cu un uşor iz de piele prelucrată.

Papionul îi atârna desfăcut în jurul gâtului şi-şi descheiase ultimul nasture al cămăşii, cel care mereu se încurca în firele de păr. Nu ştiam dacă să mă bucure vorbele lui sau dacă să-l înjunghii cu unul din obiectele ascuţite expuse în vitrine.

– Este ok, am spus în cele din urmă, privind undeva peste umărul lui.

– N-am vrut să-ţi faci o impresie... adică, n-are nici o legătură cu tine, e vorba de mine.

– Nu-i nevoie să spui nimic.

Continuam să mă adresez peretelui. Nu suportam să întâlnesc privirea lui Ben. Nu ştiam dacă să râd sau să plâng. Nu ştiam dacă interpretasem greşit situaţia sau nu. Nu ştiam nici măcar de ce eram aşa de furioasă.

– Nici n-am de gând. Asta e situaţia, punct.

S-a auzit sunet de paşi pe scară şi în prag a apărut Rosie, cu sufletul la gură.

– Oh, Jem aici erai! Nu luăm un taxi până acasă? Nu vreau să ţin bona după miezul nopţii, iar Jason se întoarce acasă cu cineva.

S-a uitat la noi.

– Iertaţi-mă, v-am întrerupt cumva?

– Nu! am răspuns şi eu, şi Ben în acelaşi timp.

M-am întors spre el.

– E timpul să plec.

– Mda, şi eu.

A urmat o pauză.

– Mâine... mâine iar am întâlnire. Eşti liberă să vii să te ocupi de magazin după-amiază? Pe la trei?

– Nu ştiu precis.

Nu mai aveam cum să-i evit privirea, dar când am ridicat ochii spre el am rămas uimită. Se

întunecase la faţă, ca şi cum ar fi trecut printr-o mare suferinţă. La fel ca atunci când îl întâlnisem prima oară.

– Mâine-dimineaţă îţi trimit un e-mail.

Am coborât toţi trei. Jos în magazin, Saskia era din nou în centrul atenţiei. Îl înlănţuise cu braţele pe Alex şi perora despre cum Oscar fusese experienţa care-i adusese cele mai mari satisfacţii în viaţă.

– Credeam că mariajul cu Alex i-a adus cele mai mari satisfacţii, a bombănit Rosie în timp ce ne îndreptam spre uşă. Deşi presupun că mai trebuie luată în calcul şi alocaţia. Mie Harry, Dumnezeu să-l aibă în pază, îmi aduce satisfacţii în valoare de douăzeci de lire pe lună.

Ben ne-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun şi a pornit spre Wilberforce Crescent fără să mai privească în urmă.

– E supărat pe tine? m-a întrebat Rosie în timp ce porneam în căutarea unui taxi.

S-a întors şi l-a urmărit din ochi pe Ben până când l-a pierdut din vedere.

– N-ar trebui să superi un bărbat cu un fund ca al lui. Uaaaau!

N-am fost în stare să-i răspund. Prea multe întrebări îmi roiau în minte. De ce naiba îl minţise Saskia pe Ben că nu-i livrasem comenzile? Ca să nu-mi primească el cataramele? Şi atunci se impunea a doua întrebare: de ce ţinea Saskia neapărat ca nimeni să nu-mi primească obiectele? Şi de ce cumpăra atât de multe felicitări de la Rosie încât avea depozitul ticsit cu ele? E drept că pe Saskia n-o dădea afară din casă consecvenţa, dar asta era chiar ridicol!

Şi, *de fapt*, ce voiam eu de la Ben Davies?

4 mai

Astă-seară. Cu ce să încep? Ai avut dreptate (din nou, omule, până la urmă nu degeaba ai atâtea diplome), scrisul chiar ajută. Îmi pune ordine în gânduri. Deşi încă nu suport ideea că citeşti ce scriu.

Am fost cu Jemima la petrecere, nimic deosebit, un eveniment local. Ea arăta nemaipomenit. Ca o şcolăriţă: fustă şi bluză albă, pantofi cu nişte tocuri foarte înalte, are picioare absolut superbe... mă simţeam atât de... pus pe jar. Vorbea cu prietena ei (despre mine!) şi s-a uitat la mine din celălalt capăt al încăperii, iar ochii ei... nu există cuvinte să-i descriu. Oricum, nu cuvinte pe care să le ştiu eu.

E cumva schimbată. Ca şi cum ar fi avut o carapace în care s-ar fi furişat ca să se simtă în siguranţă, iar acum carapacea s-a crăpat, ceea ce pe de o parte o sperie de moarte, iar pe altă parte o bucură cumva. Are sens ce spun? Ca şi cum aproape şi-ar dori ca eu să-mi lipesc ochiul de acea crăpătură şi să privesc înăuntru, la femeia adevărată de dedesubt.

Şi... şi chiar vreau asta. Dar ca să reuşesc, ca s-o fac să se deschidă înspre mine, trebuie să-i dau şi eu ceva în schimb, nu? Aşa că astă-seară... aveam de gând să-i spun. Voiam s-o iau la mine acasă după petrecere, s-o invit să ia loc şi să stăm de vorbă. Să stăm de vorbă cu adevărat, aşa cum n-am mai făcut de... oare de câţi ani? Şi poate pe urmă... când ar fi aflat, ar fi avut încredere să-mi mărturisească şi ea ce anume o înspăimântă atât de tare. Sau poate ar fi vrut s-o ia la fugă. Orice ar fi fost, era alegerea ei. Numai că am ratat tot.

Oh, intenţiile mele erau dintre cele mai bune sau cel puţin aşa cred... sau am făcut-o înadins. Ştiam că Jem va veni astă-seară să mă caute? Undeva într-un ungher al minţii îmi spun că da, sigur că ştiam... ce altceva putea să facă, să plece fără mine? Deci. OK. Da. Am condus discuţia în aşa fel încât

să fiu invitat la etaj, unde am continuat să stau de vorbă.

Aici e partea urâtă. Haide, dă-i drumul, ai curaj şi spune-o. Am făcut asta pentru că eram speriat.

La început totul a mers ca la carte, voiam să ştiu ce se petrece. Câteva tranzacţii murdare, nimic despre care să-mi pui întrebări, doctore. Nimic legat de tine sau de mine. Dar eram curios, pentru că şi Jem era nedumerită, aşa că...

Dar Jem a văzut. Mi-a părut cam rău pentru tipa cealaltă, am stârnit-o poate mai mult decât era cazul, numai că este măritată şi nici unul din noi n-ar fi făcut marele pas. Nu voiam decât să obţin de la ea unele informaţii.

Şi... mda, o parte din mine voia ca Jem să ştie că există femei care mă doresc... voiam s-o fac geloasă. Nu-i jalnic? Gândire ca de clasa a şaptea. Mă gândeam că pur şi simplu o să râdă.

Dar ea n-a râs.

Asta m-a speriat mai rău decât orice, chiar mai rău decât atunci când s-a scurtcircuitat microfonul la Sheffield Arena, cât pe ce să murim toţi. Nu ştiu dacă înţelegi, doctore... n-a râs. *Brusc, relaţia dintre noi doi, oricare o fi ea, nu mai e un joc şi dacă mi-am închipuit vreodată că am fost speriat... ceea ce am văzut pe faţa ei... Părea rănită. Credeam că nu suntem atât de apropiaţi încât să sufere atât. Eram prieteni, amici, dar şi până şi asta m-a speriat, a adus lucrurile într-o nouă perspectivă, dar... dacă a suferit doar fiindcă m-a văzut cu altcineva... la dracu', cât o să sufere dacă află adevărul despre mine? Aşa că am fugit. Am rănit-o şi am fugit.*

Iar acum muzica din mintea mea intonează acele două note coborâtoare, ca şi cum ceva ar fi pe cale să se întâmple.

Sunt atât *de tulburat!!!*

S-au scurs două săptămâni, încet şi dureros. După distracţia de la petrecerea Saskiei n-a mai existat nici un alt eveniment pe care să-l aştept cu nerăbdare. Nu că am fi aşteptat petrecerea cu nerăbdare, dar măcar reprezentase un motiv de bârfă. Acum totul părea tern şi inert. Rosie continua să muncească din răsputeri. Saskia îi comandase un volum imens de felicitări cu teme de iarnă, după toate aparenţele pentru vânzările de Crăciun. Jason îi dăduse papucii blondei schiloade pe care o cunoscuse la *Petit Lapin* şi începuse să meşterească pentru viitoarea lui expoziţie, dacă „a meşteri" era cuvântul potrivit. Am confecţionat câteva podoabe şi am vândut mai multe coliere online, dar plictiseala infiltrată pretutindeni mă marcase atât de tare încât nu reuşeam să mă entuziasmez nici măcar la primirea cecurilor.

N-am suflat un cuvânt despre cutiile din depozit sau despre ce-mi spusese Ben. Rosie era prea instabilă emoţional ca să suporte vestea că, după toate aparenţele, Saskia nu voia să-i vândă marfa. Şi, aşa cum ar fi spus pe bună dreptate, Saskia îi plătea pentru felicitări. Cui îi păsa dacă le punea în vitrină sau şi le vâra în fund? Strădaniile Saskiei de a mă şterge din vocabularul locuitorilor oraşului York nu dăduseră roade în faţa rezistenţei lui Ben. În plus, mai aveam încă website-ul, iar vânzările online mergeau în continuare. Aşadar, dacă voia să mă aducă la sapă de lemn, avea mult de lucru. Nu chiar cât mi-aş fi dorit eu, dar îi ţineam piept. Reuşeam să controlez situaţia.

Din când în când îl ajutam pe Ben la magazin, dar de cele mai multe ori ajungeam chiar când el era pe punct de plecare şi plecam când el se înapoia. Schimbam câteva cuvinte de circumstanţă, el mă întreba ce mai fac Rosie şi Harry, şi cu asta, basta. Nu ajungeam să purtăm nici pe departe o discuţie personală şi ne mişcam unul pe lângă celălalt în magazinul lui neîncăpător de parcă eu aş fi purtat o

încărcătură cu dinamită, iar el ar fi lucrat la detonări.

Între timp a slăbit şi mai mult. Dacă asta mai era posibil. Căpătase o expresie tensionată, care îl făcea să pară uneori bolnav, alteori nefericit, dar în spiritul discuţiei avute cu el, nu-l întrebam nimic. Îmi găseam mereu câte ceva de făcut, nu stăteam locului o clipă şi nu-mi vâram nasul în treburile lui. Chiar dacă nu reuşeam să înţeleg cum cineva care fusese un muzician atât de talentat, un artist atât de desăvârşit, era fericit să se ocupe de un butic dosnic sau cum un bărbat care arăta ca Ben refuza să aibă de a face cu femeile, îmi păstram întrebările numai pentru mine.

Pe urmă, într-o bună zi m-am întors de la magazin şi am găsit-o pe Rosie plângând pe canapea. În ultima vreme fusese adesea cu ochii în lacrimi, dar îmi închipuiam că depăşise momentul critic. Mă ocupam de Harry ca ea să-şi poată vedea de lucru, iar programul lui de somn şi veghe devenea mult mai regulat, aşa că ea nu pierdea la fel de mult timp ca pe vremea când copilul era mic.

– Ce s-a întâmplat?

M-am aşezat alături de ea. Harry a început să-şi agite mânuţele durdulii, semn că mă recunoscuse şi mi-a zâmbit din poala ei.

– Sunt o ratată, Jem.

Rosie l-a înlănţuit cu braţul pe Harry.

– Nu sunt o mamă bună pentru Harry. Tu şi Jason sunteţi părinţii lui mai mult decât sunt eu... uite ce fericit e să te vadă! La mine nu se uită niciodată aşa.

A început să plângă cu sughiţuri, strângându-l la piept pe Harry până când bebeluşul şi-a schimbat expresia.

– Astea-s prostii. Eşti mama lui şi el o ştie foarte bine.

Am bătut-o uşor pe spate.

– Pe de altă parte, Saskia mi-a returnat ultimul lot de felicitări, cică nu sunt suficient de mult în spiritul iernii, aşa că acum trebuie să le refac pe toate. Şi am fost atât de prinsă cu livrarea pentru ea încât doi clienţi şi-au retras comenzile, aşa că acum e *musai* să-i fac ei felicitările, altfel n-o să am destui bani...

A înghiţit în sec.

– Am încetat şi să-l alăptez pe Harry.

– Ce-ai făcut?

M-am uitat la Harry, care nu arăta câtuşi de puţin subnutrit, iar el a făcut o bulă de salivă către mine.

– Am încercat să-l hrănesc cu lapte praf pentru sugari. E mult mai simplu, nu trebuie să pierd ore întregi mulgându-mă, stând în baia aia scârboasă, plină de mucegai şi mai ştiu ce negreală, cu pompa aia tâmpită, care nu funcţionează! În toate cărţile scrie că trebuie să alăptezi copilul cel puţin până la nouă luni, iar eu n-am reuşit nici măcar până la patru! Sunt o ruină, Jem, şi este doar o chestiune de timp până când Harry o să-şi dea seama de asta.

I-am înlănţuit pe amândoi cu braţele, în ciuda protestului înăbuşit al lui Harry.

– Munceşti prea mult, asta-i tot. Ce-ai zice să petrecem o zi în oraş? Să ne facem un program pe care să-l aştepţi cu nerăbdare.

– *Nu pot*. Aici e buba. Am de făcut toate felicitările alea. Abia am timp să spăl rufele, cum să-mi mai fac şi timp liber?

Luase lucrurile exact pe dos.

– Vrei să am eu grijă de Harry astăzi?

În ultima săptămână mă ocupasem de el în fiecare zi, iar astăzi ar fi trebuit să fie ziua în care Rosie urma să restabilească legătura afectivă cu el. Ziua începuse bine, se jucase cu el, îl dăduse în scrânciobul agăţat de tocul uşii, dar pare-se că lucrurile o luaseră razna.

– Nu mă deranjează.

– Deja l-am întrebat pe Jason dacă nu vrea să se ocupe el, a recunoscut Rosie, printre suspine. Dar şi el e foarte ocupat. A plecat azi-dimineaţă la Londra să vadă nu ştiu ce consorţiu. Nu vreau să te rog încă o dată, Jem, stai atât de mult cu el...

– Nu mă deranjează, am repetat.

Nu era chiar adevărat. Sperasem să-l pot duce pe Harry la atelier, unde să-l distreze Jason, lăsându-l să se uite cum pregătea materia primă. Începeam să mă îngrijorez că Harry va deveni un pasionat al locomotivelor.

– Am să-l scot la plimbare.

– Oh, dacă ieşi cu el, să ştii că mai avem nevoie de nişte pamperşi. Şi de câteva tablete sterilizatoare.

– Ok, îl pun în cărucior şi facem o plimbare până la magazin. Îi place să ne oprim să se uite la vaci pe câmpul de la marginea drumului.

N-ar fi trebuit să spui asta, Jemima. Lui Rosie i-au dat iarăşi lacrimile.

– Vezi? Vezi? Eu sunt *mama* lui şi habar n-aveam de asta. Niciodată n-am ocazia să-l văd că-i place să se uite la vaci...

Şi iar s-a pornit pe plâns, ştergându-şi ochii cu mâneca.

– Lucrurile o să se îndrepte. Şi acum, înfofoleşte-l şi eu am să-l prind cu hamul în cărucior.

Rosie i-a pus lui Harry hăinuţa.

– Se pare că o să plouă. Şi vântul e cam tăios. Dacă se face prea frig, îl aduci înapoi, da?

– E miezul verii, iar căruciorul are copertină.

– Crezi că mă agit prea mult, aşa-i? Oh, Doamne, sunt pe cale să devin una din mamele alea groaznice care nu-şi lasă copiii afară singuri până la patruzeci de ani... le perie părul, le aleg hainele şi...

– Pa, Rosie.

Am pornit pe alee cu pas hotărât, în timp ce Harry gângurea încântat.

Ne-am oprit, cum promisesem, să privim uriaşele vaci alb cu negru care rumegau pe câmp. Una din ele s-a apropiat, suflând aer cald prin gard la Harry, iar când l-am ridicat din cărucior, şi-a trecut limba aspră peste creştetul lui, făcându-l să chicotească fericit. Nu mă puteam împiedica să zâmbesc, era una din acele clipe când mă puteam gândi la mama mea fără să-mi dea lacrimile. Deşi mă sileam să nu-mi amintesc nimic în afară de o mireasmă ce plutea în aer şi pe care o asociam cu atingerea unei mângâieri pe obraz, ştiam că ne iubise. Pur şi simplu *ştiam.* Dacă exista ceva ce păstrasem ca un strat izolator când lucrurile o luaseră razna, era certitudinea că fuseserăm iubiţi. L-am strâns la piept pe Harry, prinzându-l de şalele înfofolite, în timp ce vaca trimitea spre noi răsuflarea ei cu miros de lapte, şi m-a năpădit un val de afecţiune pentru bebeluş, ceva aproape de dragoste maternă, întrebându-mă din nou ce simţise mama în acele ultime clipe. Îşi făcuse griji pentru mine şi pentru băieţi la fel cum îşi făcea Rosie griji pentru Harry? La vremea aceea fusese îngrijorată? Ştia oare ce se

întâmplă sau totul s-a petrecut atât de repede încât nici măcar n-a avut răgaz să se gândească la noi?

L-am prins pe Harry cu hamul şi am continuat să împing căruciorul spre intersecţie, apoi pe strada mare a satului. Little Gillmoor avea un singur magazin, o combinaţie de băcănie şi chioşc de difuzare a presei, de unde am cumpărat pamperşii şi tabletele sterilizatoare, aşa cum primisem indicaţii, şi am participat la o mică discuţie despre vreme.

Stătea să plouă, aşa că am acoperit căruciorul cu copertina. Bună mişcare. În clipa în care am pornit spre casă, a început să toarne. Ploaie tipică de vară. Norii nu s-au apropiat treptat, ca o ceaţă, ci s-au descărcat brusc, ca o cupă de excavator. O tonă de apă s-a revărsat asupra mea, udându-mă până la piele. Harry, la adăpost sub copertina lui impermeabilă, chicotea. Tremurând, tocmai mă gândeam să intru iar în magazin, când în spatele meu a oprit o maşină.

– Eşti leoarcă.

– Nu. Nu, sunt bine. Îmi place să curgă apa de pe mine.

Era Ben, dar eu nu voiam să întorc capul.

– Nu urci?

S-a auzit un clinchet înăuntru şi maşina a început să toarcă.

– Am dat drumul la căldură.

M-am apropiat cu paşi apăsaţi de Audi, cu Harry în faţa mea, ca un fel de scut roman.

– Ce-i cu tine pe aici? l-am întrebat, în timp ce deschidea portiera din dreapta ca să pot sui. Încerci să agăţi şcolăriţe?

Azi Ben arăta mai puţin aspru. Era neras doar de vreo două zile şi părul lui părea spălat.

– Veneam să te văd. Să-ţi cer scuze. În ultima vreme lucrurile au stat cam nasol şi n-am prea reuşit să le fac faţă. Aşa că mi-am vărsat năduful pe tine.

– Hm!

Nu aveam chef să fiu prea politicoasă. Harry, încă afară în cărucior, a început să mormăie nemulţumit.

– Nu vrei să-l urci şi pe el? Vă duc pe amândoi acasă.

– N-ai scaun de copii. Rosie m-ar jupui de vie.

S-a aşternut o tăcere stânjenitoare. Ben a privit afară prin parbriz, bătând darabana cu degetele pe volan, în timp ce eu stăteam cu un ochi pe Harry, trăgând cu celălalt spre Ben. Era limpede că arăta mai bine. Mai puţin tensionat.

– M-am gândit mult la ce-ai spus atunci când am venit la cină.

Nu-şi desprindea privirea de la ploaia care şiroia pe parbriz.

– Oh! Te referi la ceva anume sau ţi s-a întipărit în minte tot ce-am spus?

OK, nu era cazul să fie aşa sarcastic, dar eram udă până la chiloţi, aşa că privirile astea fixe şi tăcerea bosumflată începeau să mă calce pe nervi.

– Când spuneai că trebuie să-mi văd mai departe de viaţa mea.

M-am holbat la el.

– Ce-i cu tine? Ai luat Prozac?

– E chestie de bun-simţ. Mă refer la tine – ca nu cumva să faci vreo remarcă cinică. Am treizeci de ani, Jemima, şi trăiesc ca un călugăr din Evul Mediu! Când am mers cu tine la petrecerea Saskiei am înţeles câte treceau pe lângă mine.

– Oh! am exclamat eu.

Nu-mi dădeam prea bine seama ce voia să spună, coborâse cumva o treaptă de pe soclul lui cel intangibil? Acesta era pasul pe care îmi doream să-l facă?

– În sfârşit. Apropo de cum îmi duc viaţa mai departe. Mă întrebam dacă aş putea veni la voi într-o seară, să gătesc ceva pentru tine şi pentru Rosie. De-ar fi să veniţi voi la mine ar însemna să vă faceţi toată seara probleme pentru cine stă cu Harry, pentru taxi şi altele asemenea. Aşa, trebuie să mă întorc acasă numai eu.

A urmat o pauză. Mi s-a părut sau chiar auzisem continuarea: „... sau aş putea să rămân peste noapte?" Cumva vorbele lui stârneau ecouri în vreun univers paralel?

– Bună idee.

Aveam canapeaua, nu? Sau în atelier? Şi-ar putea aduce un sac de dormit...

– Când?

– Mâine e bine? Să nu-ţi faci griji, aduc eu tot. Voi două vă puteţi odihni, nu va trebui decât să-mi arătaţi pe unde aveţi diverse chestii în bucătărie.

– Hmm. Cutia albă, mare şi rece din colţ e frigiderul, aia albă şi fierbinte din colţul opus e cuptorul. Este tot ce trebuie să ştii.

De data asta, Ben a râs.

– Cred că mă descurc. Uite, ploaia s-a mai domolit, nu vrei să-l ducem pe Înălţimea Sa acasă înainte să se pornească din nou?

M-am despărţit fără tragere de inimă de scaunul încălzit, care făcuse să-mi transpire fundul. I-am lăsat lui Ben o urmă umedă pe locul unde şezusem.

– Îmi pare rău. Te-am prevenit că sunt udă leoarcă.

– Am să-ţi păstrez amprenta cu sfinţenie. Atunci rămâne la şase, bine?

– Cred. Dacă insişti.

– Mă copleşeşte recunoştinţa ta.

Însă zâmbea. Nu, *râdea de-a binelea*. Un râs care-i încreţea pielea la coada ochilor, îi destindea chipul şi-mi lăsa mie un nod în gând.

– La şase. Da, e bine.

L-am privit vârând maneta în viteză şi manevrând cu îndemânare maşina pe străduţa întortocheată până la strada principală. Am vrut să-i adresez lui Harry o vorbă plină de duh, dar el adormise în căruciorul acoperit de condens, ca o mică fiinţă omenească fiartă în abur.

– Grozav. Mă laşi singură cu gândurile mele, da? i-am spus eu totuşi. Taman când tot ce-mi lipseşte e să am timp să cad pe gânduri, tu adormi. Aşa-s bărbaţii.

Ploaia s-a oprit şi soarele a început să se iţească precum un reflector printre norii de culoarea penelor de stăncuţă. Am început să împing căruciorul către casă. Încercam să-mi distrag atenţia cu gândul la ce mai aveam de lucru: de ambalat şi expediat două bentiţe argintii pentru încheietura mâinii, de confecţionat o cataramă. Dar de data asta n-am reuşit să mă pierd în detalii: nu-mi puteam lua gândul de la ochii lui Ben, de la atingerea pielii lui când îi pusesem mâna pe braţ. De la tatuajul de deasupra bicepsului. De la gestul neglijent cu care-şi dăduse părul de pe obraz în timp ce vorbea, ca şi cum n-ar fi ştiut că există şi frizeri. Gânduri care mă tulburau profund.

Ce credeam despre el? Da, bine, îi admiram picioarele lungi, trupul zvelt. Îmi plăcea cum se îmbinau degetele la încheieturi. Avea un chip plăcut şi mişcările lui aveau ceva care-mi dădea

senzaţia că răspund unei chemări din vremuri de demult.

Nu mi-era teamă de el. Silueta lui delicată nu era nici dominatoare, nici ameninţătoare şi nu făcuse niciodată nimic care să mă fi panicat în vreun fel.

Şi totuşi. Felul în care pielea mea tânjea după a lui era pur şi simplu o necesitate biologică. Hormonii încercau să mă împingă spre ceva ce nu doream nici eu, nici Ben. Nu-mi doream nimic care să mă facă să-mi încalc promisiunile faţă de mine însămi. El îmi era prieten. Atât şi nimic mai mult.

Când m-am înapoiat la hambar, Harry încă nu se trezise. Jason îşi încărca lucrurile în maşină ca să plece la Londra, aşa că am intrat în birou şi am deschis calculatorul. Am accesat din nou site-ul Willow Down.

Ceea ce mă intriga era aluzia lui Ben că făcuse ceva care-i dezintegrase formaţia. Ceva care avusese urmări asupra turneului lor în State. M-am dus la porţiunea de site referitoare la cronicile tuturor concertelor şi am accesat paginile respective.

„Apariţie grandioasă, ca şi cum ar fi fost conştienţi de mulţimea fanilor, Zafe Rafale şi Baz Davies şi-au făcut o intrare grandioasă, demarând cu marele lor hit *Once It Was You* . Li s-au alăturat ceilalţi membri ai formaţiei şi toţi au cântat majoritatea pieselor din noul album *Rent-A-Tee*. Singurul fiasco al serii a fost piesa din final, *About a Girl*. Dădea impresia că nu fusese suficient repetată şi deodată Baz Davies a început să cânte cu totul altă piesă, spre vizibila uluire a celorlalţi membri ai formaţiei şi, până să apuce ei să cânte celălalt text, Davies ajunsese deja la jumătatea melodiei.”

Acel pasaj despre un cântec interpretat greşit era singurul care făcea aluzie la ce se petrecuse în seara aceea. Cum sunt o fire bănuitoare, am căutat pe internet niscaiva bârfe pe tema asta. Existau forumuri dedicate integral motivului pentru care Baz Davies părăsise formaţia Willow Down. Părerea unanimă părea a fi că Ben suferise o cădere nervoasă.

Pe net circulau tot felul de poveşti năstruşnice despre dependenţa lui de droguri, despre zvonul că fusese internat în toate clinicile de recuperare cunoscute, despre comportamentul lui bizar. Avusese o legătură cu Zafe... ba nu, fugise cu prietena lui Zafe. Ba nu, Zafe fugise cu prietena lui. Când am ajuns să citesc cum Baz fusese contactat de extratereştri şi renunţase la muzică pentru a-şi dedica viaţa pacifiştilor de pe Venus, am renunţat.

Am închis calculatorul. Harry începuse să se agite, strângând şi desfăcându-şi pumnişorii pe deasupra păturii, iar afară în curte l-am auzit pe Jason înjurându-şi maşina că nu era îndeajuns de mare ca să îndese în ea unul din tablouri.

– Jase? Tu ai mers la mai multe concerte decât mine.

Ţinându-l în braţe pe Harry, încă adormit, l-am încolţit pe Jason chiar când încerca să încarce o frână automată peste un maldăr de alte obiecte îngrămădite pe bancheta din spate.

– Jem, există călugăriţe care au mers la mai multe concerte decât tine. Ce voiai să mă întrebi?

Şi-a îndreptat spatele, ca să se uite la mine.

– Ce se întâmplă dacă o formaţie cântă un cântec şi unul din ei greşeşte?

Jason s-a holbat la mine, cu trupul slab sprijinit de maşină.

– *Poftim*? Adică încurcă textul sau cântă o notă falsă? Nimic. Jumătate din timp spectatorii sunt aşa de exaltaţi încât poţi să le cânţi şi imnul naţional, că puţin le pasă. Lor le place pur şi simplu să se uite la tine.

– Vorbesc serios. Se iscă vreun tam-tam, ceva?

– Tam-tam ca la tobe?

L-am fulgerat cu privirea.

– Ştii foarte bine la ce mă refer.

Harry s-a smiorcăit cu nasul în umărul meu şi Jason şi-a îndreptat atenţia spre el.

– Mda. Se mai întâmplă. Dacă o trupă nu face repetiţii sau dacă prezintă un potpuriu pentru prima oară, este posibil s-o dea careva în bară. Dar cui îi pasă? Face parte din experienţa respectivă.

– Deci nu-i mare brânză?

– Nu chiar.

Jason a mângâiat părul lui Harry.

– Tot la tipul tău te gândeşti, aşa-i? E dus rău cu capul, să ştii. Simpatic, nimic de zis, dar...

Şi-a împins pelvisul în faţă, cu o mişcare sugestivă.

– E ţicnit.

– Da, Jason.

Am oftat şi l-am luat pe Harry, pornind în căutarea lui Rosie.

19 mai

Am făcut-o. Bine, îmi însuşesc toate meritele şi n-ai decât să te uiţi la mine până mâine pe deasupra afurisiţilor ăia de ochelari bifocali (zău că sunt oribili, omule, parc-ai fi tataie). După ce ea mi-a spus că ar trebui să-mi continui viaţa, după sentimentul de vinovăţie pentru purtarea mea de la petrecere şi după ce m-ai sfătuit să mă împac cu existenţa pe care mi-am construit-o... la un moment dat am început să mă gândesc, ştii?

Când am văzut-o cu ochii ei mari, părând atât de fragilă, atât de speriată de ce-aş putea să fac sau să zic... Şi-mi era aşa milă de mine, mă simţeam atât de mort pe dinăuntru, totul din pricina fricii. Mi-e teamă să vorbesc, mi-e teamă şi să tac. Am atât de multe de spus, e atâta suferinţă, îmi roiesc atâtea gânduri prin minte şi nu pot cu nici un chip să le dau la iveală.

Săptămâna trecută am făcut rost de nişte cocaină de la un individ care o vindea undeva pe o alee dosnică şi care n-a avut curajul să mă privească în ochi. Pe urmă am stat toată ziua în magazin, uitându-mă la praful ăla. Arăta atât de inocent şi de pur. Şi am înţeles, am înţeles că m-ar face să mi se pară toate mai bune, fie şi pentru un timp, pentru că nici nu-mi doream mai mult, doar să alung sentimentul ăsta de confuzie şi dezgust faţă de mine însumi. Să găsesc o fărâmă de linişte, înţelegi? Şi voiam să fac pasul, chiar voiam. La urma urmei, ce-am realizat încercând să mă ţin departe de droguri?

Iar vrei adevărul? Voiam să mor. În secunda aia aş fi vrut să nu mai exist. Era mai rău ca oricând, chiar mai rău decât la început.

Apoi a intrat Jemima. Uitasem că urma să vină, uitasem că aveam întâlnire, uitasem tot, afară de alegerea pe care o aveam de făcut. Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost „Ţi-e rău?" sau ceva la fel de banal, nici măcar nu părea să-i pese, era pur şi simplu o întrebare de circumstanţă, menită să alunge tăcerea aceea bolnavă din jurul nostru. În clipa aceea am înţeles că n-am s-o mai fac niciodată. Am aruncat la WC cocaină în valoare de optzeci de lire şi am venit la tine.

Aşa că da. O viaţă. Pot realiza asta, pot face ceva din maldărul ăsta de rahat în care am înotat până acum, ceva care să nu depindă de ce am avut cândva, de ce am făcut cândva. Nu mai pot fi ce am fost odată, dar pot fi altceva, ceva aproape de mine cel adevărat. Prin urmare, încep. Încep să

reclădesc din ruine atât cât pot, să ies la lumină, să fiu din nou un om ca toţi ceilalţi.

Încă nu ştiu cât de departe pot să ajung. Vreau să aflu de ce anume se ascunde Jem. De ce uneori se uită la mine de parcă ar vrea să mă vadă gol, iar alteori evită cu orice preţ să mă privească. Încă sunt prea speriat ca să-i povestesc tot, prea înspăimântat că pe chipul ei ar putea să apară acea expresie caracteristică femeilor când dau cu ochii de cineva handicapat sau vulnerabil, privirea destinată căţeluşilor bătuţi sau pisoilor aruncaţi în râu. Acea privire care te dezumanizează, care-ţi dă a înţelege că nu mai eşti o fiinţă omenească, ci o creatură mai slabă şi mai neînsemnată. Dar ştiu că, dacă vreau ca ea să-mi spună tot, atunci va trebui, la rândul meu, să-i spun şi eu totul.

Vreau să mă mai prefac încă puţin. Dar ştiu că momentul adevărului se apropie.

15 Joc de copii, asemănător cu „De-a v-aţi ascunselea” (n.tr.)

capitolul 12

În plin efort de a-mi aduce părul într-o formă cât de cât îngrijită a sunat telefonul.

– Răspund eu! a strigat Rosie de la parter.

– Bine! Dacă mă opresc acum, am să arăt ca după o explozie într-un magazin de peruci.

Am continuat să-mi aranjez părul. Graţie unei după-amiezi petrecute în baie în compania unei sticluţe de peroxid, rădăcinile părului meu redeveniseră blonde ca de obicei şi acum mă luptam cu atotprezenţii, dar rareori vizibilii mei cârlionţi. Harry era în pat, Rosie se gătise până în vârful unghiilor şi amândouă eram lihnite de foame. Ar fi fost bine ca Ben să fie un mare maestru bucătar, fiindcă dacă ne-ar fi gătit doar trei omlete cu brânză, am fi ajuns să ne mâncăm unii pe alţii.

– Cine-i la telefon?

M-am dus în capul scărilor, dar Rosie luase telefonul cu fir lung şi-l dusese tocmai în sufragerie.

– Sper că nu-i Ben care ne spune că nu vine.

Nou-descoperita încredere în sine a lui Ben îmi dădea de bănuit. De unde şi până unde îl apucase din senin să gătească pentru femei? Totul părea a fi o reacţie faţă de exilul său autoimpus şi tot ce ştiu eu despre reacţii este că uneori te aruncă exact în punctul de unde ai plecat. Nu m-ar fi mirat să aud că Ben se ascundea la subsol, cu o pernă în cap.

Rosie mi-a răspuns ceva ce n-am auzit, apoi s-a ivit la picioarele scării.

– Poţi să mă scuzi faţă de Ben?

Tocmai îşi trăgea pe ea un sacou.

– A survenit ceva. Mă întorc repede, dar... mai întâi am ceva de rezolvat.

– Rosie?

Am început să cobor scara, dar Rosie deja pornise spre uşa de la intrare, strigându-mi peste umăr:

– Nu cred să se trezească Harry, totuşi ai o sticlă gata pregătită în frigider, pentru orice eventualitate. Mulţumesc, Jem!

– Ca şi cum aş avea de ales, am bombănit eu.

Am auzit trântindu-se uşa de la intrare.

– Presupun că-i ceva legat de vipera aia de Saskia, m-am adresat eu aparatului de îndreptat părul. O fi vrând să deschidă un centru de muncă silnică.

Mi-a venit în nări un miros rău-prevestitor de păr ars. De la o săptămînă la alta părul meu se încăpăţîna să se îndrepte tot mai greu. Dacă mai puneam la socoteală şi atotpătrunzătorul miros de peroxid, duhneam ca o reacţie chimică. M-am dat cu parfum de cîteva ori, ca să maschez duhoarea, sperând că Ben n-o să-şi închipuie că voiam să miros frumos anume pentru el.

Doamne, eram moartă de foame. Oare mi-ar fi prins bine un sendviş cu brânză înainte de venirea lui? Tocmai scosesem franzela şi ronţăisem o bucăţică de coajă când am auzit afară frânele unei maşini.

– E cineva acasă?

Am ieşit afară, unde am dat cu ochii de Ben, încărcat de cutii în care se găseau borcane, cratiţe şi ingrediente.

– Dumnezeule! Parcă ar fi autocarul cu care merge în turneu Jamie Oliver, am spus, uitându-mă în interiorul maşinii. Ce naiba vrei să pregăteşti, un banchet cu şapte feluri?

– Foarte posibil.

Ben a cărat câteva cutii în bucătărie.

– N-ai de gând să mă ajuţi?

– Credeam că-i vorba de o seară liniştită, în care tu faci toată treaba şi eu doar stau şi mă uit.

– Ha, ha! Nici vorbă, tu poţi să baţi albuşurile. Unde-i Rosie?

– Tocmai a ieşit puţin.

– La dracu'! Voiam s-o pun să facă sosurile. Nu contează, ne putem descurca noi doi. Ia spală-te pe mâini.

Ben a dat năvală în mijlocul bucătăriei, unde a început să aranjeze ce scosese de prin cutii.

– Cratiţe, unt, ouă, smântână. Celelalte le aduc din maşină pe măsură ce avem nevoie de ele.

M-am uitat la el cum măsura cantităţile ochiometric. Acum arăta cu totul altfel, entuziasmat şi plin de energie.

– Deci... ai revenit cumva la gânduri mai bune?

A urmat o clipă de tăcere, apoi el a pus untul într-o tigaie.

– Da. Îmi pare rău, Jem. Un timp, viaţa mi s-a părut cam fără sens. Era nevoie să mă obişnuiesc cu gândul că, dacă n-am să mai pun în veci mâna pe chitară, asta nu înseamnă...

– Cine zice că n-ai să mai pui în veci mâna pe chitară? Doar nu ţi-ai pierdut îndemânarea?

De data asta pauza a fost ceva mai lungă.

– Nu. Numai că nu sunt în stare.

Am început să separ albuşurile de gălbenuşuri, cu spatele întors spre el.

– Păi, de ce nu?

Am încercat să vorbesc pe un ton cât mai firesc. N-am primit nici un răspuns. Ben, cu capul plecat, era ocupat să pună tigaia pe foc, atent la conţinutul ei.

– E ceva legat de ce s-a petrecut la Philadelphia?

A ridicat brusc capul.

– Tu de unde vii, Jemima?

Ca tactică diversionistă, stratagema a funcţionat.

– Din... dintr-o mulţime de locuri, ştii...

– Nu, nu ştiu.

Acum mă privea drept în ochi.

– Ieri ţi-am întors favoarea şi te-am căutat pe Google. M-am gândit că ai un site pe internet.

– Chiar am!

– Mda. L-am găsit. Creaţiile Jemima Hutton. Ceea ce m-a nedumerit a fost data la care a intrat în funcţiune.

Inima îmi bătea nebuneşte şi palmele îmi erau prea transpirate ca să poată ţine telul.

– Cum?

– Ai site-ul ăla doar de un an şi jumătate. Înainte de asta, nimic.

Adrenalina îmi pulsa în vene de parcă s-ar fi spart un baraj.

– Ei bine, asta-i tot. Adică website-ul, pentru reclamă şi vânzare.

Ben a întors capul de la tigaie. Îi simţeam răsuflarea în bucătărioara cea strâmtă. Mi-am dat seama că-mi încleştasem degetele pe mânerul oalei de lapte, într-un gest defensiv.

– Dar tu confecţionezi podoabe de ani de zile! Aşa mi-ai spus când mi-ai debitat povestea ta, la

prima noastră întâlnire. Cum se face că abia acum ţi-ai făcut un websie?

Avusesem timp să-mi recapăt stăpânirea de sine.

– Abia acum un an şi jumătate mi-am permis să-mi fac unul.

Mi-am luat un ton lejer şi amuzat.

– Vezi tu, nu toată lumea are la îndemână teancuri de bani gheaţă.

Am simţit cum mă scrutează cu privirea, citindu-mi în suflet. Ca şi cum aş fi avut un cod de bare imprimat pe frunte.

– Atunci cum ţi-ai făcut reclamă? Unde ai avut sediul? Majoritatea celor cu website au măcar o pagină pe Facebook. Poate şi un blog. Sau sunt înregistraţi la Friends Reunited[16], ori mai dau anunţ la vreun ziar local. Le apare numele *undeva*. Tu ai apărut din neant.

Fără să-şi ia ochii de la mine, s-a apucat să scoată ambalajul de pe nişte alimente aduse în cutia frigorifică.

– Aşa că-mi închipui că ai secrete, lucruri pe care ai prefera să nu le afle lumea despre tine. De pildă, că de fapt nici nu te numeşti Jemima Hutton.

Am scăpat telul din mână.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Poftim?

Şi-a plimbat o clipă ochii peste chipul meu. Ca şi cum l-aş fi speriat.

– Nu ştiu la ce te referi, zău aşa.

Ben a înclinat din cap.

– OK, poate că nu ştii. Nu fac decât să-mi dau cu presupusul. Nu spun decât că tu ştii cum e să nu vrei ca lumea să insiste să-şi vâre nasul în viaţa ta.

Am răsuflat adânc.

– Adică eu să nu-mi vâr nasul în viaţa ta? De fapt despre asta-i vorba? Încerci să mă previi să păstrez distanţa? Mă *şantajezi*?

M-a fixat cu o privire nemiloasă. La dracu'!

– Nu există şantaj atâta vreme cât n-ai nimic de ascuns, nu crezi?

Pe urmă s-a întors brusc şi s-a apucat să-şi prindă părul la spate.

– Bun. M-am gândit să încep cu pepenele...

A scos din cutia frigorifică un pepene îngrijorător de verde.

– ... cu jambon de Parma, urmat de fileu de limbă de mare cu multă lămâie şi sos bearnez, şi în final omletă norvegiană.

Bucătăria era prea strâmtă. Dintr-odată am avut senzaţia că luasem proporţii enorme, ca şi cum aş fi fost în pielea goală, expusă, şi aş fi încercat să mă ascund după nişte cutii de chibrituri.

– Sună... toate sună foarte... mm...

S-a răsucit spre mine, cu o expresie care oglindea un amestec de compasiune şi avertisment.

– Iată ce înseamnă să simţi cum simt eu, Jemima. Ca şi cum... ca şi cum aş fi tot numai găuri. Lumea tot insistă să scormonească în ele, să vadă cât de adânc poate pătrunde înăuntru, până când mă crispez de teamă şi durere. Regret că te-am făcut să nu te simţi în largul tău, dar poate acum înţelegi cum îmi e mie în *fiecare afurisită de zi*.

– Atunci de ce nu-ţi deschizi sufletul?

Îmi scăpase cumva un suspin, chiar la sfârşit, ca şi cum mi s-ar frânt glasul?

– Din acelaşi motiv pentru care n-o faci nici tu.

Ben a cântărit pepenele în mână, plimbându-şi degetele pe suprafaţa lui zgrunţuroasă, ca şi cum în subconştientul lui încă ar mai fi existat o chitară.

– Amândoi suntem speriaţi de moarte pentru ce ne-ar putea face lumea, aşa că tăcem mâlc.

A făcut un pas spre mine.

– Aş vrea să pot. Aş vrea să mă pot implica, să mă îndrăgostesc, să... să simt atingerea *reală* a altei fiinţe, pentru că acolo unde sunt eu e o imensă singurătate.

A întins mâna liberă şi mi-a răsucit o şuviţă de păr.

– Dar există un zid, înţelegi? Între mine şi restul lumii.

– Şi nu îndrăzneşti să-l dărâmi, am şoptit.

Îi ofeream muniţie. Eram conştientă de asta, dar puţin îmi păsa. Acum şi aici, în bucătăria în care aerul devenea tot mai încins din clipă în clipă – şi asta nu doar din pricina untului care se topea – îmi lăsam garda jos pe o porţiune infimă.

– De teama a ce s-ar putea strecura înăuntru, a încheiat Ben şi m-a sărutat.

Şi, Dumnezeule, l-am lăsat. Mi-am lepădat pavăza şi m-am lipit de el, prinzându-l de braţe ca să-mi ţin echilibrul, apoi i-am înconjurat gâtul cu braţele ca să fiu şi mai aproape de căldura lui. Am închis ochii şi i-am simţit limba desfăcându-mi buzele şi deschizându-mi gura, şi atunci m-am lăsat lăsat în voia lui, în timp ce braţele lui puternice de chitarist m-au învăluit complet, strivindu-mă între bufet şi trupul lui. Sărutul de acum era cu totul altfel faţă de cel din faţa magazinului, când încercase să scape de vizitatorul lui. Sărutările lui de acum erau atât de intense încât simţeam că nu pot să respir. Mă săruta ca un om care primeşte o mască de oxigen în clipa în care e gata-gata să se înece. Parcă nu se mai sătura. Când i-am simţit mâinile plimbându-se pe coapsele mele, ridicându-mi fusta ca să-mi atingă pielea, mi-am pus degetele pe faţa lui, desenându-i pometii, mângâindu-i obrazul neras şi apoi umerii. Catarama de la curea, în mod ironic una confecţiontă de mine, mă înţepa în stomac, dar chiar şi aşa, tot i-am simţit erecţia.

Şi era *atât de plăcut*. Atât de plăcut să uit toate promisiunile faţă de mine însămi, să uit toată grozăvia şi spaima trăite odinioară. Să mă eliberez câteva clipe de teama că apropierea de un bărbat îmi va dizolva personalitatea, făcându-mă să mă simt ca un câine bătut.

Pe urmă el s-a cutremurat. A scos un geamăt înăbuşit, ca un strigăt de... ce anume? Durere? Frustrare? Şi s-a desprins din îmbrăţişare. A închis ochii şi şi-a sprijinit fruntea de vitrina bufetului aflat deasupra frigiderului, cu braţele încrucişate la piept şi pumnii încleştaţi.

Am rămas fără suflare. Mă luptam să-mi recapăt suflul şi să-mi vin în fire. Aveam mintea rătăcită din pricina emoţiei năvalnice, atât a lui, cât şi a mea. Apoi arşiţa dorinţei s-a domolit brusc, lăsându-mă încremenită de groaza a ceea ce fusesem la un pas să fac. În clipa următoare m-au copleşit tristeţea şi o durere cumplită.

– E în regulă, m-am auzit spunând. E în regulă, Ben.

M-am străduit să-mi recapăt calmul, ca o maşină accidentată al cărei metal începe să se răcească.

– Serios.

El continua să rămână cu spinarea gârbovită şi cu ochii închişi. Legănându-se.

Inima îmi bătea mai să-mi spargă pieptul. Încăperea părea să se învârtească în jurul meu,

desfăcându-se în bucăţi, şi m-am sprijinit de maşina de spălat ca să-mi recapăt echilibrul.

– Ben.

I-am pus o mână pe umăr. A sărit ca ars. Ca şi cum ar fi uitat că eram acolo sau nu mi-ar fi auzit vorbele cu care încercam să-l liniştesc.

– *Doamne*!

În viaţa mea n-am auzi un glas mai încărcat de regrete, mai lipsit de expresie, atât de *pierdut*.

– E în regulă.

Părea a fi singurul lucru pe care eram în stare să-l spun. Aş fi vrut ca vorbele mele să găsească ecou în el, să-mi spună şi el *mie* că totul va fi în regulă. Că nu se petrecuse nimic ireparabil, că nu-şi schimbase părerea despre mine. Că puteam da amândoi uitării cele întâmplate.

Apoi din sufragerie a răsunat chemarea raţiunii: zbârnâitul telefonului. Ben a deschis ochii şi m-a fixat cu privirea de parcă abia atunci m-ar fi văzut pentru întâia oară.

– *Doamne*!

Pur şi simplu tremura.

– Se arde untul.

Fusese singurul lucru care-mi trecuse prin minte. Ce-i poţi spune unui bărbat care tocmai te-a sărutat astfel? Ce poţi spune când amintirile se întorc ca să te bântuie şi nu-ţi doreşti decât să fugi?

– Unde te duci?

Ochii lui erau larg deschişi, pupilele i se măriseră, aproape să-i înghită faţa, până când n-am mai putut vedea decât acele două găuri până în sufletul lui.

– Jemima?

– E *în regulă*. Mă duc doar să răspund la telefon, poate e ceva important.

Trebuia cumva să ies din încăperea aceea, unde mirosul de unt ars începuse să aducă a pucioasă.

Era Jason.

– Pari supărată. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Ben e la noi, găteşte.

– Mda, *bine*. Găteşte, am priceput. Nu vrei să te întorci la el şi să-i arăţi şmecheria aia cu cuburile de gheaţă...?

– Jason, de ce-ai sunat?

Fusesem nevoită să-i tai vorba, altfel ar fi rămas pe fir toată noaptea, relatându-mi preferinţele lui în materie de trucuri sexuale. Iar eu îmi doream atât de mult... *atât de mult*... să nu mă gândesc la sex în clipa aceea.

– Ah! Bun, uite care-i chestia, iubito, cred că am lăsat aparatul de sudură în priză în atelier. N-ai putea da o fugă până acolo să-l deconectezi? Mă rog, nu că ar lua foc toată şandramaua, dar... ca măsură de siguranţă, înţelegi?

– Nu pot s-o las pe mâine-dimineaţă?

Sau pentru oricare alt moment, când n-aş mai fi avut în bucătărie un chitarist cu posibile tendinţe sinucigaşe?

– Cât de mult îţi pasă de lucrurile tale din atelier? Pe o scară de la unu la zece, unde unu e Terry Wogan[17] şi zece minunăţia aia de bărbat de lângă tine?

– Bine, mă duc chiar acum. Numai să te linişteşti.

– Mulţumesc. Oh, Jem, încă ceva...

– Ce e?

Din bucătărie s-a auzit zăngănit de cratiţe.

– Gândeşte-te la chestia aia cu cuburile de gheaţă. Zău aşa. De fiecare dată.

– Mai tacă-ţi gura, Jason.

Am închis telefonul.

Ben curăţase bine tigaia arsă, topise din nou untul şi acum îl amesteca foarte atent. Când mi-a întâlnit privirea, în ochii lui se citea o vagă disperare.

– Totul în regulă?

– Era Jason, vrea să mă duc până la atelier, să văd dacă n-a lăsat cumva aparatul de sudură în priză. Eşti...?

– Atunci ar fi bine să te duci. Cât lipseşti tu, eu am să prepar aperitivele. Aici sunt aproape gata, aşa că putem mânca de îndată ce te întorci. Rosie o să-şi mănânce porţia ei mai târiu, asta e.

Căldura îi îmbujorase obrajii şi prin abur ochii lui păreau larg deschişi.

Aş fi vrut să mă prăvălesc în adâncul lor, aş fi vrut să fug. Oare cum putea cineva să cadă pradă unui asemenea conflict interior? Îmi simţeam mintea sfâşiată în două. Iar acum, din pricina lui Jason, nu mă puteam gândi decât la şmecheria cu cuburile de gheaţă şi la posibila reacţie a lui Ben.

– Mă întorc imediat.

– Poate îmi arăţi şi mie într-o bună zi atelierul. Ar fi interesant să văd cum confecţionezi cataramele.

Căzusem cumva într-un univers paralel? Unul în care eu şi Ben fuseserăm la un pas de a ne smulge hainele unul altuia, ca pe urmă să ajungem să petrecem o seară decentă, discutând despre artă şi literatură?

– Da. Dar nu acum, dacă nu cumva vrei să mai arzi încă o tigaie.

El a zâmbit şi doar vaga expresie rătăcită din privirea lui îi dezminţea cuvintele:

– Rămân aici, sunt ok.

Aerul răcoros al nopţii s-a întins ca o loţiune pe pielea mea înfierbântată. Întâmplările serii începuseră deja să-mi pară o amintire îndepărtată sau un vis. Poate reacţionasem exagerat, poate că sărutul lui fusese doar un pupic afectuos, scăpat de sub control. Dar coapsele îmi fremătau la gândul atingerii lui, al degetelor lui pe spaţiul dintre bikini şi marginea ciorapilor. Nimeni nu face o asemenea greşeală – chiar dacă sărutul ar fi fost rodul imaginaţiei mele, ar fi fost nevoie de o minte genială să dea o explicaţie raţională gesturilor lui.

Ben mă dorise. Îl dorisem şi eu. *Apoi, într-o străfulgerare de oroare, mintea mi s-a deschis, lăsând amintirile să năvălească înăuntru. În acel gol imens unde fuseseră părinţii mei. Randall, încercând să ne ţină la un loc, Christian cedând nervos. Şi Gray. A ieşit la suprafaţă O iubire care nu era iubire, ci teamă, a scos capul la suprafaţă. Apoi fuga, mereu, mereu fuga...*

Am scuturat din cap, lăsând aerul să circule la baza gâtului. Nu se întâmplase nimic neobişnuit, trebuia să-mi repet asta încontinuu. Cele petrecute nu însemnau nimic. Ben era singur, suferea, avea nevoie de încurajare şi, întâmplător, era aici. Fără nici un rost. *Şi atunci, de ce mă ardea pielea acolo unde mă atinsese?*

Aparatul de sudură era în mijlocul atelierului. Nu se vedea nici un semn cum că ar mai fi fost

legat la vreo sursă de curent, dar am deconectat prizele pentru orice eventualitate. Ăsta era Jason: capabil să lase costiţa pe grătar ore întregi, dar când venea vorba de aparatura lui îl apuca îngrijorarea.

M-am înapoiat acasă. În timp ce traversam peluza, am văzut umbra unui vehicul care trăgea pe dreapta. Eram prea departe ca să-mi dau seama al cui era sau dincotro venea, însă lumina farurilor mi-a măturat o clipă picioarele, apoi s-a îndepărtat pe alee, trecând de casa noastră. Am auzit zgomotul înfundat al unei portiere care se deschidea, apoi voci vorbind în şoaptă. A urmat o tăcere, altă şoaptă, pocnetul sec cu care se închidea portiera unei maşini scumpe, apoi huruitul motorului, semn că maşina demarase în trombă pornind spre sat.

În poartă s-a ivit Rosie. Am dat cu ochii una de alta şi amândouă am dus mâna la inimă, cu chipurile speriate.

– Ce dracu’ e cu tine aici? m-a întrebat ea.

Glasul îi tremura puţin, poate chiar o speriasem când apărusem ca o umbră pe peluză în întunericul nopţii.

– Credeam că la ora asta tu şi Ben sunteţi cuibăriţi unul lângă altul.

– Aproape mă aştept să-ţi fi aranjat să ieşi în astă-seară, ca să forţezi lucrurile.

Poate că şi mie îmi tremura puţin glasul.

– Ţi-am spus de atâtea ori, eu şi Ben... nu-i nimic între noi.

– De-aia ai pe obraz urme de ţepi de barbă care se văd şi în BEZNA asta?

– Nu, m-am înroşit la faţă, atâta tot.

– Da, bine.

Rosie a tăcut, lăsându-şi capul pe o parte.

– Nu cumva se aude Harry?

– Când am plecat era bine mersi şi dormea neîntors.

– Acu’ nu mai doarme neîntors.

A zorit pasul şi, har Domnului, a renunţat să mă mai interogheze.

– Chiar plânge tare.

– Sunt convinsă că Ben s-a dus la el, am spus. Nu-ţi face griji.

Dar când am ajuns acasă, Ben gătea de zor, răsucind un peşte pe grătar cu o mână şi bătând albuşuri cu alta. Avea pe umăr un prosop şi părul îi lunecase pe obraz.

– Ah, aţi venit. Mâncarea e aproape gata. Ai sosit la timp, Rosie.

Dar Rosie a trecut în fugă pe lângă el, fără a se opri măcar să schimbe câteva cuvinte de circumstanţă, şi s-a năpustit pe scări. M-am dus după ea, temându-mă să nu rămân din nou singură cu Ben în spaţiul acela strâmt.

– Harry?

Rosie a cotit pe după colţ şi a intrat în dormitor.

– Ce...?

O auzeam cu greu printre urletele lui Harry. Bebeluşul reuşise cumva să-şi răstoarne peste el coşuleţul în care dormea, rămânând captiv sub greutatea lui. Rosie l-a tras de acolo şi l-a luat în braţe. Am văzut-o că tremura din tot corpul.

– Oh, Doamne, repeta ea. Oh, Doamne.

Feţişoara lui Harry era roşie ca racul şi brăzdată de lacrimi, iar un braţ i se albăstrise uşor.

– Oh, Doamne! Aşa trebuie să arate braţul? Oh, Doamne, Jem, ce-am să mă fac?

A strâns cu putere bebeluşul la piept şi l-a legănat până când ţipetele lui s-au preschimbat încet într-un geamăt continuu.

– Oh, Doamne.

L-a dus pe Harry la etaj şi s-a aşezat pe canapea, inertă.

– Cheamă doctorul. O să-i facă lui Harry un control amănunţit, dar eu sunt convinsă că nu s-a întâmplat nimic.

Am tras telefonul până lângă ea şi am lăsat-o să formeze numărul, continuând să-l liniştească pe Harry, care începuse să sughiţe.

Ben se oprise din gătit şi aburul din bucătărie se risipise. Acum se uita în sufragerie prin crăpătura uşii, la Rosie şi la bietul Harry. Era alb la faţă.

– Cât de bolnav la cap poate să fie cineva ca să lase un bebeluş să ţipe în halul ăsta? l-am luat eu în primire. Şi să nu-mi vii cu cine ştie ce scuză penibilă, de fapt găteai şi bineînţeles că nu i-ai acordat nici o atenţie. De cât timp plânge?

– Nu pot...

– *Ticălosule*!

Şi, fără să stau prea mult pe gânduri, mi-am luat avânt şi l-am plesnit peste obrazul lui perfect. Fusese o lovitură puternică, dată cu toată palma, o lovitură care-i mutase capul dintr-o parte în alta prin forţa ei.

Ben a îngheţat. Brusc umerii i s-au gârbovit, ca şi cum s-ar fi prăbuşit pe dinăuntru, iar chipul lui părea că mă priveşte cu mii de ochi. O lacrimă i-a tremurat în gene, dar expresia lui încremenită n-o lăsa să cadă. Am simţit că ceva se sfâşie în mine.

– Ben?

Şi-a trecut palma peste pleoape şi dus a fost. A ieşit glonţ pe uşă, străbătând în goană grădina şi a dispărut pe alee. A urmat o clipă de tăcere, cât a răsucit cheia în contact, apoi s-a auzit motorul unei maşini puternice îndepărtându-se pe stradă cu o viteză dementă.

Rosie era convinsă că era atât de nepricepută ca mamă încât Serviciile Sociale s-ar fi putut ivi oricând în prag ca să i-l ia pe Harry.

– Nu-mi vine să cred că am plecat de acasă! Ce-a fost în capul meu, Jem? S-ar fi putut întâmpla orice!

Era atât de preocupată de propria-i incompetenţă încât nici nu-i trecuse prin minte să arunce vina pe mine sau pe Ben.

– Păi, cum ar fi fost dacă ar fi rămas prins sub şifonier sau ar fi căzut cu faţa peste ceva... s-ar fi sufocat! Iar eu nici măcar n-aş fi fost acolo!

Şi iar a podidit-o plânsul. Harry i-a preluat supărarea şi s-a pus din nou pe plâns, deşi doctorul îi făcuse un consult complet şi declarase că e „unul dintre cei mai sănătoşi copii pe care i-am văzut de ceva vreme încoace”.

– N-aveai de unde să ştii. Şi o să luăm toate măsurile să nu se mai întâmple niciodată una ca asta, aşa că nu te mai frământa.

O parte din mintea mea încerca să reconstituie ce făcuse Ben în împrejurarea respectivă şi mă întrebam ce fusese în capul lui.

– Harry, eşti bine mersi, şi cu asta, basta.

Simţeam cum îmi tremura buza de jos de milă pentru mama şi copilul care plângeau. De ce nu rămăsese Ben ca să dea explicaţii? Să fi fost tot ceva legat de spaima lui faţă de... chiar aşa, ce *anume* îl înspăimânta pe Ben într-un asemenea hal? Atingerea fizică? Nu fusese înspăimântat în cele câteva clipe cât mă ţinuse în braţe în bucătărie. Excitat, da. Disperat, da. Însă nu înspăimântat, abia mai pe urmă. Am încercat să rememorez clipele în care văzusem cum i se aprindea în ochi expresia de panică, dar părea să nu existe nici o legătură. Îi fusese teamă să meargă la inaugurarea Saskiei sau când aflasem despre Willow Down sau când îl invitasem la cină... poate era pur şi simplu *dus cu capul*.

Am luat restul de pepene lăsat de Ben şi l-am pus în frigider. Nici mie, nici lui Rosie nu ne era prea foame, deşi Harry golise pe nerăsuflate biberonul şi adormise tun.

– Zău, Harry, chiar că te porţi ca un bărbat, am spus, văzând cum se cuibărise în braţele lui Rosie ca un om băut. Puţin îţi pasă de emoţiile altora.

Am lăsat-o cu Harry în braţe şi am urcat în camera mea. Majoritatea lucrurilor mele erau tot nedespachetate: câteva bluze se revărsau peste buza rucsacului, iar articolele mele de toaletă zăceau împrăştiate pe pervazul ferestrei ca nişte piese de puzzle.

Le-am privit pe toate. Nu atârnasem nimic pe umeraşe, nici nu pusesem ceva în micul şifonier. Chiar dacă crezusem că m-am instalat, subconştientul meu ştiuse şi-mi spusese să nu mă obosesc să despachetez.

M-am apucat să adun diverse lucruri şi să le îndes înapoi în bagaje. Undeva în adâncurile mele plutea un sentiment de panică, eliberat din veşnicele lui ancore de noua întorsătură a lucrurilor. *E timpul să pleci, e timpul să fugi*. Mintea mea continua să scormonească detaliile comportamentului lui Ben, disperarea lui de a intra în contact cu altă fiinţă, apoi respingerea acestui contact, şi totuşi nu mă amăgeam cu gândul că urma să plec pe motiv că el îşi lăsase garda jos. Ceea ce mă înspăimântase cel mai mult era că *eu însămi* coborâsem bariera. Trezirea bruscă a unei dorinţe pe care o credeam strivită în mine, dorinţa de a fi ţinută în braţe, de a fi iubită. O emoţie pe care n-o puteam permite. Pe care nu mi-o puteam pemite. Dacă îmi îngăduiam asemenea dorinţă ar fi însemnat să risc să mă îndrăgostesc, iar dragostea însemna să am încredere în altcineva. Încrederea în altcineva însemna să cedez altuia controlul, ori nici un bărbat nu mai trebuia vreodată să aibă control asupra mea. Niciodată. Mai ales slăbănogul ăla ciudat, cu părul alandala şi cu mintea încă şi mai alandala.

Pe neaşteptate mi-a venit în minte chipul lui atunci când Rosie coborâse scara ţinându-l în braţe pe Harry, care urla ca din gură de şarpe. Pe chipul lui citisem un amestec de teamă şi de resemnare aproape insuportabilă, de parcă ar fi acceptat ceva ce nu-şi dorise niciodată. Un dor nestăvilit, combinat cu atâta suferinţă încât privirea i se întunecase şi avea obrazul împietrit. Mi s-a strâns inima de parcă ar fi fost lovită cu piciorul.

20 mai

Îmi pare rău, dar nu mai pot continua aşa. Am dorit-o, am tânjit după viaţa pe care mi-am închipuit că pot s-o duc, iar acum ştiu că nu sunt în stare.

Tot ce am realizat e că-mi dau seama ce-am pierdut.

Nu mi-a mai rămas nimic.

Trebuie să dispar. Plec.

16 Grup de reţele de socializare britanice (n.tr.)

17 Apreciat prezentator radio-TV din Marea Britanie (n.tr.)

capitolul 13

A doua zi am lăsat-o pe Rosie în pat, i-am aruncat veselă din uşă un „pe curând” şi mi-am săltat rucsacul pe umăr. Îi scrisesem un bilet de rămas-bun pe care-l lăsasem pe perna patului meu, adunasem cearşaful şi cuvertura şi le îndesasem în maşina de spălat. Ştersesem orice urmă a şederii mele în acea încăpere. Rosie avea să mă uite repede, la fel cum mă uitaseră atâţia înaintea ei. Faptul că aici mă simţisem acasă mai mult ca oricând, că avusesem un locşor al meu, cum nu mi se mai întâmplase de la cincisprezece ani, nu-mi dădea dreptul să numesc această locuinţă „casa mea”. Nu *aveam* nici un drept. Nici o credinţă, nimic de care să mă agăţ. Eram o fantomă care trăia într-un alt plan al existenţei, nebănuit nici chiar de către cei care mă numiseră prietenă.

M-a săgetat un sentiment de remuşcare atât de viu încât am fost nevoită să mă opresc ca să-mi recapăt suflul. Mă îndreptam spre staţia de autobuz, trecând prin dreptul acelei porţi deschise opulenţei care fusese vechea fermă a Saskiei şi a lui Alex. Acum nu mai aveam cum să-i demonstrez Saskiei ce greşeală făcuse refuzând să-mi accepte colecţia în magazinul ei şi prelungind acea vendetă stupidă pe care tot ea o declanşase, fără vreun motiv aparent. Nu avea cum să-şi mai vâre nasul în viitoarele mele realizări. Gândul la o altă pierdere mi s-a înfipt în minte, dar de-astă dată am ridicat capul sus, am privit drept înainte şi nu l-am luat în seamă. Venea autobuzul. Trecutul nu mai conta – iată ce trebuia să-mi repet fără încetare. Trecut recent, trecut apropiat, nu exista nici o diferenţă. Totul trecuse. Eram capabilă să uit.

Magazinul era închis. Vitrina principală era acoperită de un uriaş oblon metalic, încuiat cu lacăt, iar uşa avea bare pe dinăuntru. După toate aparenţele, Ben nu călcase aici toată ziua.

Răsuflam greoi, ca după o alergare, şi mi-am trecut palma peste ochi. *Ce* făceam? Eu nu plângeam niciodată, absolut niciodată.

Îmi secaseră lacrimile în urmă cu cinci ani, când îmi făcusem altă promisiune. Desigur, obosisem, dar atât şi nimic mai mult. Eram şi puţin dezamăgită să găsesc magazinul încuiat şi cufundat în tăcere. Voisem… *ce* anume voisem? Să stăm de vorbă? Să aflu care era problema lui? Sau pur şi simplu să mă confrunt cu el, să-l întreb cum îndrăznea să-mi tulbure starea de echilibru cu întrebări neaşteptate şi cu schimbarea lui, la fel de neaşteptată, îngăduindu-mi să-i citesc gândurile în timp ce mă săruta nebuneşte? *O tâmpenie. O tâmpenie*.

Drumul spre staţie trecea prin dreptul casei din Wilberforce Crescent. Kilometrul parcurs pe jos mă ajutase să-mi recapăt controlul asupra propriilor sentimente şi am reuşit să mă conving că trebuia să-l anunţ că plec. Doar ca să… – şi era ceva important – *doar* ca să-şi găsească pe altcineva care să lucreze la magazin.

Am apăsat butonul soneriei. N-a răspuns nimeni, aşa că am coborât tiptil treptele de la subsol şi am încercat să mă uit prin crăpăturile obloanelor de la ferestrele aflate sub nivelul străzii. Printre lamele verticale abia am reuşit să zăresc câteva instrumente muzicale împrăştiate pe jos, parcă lăsate acolo de o formaţie care s-ar fi întrerupt în mijlocul unei repetiţii. O chitară stătea rezemată neglijent de orga electronică, iar toba avea beţele încrucişate deasupra. O chitară vişinie fusese trântită cu faţa în jos, părând abandonată. Şi peste toate se aşternuse praful.

Toate acele instrumente nefolosite, încuiate în sala de repetiţii de la subsol, păreau vulnerabile, iar felul în care fuseseră lăsate acolo inspira un sentiment de amărăciune. Ca şi cum Ben ar fi fost acolo, încercând să cânte, să recreeze Willow Down. Sau poate că eu interpretam prea mult cele

văzute? Să fi fost o simplă încăpere închisă şi dată uitării?

M-am aşezat pe treaptă şi mi-am muşcat buza, imaginându-mi cum ar fi fost să dau buzna înăuntru, în căutarea inevitabilei concluzii.

Probabil m-aş fi trezit înşfăcată de şase unităţi de mascaţi înarmaţi.

O maşină m-a claxonat din stradă. Am sărit în picioare, încordându-mi privirea să descopăr liniile elegante ale automobilului Audi argintiu şi, în schimb, am dat cu ochii de silueta îndrăzneaţă a maşinii sport a lui Jason.

– Hei, Jem! Ai să faci hemoroizi dacă stai pe trepte! Ce faci acolo?

– Credeam că eşti la Londra.

M-am îndreptat spre locul unde se oprise, blocând traficul.

– Mda. Am fost la Consorţiu. Abia acum m-am întors. Te-am căutat.

Mi-a deschis portiera ca să urc în maşină, dând deoparte o ladă cu o cantitate impresionantă de roţi şi roţi dinţate, plus o cutie metalică mare şi pătrată. Parcă-l dezmembrase pe robotul Robbie[18]. Am ezitat, iar el a înălţat din sprânceană.

– Ne părăseşti, fetiţo?

– Eu...

– Vrei să-mi spui despre ce-i vorba?

– N-am ce să-ţi spun.

M-am suit în maşină.

Jason a măsurat casa din priviri.

– Deci aici stă tipul tău? Tre’ să aibă bani, nu glumă, e tot ce pot să-ţi zic.

– Nu-i *tipul meu*. Şi de ce zici că m-ai căutat?

– Rosie a făcut o criză. M-am gândit că i-ai putea fi de ajutor, să stai de vorbă cu ea, s-o linişteşti, ştii tu, chestii de-ale fetelor. Aşa că am bătut împrejurimile, încercând să-ţi tai calea la barieră.

– Ce tot zici acolo, aiuritule?

Jason m-a privit direct în ochi.

– I-am luat-o înainte lui Rosie. Ţi-am citit biletul. Pe urmă l-am rupt. Mi-am zis că pot să ajung în staţie înaintea ta şi m-am gândit s-o iau pe aici. Ai pus totul la suflet, fetiţo.

– Ba nu! Nu voiam decât să… după cum a plecat aseară… sunt îngrijorată, asta-i tot.

Jason a accelerat, intrând în fluxul traficului, şi a ieşit din oraş.

– Mda. Deci stai pe treptele lui ca un câine pierdut, aşteptându-l să vină acasă, numai fiindcă eşti *îngrijorată*? Mie să nu-mi îndrugi bazaconii, scumpete, asta sună complet aiurea.

– Ce-a păţit Rosie?

– Oh, am atins un punct sensibil, este? Da, mă bate gândul că micuţa noastră Jemima arde de dorul unui flăcău pe nume Benny. Şi reţine, te rog, l-am văzut cum se uita la tine, parcă aştepta să-l descarcerezi.

– Nu poţi să renunţi la imaginaţia ta bolnavă despre viaţa mea amoroasă şi să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt cu Rosie?

– E vorba de o asistentă socială. S-a trezit cu ea la uşă. Abia mă întorsesem de la Londra şi mă trântisem pe canapeaua din atelier, când a venit Rosie, plângând cu sughiţuri, spunând că venise o hoaşcă bătrână care voia să ştie dacă-l hrăneşte pe Harry al nostru aşa cum trebuie. Baba s-a uitat prin

dulapuri, a verificat căruţul şi alte chestii de-astea.

– Ei, la dracu'!

Cea mai cumplită spaimă a lui Rosie devenise realitate: cineva, cumva, va bănui ceea ce bănuia ea însăşi, şi anume că nu era în stare să-şi îngrijească bebeluşul. Bineînţeles, era ridicol ca extenuarea şi sentimentul de vinovăţie s-o facă să se simtă neputincioasă. Îl adora pe Harry. O asistentă socială la uşa ei era ultimul lucru care ar fi putut s-o facă să se simtă o mamă capabilă şi descurcăreaţă.

– Tu ştii cum s-o iei, Jem, pe tine o să te asculte.

– Dar…

Jason s-a uitat la mine cu un aer solemn.

– Iubire, uite care-i treaba. Indiferent de ce sau spre ce fugi tu, tot acolo o să rămână. Îţi jur pe ce am mai scump că mâine o să fie tot acolo. Dar Rosie are nevoie de tine azi… azi. Şi… poate… că tipul tău are şi el nevoie de tine. Nu vrei să-ţi pui lucrurile în ordine aici, înainte să-ţi iei zborul spre alte mări şi ţări? Sau aşa faci tu întotdeauna… te implici şi pe urmă laşi totul baltă şi fugi, ca nu cumva să porţi vreo răspundere?

– Tu nu ştii *nimic*.

El şi-a plecat capul.

– Oricum, cre' că dacă te aduc io 'napoi, Rosie s-ar putea să ne gătească ceva. Mi s-a luat de porcăriile alea din restaurantele de fiţe din Londra. Să ne facă Rosie o mâncare thailandeză cu sos curry şi am să mor fericit!

– Jason!

Nu m-am putut abţine şi am pufnit în râs. Era un tip inimos, chiar dacă în cazul lui, inima era plantată solid exact deasupra unui stomac care chiorăia de foame.

– Bine. Mă întorc. Deocamdată. Dar mai întâi am nevoie de un sfat.

– Cum? De la mine? Ce vrei să ştii? Io nu-ţi pot spune nimic ce nu ştii tu, poate doar cum să dansezi tango la orizontală.

Şi-a mişcat sugestiv şoldurile şi s-a lovit de volan, drept care a scos un ţipăt ascuţit.

– Cum să fac să dau de el?

– Păi, ce treabă ai cu Ben când mă poţi avea pe mine? a replicat Jason cu glas uşor gâfâit, încercând să-şi potolească durerea dintre picioare.

– Cum spuneai chiar tu, poate ar trebui să stau de vorbă cu el. Şi nu te uita aşa la mine, nu-i cum ai zis tu. Vreau doar... vreau doar să mă conving că totul este ok. Ultima oară când ne-am văzut s-a purtat ca un nemernic şi vreau să-i cer o explicaţie. Da. Să mă asigur că este în viaţă şi să aflu ce dracu' e în neregulă cu el.

Jason a răsuflat zgomotos.

– Phuu! Crezi că şi-a luat zilele?

– Nu! De ce, tu aşa crezi?

– Rosie mi-a zis că tipul a fugit ca din puşcă în clipa când ai sărit la el… unu' sensibil ca ăsta… cred că este în stare de orice. Să intre cu maşina într-un zid, să se spânzure.

– Eşti un balsam pentru inima mea, Jason, aşa-i? Zi-mi o dată, cum aflu ce-i cu el?

Jason m-a privit aspru şi insistent.

– De ce plângi?

– Nu plâng.

Mi-a atins obrazul cu un deget care mirosea a lichid de îmbălsămare.

– Atunci îţi curge pielea, fetiţă.

Am icnit, luptându-mă să-mi stăpânesc lacrimile. Eu nu plângeam *niciodată*. Absolut niciodată.

– N-am nimic.

Jason a virat brusc şi a frânat într-o staţie de autobuz, apoi a oprit motorul.

– Ale naibii femei! Ia vino-ncoa!

Un braţ m-a tras fără menajamente spre neaşteptata şi liniştitoarea căldură a hainei lui de lână.

– Dacă mai adun mulţi hormoni pe haina asta, o să-i crească sâni.

Felul lui de a fi, aspru şi inimos în acelaşi timp, era mai mult decât puteam să îndur. Lacrimi tăcute au început să-mi şiroiască pe obraji, în timp ce el mă ţinea strâns la piept.

– Eu doar…

Cuvintele îmi ieşeau printre suspine, sunând şi mai înăbuşit, aşa cum şedeam pierdută cu totul în braţele lui Jason.

– Ben… E atât de… de *speriat*… tot timpul. Vreau să ştiu… de ce… fuge … *el*.

– Probabil că şi el ar vrea să afle acelaşi lucru despre tine, Jem, a spus încetişor Jason, frecându-mă uşor pe spate, din câte mi-am dat seama, fără conotaţii sexuale. Toţi ştim clar că şi tu eşti speriată şi fugi de ceva, fetiţă.

M-am desprins din braţele lui, îndreptându-mi spatele, şi mi-am şters faţa cu dosul palmei.

– Ce vrei să spui?

– Oh, haida de. Ai apărut de nu ştiu unde, nu vorbeşti niciodată despre ce-ai lăsat în urmă şi eşti îngrozită ca nu cumva să-ţi cadă cineva cu tronc. Chestia aia pe care încerci tu s-o ascunzi, fată, tre' să fie ceva tare serios. Şi io nu mi-aş bate capu' că omu' ăla îşi face felu'. Are o faţă pe care o ştie toată lumea, aşa că am fi aflat de mult.

M-a strâns la piept de mi-au trosnit oasele.

– S-a dat la fund, atâta tot. S-a ascuns pe undeva.

– Păi atunci, habar n-am de unde să încep să-l caut.

Prin minte îmi fulgerau diverse posibilităţi. Da.

Aveam să dau de urma lui, aveam să descopăr unde se ascundea. Jason nu mă putea acuza că las lucrurile încurcate în urma mea. Purtarea mea va fi fără reproş. *Pe urmă* aveam să fug.

Jason s-a strâmbat şi a pornit din nou motorul.

– Se pare că ce avem noi aici, iubito, este un blocaj de comunicare. O problemă psihologică esenţială. Singura cale este ca tu şi tipul tău să daţi lucrurile pe faţă.

M-am holbat la el.

– În tine zace mai mult decât s-ar zice la prima vedere, nu-i aşa?

Jason mi-a zâmbit lasciv şi şi-a acoperit încet sexul cu mâna.

– Fii convinsă, scumpo.

Când am ajuns, Rosie freca de zor podeaua bucătăriei. În mijlocul podelei se vedea o găleată cu clor şi toată încăperea mirosea ca o piscină.

– Oh, Jason, ai găsit-o!

Rosie s-a căznit să se ridice în picioare şi m-a strâns în braţe aşa cum era, cu mâinile ude.

– Uşurel. Simt că mi se decolorează părul doar cât stau aici. Ce faci?

– Mă asigur că, dacă se întoarce proasta aia, n-o să aibă motive de reproş.

Rosie şi-a scos una din mănuşile de cauciuc şi şi-a şters un ochi care-i curgea.

– Mi-a spus să curăţ casa de sus şi până jos.

– *Poftim*?

Înţelept, Jason a pus ceainicul pe foc. Rosie s-a rezemat de marginea mesei, frântă de oboseală.

– S-a uitat peste tot, Jem, a fost ceva îngrozitor. S-a uitat până şi în şifonier. A găsit câţiva biscuiţi vechi, pe care-i uitasem în dulap şi care se muiaseră… ştii tu, ăia oribli, cu nucă de cocos şi a spus… a spus…

– A spus că nu-i o locuinţă potrivită pentru a creşte un copil, a fost nevoit Jason să încheie în locul ei.

– Ia stai niţel. Aşa ţi-a spus aia de la Asistenţa Socială?

M-am aşezat lângă Rosie.

– Că nu-i o locuinţă potrivită?

Rosie s-a mulţumit să dea din cap. Parcă era amorţită, dar se prea poate să fi fost şi din pricina vaporilor. Mirosul de clor era atât de puternic încât am fi putut purifica apă în bucătărie. I-am înconjurat umerii cu braţul.

În dormitorul de la etaj Harry a scos un urlet.

– Mă duc eu, s-a oferit Jason. Tu ocupă-te de ceai, Jem. Şi-ar fi bine să aveţi şi biscuiţi, să nu ziceţi că nu v-am spus.

Am aşteptat până când el a urcat, apoi am îmbrăţişat-o pe Rosie.

– Rosie, nu vreau să te fac să te simţi ca o proastă, dar sper că i-ai cerut femeii ăleia să-ţi arate un act de identitate.

Ea se pregătea să-şi dea părul peste cap, dar s-a oprit cu mâna în aer.

– Poftim?

– În viaţa mea n-am auzit ca cineva de la Asistenţa Socială să vină pe nepusă masă, fără să te anunţe în prealabil, fără nimic, şi să-ţi spună să-ţi faci curat în casă. Vreau să zic că Harry este bine mersi. Chiar doctorul a declarat că e foarte sănătos…

– Adică… aia n-a fost asistentă socială?

Rosie şi-a rotit încet privirea peste găleata care fumega uşor şi peste stropii de clor care se prelingeau de pe pereţi.

– Şi am muncit atâta de pomană?

– Mie mi se pare cam ciudat, atâta tot. De regulă, Asistenţa Socială nu se sesizează decât dacă socoteşte că un copil e în pericol, ceea ce nu-i cazul cu Harry. Deci înţeleg că nu i-ai cerut să se legitimeze?

– Mi-a spus că e… oh, Jem, iar am făcut o tâmpenie, nu-i aşa?

Jason, care se înapoiase, mi-a prins privirea pe deasupra capului lui Rosie şi a rostit mut „*Saskia*”. Am dat din cap.

– Cred că cineva şi-a bătut joc de tine cu bună ştiinţă. Cineva cu un simţ al umorului niţel bolnav, a comentat Jason, înălţând din sprâncene.

Rosie a răsuflat prelung, uşurată.

– Doamne! Sigur că ai dreptate. Nu mi-a arătat nici o legitimaţie şi era cam… cam costelivă

pentru o asistentă socială.

– Mda, bine, nu cred că toate arată ca King Kong, să ştii.

– Şi *mi-a trecut prin minte* că era ciudat să vrea să se uite prin dulapuri. Eu… Doamne, Jem, eşti un geniu.

– Nu mi-am făcut decât meseria, doamnă, am răspuns, ducând arătătorul la borul unei pălării imaginare.

– Şi mai e o chestie, acu' n-o să mai ai nevoie să cureţi locu' ăsta *ani buni* de-aici încolo.

Jason l-a depus pe Harry în braţele mamei lui.

– Gândeşte-te cât timp ai economisit.

– Nici chiar aşa, Jason.

Rosie l-a strâns la piept pe Harry.

– Prin urmare, în semn de pocăinţă că am fost aşa o toantă, cred că ar trebui să-ţi gătesc ceva, Jem.

„Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne", a articulat mut Jason pe deasupra capului ei.

– Eşti aşa o prietenă de nădejde, Jem, a continuat Rosie.

În spatele ei, Jason a ridicat o sprânceană. M-a copleşit o asemenea ruşine încât cred că m-am înroşit toată. Cum îmi închipuisem că-mi va fi aşa uşor să plec? Am privit pereţii, modelul halucinant al vechiului linoleum, am adulmecat mirosul umed de mâncăruri gătite care răzbătea prin cel de clor. *De ce* nu puteam rămâne aici?

Apoi au ajuns la mine cuvintele lui Rosie. Prietenă de nădejde. Oh, Doamne. Sigur...

18 Una dintre primele embleme ale filmului ştiinţifico-fantastic, apărut iniţial în filmul Planeta interzisă, 1956 (n.tr.)

capitolul 14

Nu volumul muzicii făcea să-mi zornăie creierii, ci basul insistent. Răsuna în mine ca un al doilea ritm al inimii, făcându-mă să percep întregul club ca prin vis, deşi asta s-ar fi putut întâmpla din pricina luminilor mai mult decât difuze.

Mi-am luat ceva de băut şi am pus paharul în faţa mea, ca pe un zid de sticlă, sprijinindu-mă de o coloană şi studiind ringul de dans.

Vizavi de bar era cabina DJ-ului, înconjurată de fete care păreau să fie foarte disponibile. Cabina avea geamuri fumurii, iar muzica mergea încontinuu, aşa că nu-mi dădeam seama dacă DJ-ul era înăuntru. Îmi părea rău că nu-l luasem şi pe Jason. O fi fost el un mare dobitoc, dar avea talentul de-a se simţi în largul lui oriunde s-ar fi aflat, ca atare n-aş mai fi arătat ca o femeie venită să agaţe un bărbat. Ceea ce şi eram, de fapt, numai că venisem după un bărbat anume, nu după vreunul dintre tipii de aici, îmbrăcaţi cu haine de firmă şi cămăşi elegante cu eticheta la vedere.

Am pornit pe lângă perete, cu gând să ajung în cealaltă parte a clubului. Difuzoarele ascunse în ziduri făceau să-mi vibreze plămânii cu muzică dată la maximum, iar ritmurile tehno non-stop aproape creau un soi de transă şi mă zgâriau pe nervi. În cele din urmă am ajuns la cabina DJ-ului şi am privit înăuntru pe geamul din spate, la spinarea unui tip blond în cămaşă albă, cu mânecile suflecate până la cot. Blondul s-a răsucit în loc şi am văzut că avea o cască în ureche, stătea cu ochii închişi şi fredona o melodie care nu avea nici o legătură cu ritmul turbat care ajungea la ringul de dans. Doi negri cu staţii radio stăteau de o parte şi de alta cabinei, în timp ce un cordon bara accesul plebei înăuntru.

– Iertaţi-mă.

M-am apropiat de unul dintre cei doi, ţipând ca să acopăr muzica.

– Vă rog, aş putea discuta cu DJ-ul?

Doi ochi întunecaţi mi-au studiat faţa. Am zâmbit cât puteam eu de cuceritor, numai dinţi şi buze.

– Ce doriţi?

– Să cer un cântec?

Habar nu aveam dacă DJ-ii mai ofereau muzică la cerere. Fusesem ruptă de această realitate prea mult timp.

Bodyguardul şi-a încrucişat braţele la piept cu un mormăit, după care s-a proţăpit şi mai bine cu picioarele în podea.

– Nu dă la cerere.

Acum chiar îmi părea rău că nu-l adusesem şi pe Jason. El cunoştea care-i protocolul în astfel de situaţii. Sigur, poate cuvântul „protocol” era prea pretenţios, „violenţă” s-ar fi potrivit mai bine.

– Nu vreau decât să-i spun ceva.

Alt mormăit.

– Stai la rând.

A arătat cu capul lui uriaş spre fetele care continuau să tropăie pe loc, deşi nu înaintau nici măcar cu o lungime de sân.

Era o tâmpenie. Nu plătisem intrarea cincisprezece lire şi încă şapte şi jumătate pentru o poşircă de vodcă, doar ca să mi se spună să trec la rând în spatele unor adolescente. Am aşteptat până când bodyguardul a revenit la starea de repaus, după care m-am strecurat pe sub cordon şi am ciocănit în

peretele de sticlă.

– Hei, Zafe!

Trei perechi de ochi s-au îndreptat instantaneu asupra mea şi două perechi de braţe uriaşe s-au năpustit spre mine, înşfăcându-mă fără prea mari menajamente şi trăgându-mă înapoi, în timp ce călcâiele mele tropăiau mărunt, gata să piardă contactul cu podeaua. În cabină, DJ-ul deja îşi pierduse interesul, recăzând sub vraja muzicii lui. Am făcut singurul lucru pe care-l poate face o femeie trântită la podea şi împresurată de nişte namile. Mi-am ridicat bluza şi mi-am expus sânii.

– Oh, fir-ar al dracului! a exclamat unul dintre paznici. Asta ne mai lipsea. Acoperă-i, scumpo, nu interesează pe nimeni.

Dar cineva era totuşi interesat. Poate pentru că-mi luasem măsuri de precauţie şi-mi scriesem cu dermatograf pe sâni „Baz are nevoie de ajutorul tău”, cu „e”-urile punctate de sfârcuri.

Zafe s-a aşezat pe o navetă de bere goală, iar eu m-am ghemuit pe un taburet rupt şi incomod dintr-un birouaş aflat în partea din spate a clubului. Zafe şi-a aprins o ţigară.

– Cred că ştii că nu am absolut nici un motiv să-ţi spun ceva.

A dat afară fumul.

– Nemernicul ăla ne-a lăsat pe toţi cu fundu’-n baltă când eram în Philly.

– Da, ştiu. Dar aţi fost cândva prieteni. Şi crede-mă, Zafe, nu-l poţi detesta nici pe departe atât cât se detestă el. Ar fi trebuit să-i vezi reacţia când a aflat de reorganizarea trupei.

Zafe a ridicat din umeri. Trupul i se împlinise considerabil faţă de vremea când cânta în Willow Down şi faţă de fotografiile care-l înfăţişau aproape fragil. Acum arăta ca un jucător de rugby. Dar era la fel de blond şi avea aceiaşi ochi frumoşi, ca de pisică.

– Mda, bine.

După glas, aproape îi era ruşine.

– Încă nu sunt convins că-i o mişcare bună, dar impresarul... hei, asta nu-i treaba ta.

A scos încă o dată fum pe nări.

– Deci, tu cine eşti? Noua iubită a lui Baz?

– Nu. Nici vorbă.

Mi-am prins genunchii în palme, ca să nu se mai legene taburetul.

– Mi-e prieten şi nimic mai mult.

Ochii lui ca safirul au lunecat peste sânii mei, acum acoperiţi din nou decent.

– Ai mers al dracu’ de departe pentru o simplă prietenă când ţi-ai arătat ţâţele la tot clubul, a spus el sec.

Un nou val de fum a ameninţat să întunece lumina unicului bec fără abajur care se legăna din tavan. Era clar că toţi banii se investeau în faţadă.

– Uite, scumpo, Baz a fost cândva un mare star. Cel mai bun chitarist solo cu care am cântat vreodată. Dar era... cum să-ţi zic eu ţie? Inconsecvent. Îi cam plăcea cocaina, înţelegi? Chiar înainte de-a pleca în State pentru acel ultim turneu şi-a luat liber trei luni ca să-şi limpezească minţile, să-şi corecteze comportarea şi altele asemenea. Dar când am ajuns acolo... pur şi simplu a luat-o razna. Într-o noapte a cântat de parcă intrase diavolul în el şi în noaptea următoare... paf, a spălat putina cu o asemenea viteză că noi n-am aflat de plecarea lui decât a doua zi. Ne-am trezit că nu se suise în autobuzul cu care plecasem în turneu, nici nu fugise cu vreo fată, pur şi simplu...

Zafe s-a întrerupt şi şi-a frecat braţele de parcă i-ar fi umblat ceva pe piele pe sub geaca de culoare deschisă.

– Un ticălos, a încheiat el.

– Şi unde s-a dus?

Zafe s-a strâmbat.

– Habar n-am. Nici n-am ştiut că s-a întors la York până nu mi-ai zis tu adineauri. N-a luat legătura cu mine. Nici un telefon, nimic... Am încercat...

S-a oprit şi tras cu sete din ţigară o clipă.

– Am fost prietenul lui şi a refuzat să-mi vorbească despre ce se petrecea în viaţa lui. M-a ţinut departe. N-a vrut să-mi răspundă la telefon, nimic. Am umblat pretutindeni, am pierdut vremea prin localurile rău famate unde mergeam împreună, am fost în locurile lui preferate, nimeni nu ştia nimic, nimeni nu-l văzuse. În anul acela am bătut la mai multe uşi decât un martor al lui Iehova.

– Există vreun loc în care crezi că s-ar fi putut refugia?

Îmi ţineam genunchii strânşi în palme şi simţeam cum unghiile mi se înfipseseră sub rotule.

– Acasă ai încercat, aşa-i?

– Nu era nimeni.

Zafe şi-a scuturat părul, dându-şi bretonul din ochi. Acum avea o altfel de tunsoare, cu părul lung în faţă, dar scurt şi ţepos la ceafă, ca şi cum ar fi avut faţa la spate.

– Ok. Îi cunoşti familia?

– Nu. Ţi-am mai spus. Nu suntem decât prieteni.

Ben nu-mi vorbise niciodată despre ai lui. Nu-mi vorbise despre nimic drag lui decât dacă îl îmboldisem eu s-o facă. M-au trecut fiorii. Semăna cu mine mai mult decât îmi închipuisem.

– Maică-sa şi soră-sa trăiesc la Vancouver.

– În Canada?

M-a cuprins o panică sălbatică la gândul că Ben ar putea fi atât de departe.

– Bravo ţie! Da.

Zafe continua să vorbească la fel de distant.

– Taică-său a murit şi restul familiei a emigrat. Toţi au întins-o chiar când începeam să punem formaţia pe picioare, aşa că Ben a rămas aici. Le-a cumpărat o casă. Şi-a vârât toate economiile în proprietatea aia, adică toţi banii pe care nu i-a tras pe nas.

– Crezi că s-ar putea să fie în Canada?

Zafe a chibzuit câteva clipe. Şi-a îngustat pleoapele spre mine, prin vălătucii de fum.

– Sigur nu eşti o ziaristă în căutare de chestii confidenţiale? Toată lumea vrea să afle ce s-a întâmplat cu marele Baz Davies.

Şi-a înclinat capul.

– Până şi eu, a încheiat el cu glas coborât. Deşi... cinci ani înseamnă foarte mult. Presupun că cei mai mulţi nici nu l-ar recunoaşte acum. Iar cei care-l recunosc... pff.

A scuturat scrumul pe podea şi apoi l-a strivit cu călcâiul.

– Nimeni nu mai dă doi bani. Ştirea s-a perimat.

– Atunci, m-ai ajuta chiar de-aş fi ziaristă?

– Nu. Dacă eşti ziaristă, poţi să scrii din burtă.

Şi-a aţintit ochii albaştri asupra mea.

– Deci, poţi să-mi dovedeşti că nu lucrezi la un ziar?

Mi-am deschis larg braţele.

– Cum să dovedesc ceva ce nu există?

Zafe s-a ridicat şi-a strivit mucul ţigării cu vârful cizmei din piele, întinzând scrumul pe pardoseala de beton.

– Ai fost la el acasă?

– Acasă la Ben? Da, o singură dată. Dar am văzut doar holul, cu gresia aia ciudată. Ba nu, şi camera aia mare cu canapele. Unde sunt instalate difuzoarele. Am mers împreună la o inaugurare şi am băut ceva acolo înainte de plecare.

Am fost nevoită să ridic privirea către Zafe în timp ce umbla de colo-colo prin încăperea aceea pătrată şi posomorâtă. Avea un mers bălăngănit, de parcă membrele i-ar fi fost prinse de trup cu elastic.

– Bine atunci. Chiar dacă eşti ziaristă, măcar eşti una în care Baz are încredere. Nu lasă să-i intre în casă orice scârţa-scârţa pe hârtie.

A scos din buuzunar altă ţigară şi a aprins-o.

– La ce te uiţi?

– La tine. Fumezi ţigară după ţigară. Ai luat obiceiul ăsta când mergeai în turneu?

– Ăsta şi altele.

Zafe Rafale a zâmbit pentru prima oară şi am înţeles de ce avea atâţia fani.

– Mda. Deci. Eşti prietenă cu Baz, acum te cred. Iar el a dispărut fără să-ţi spună. Începe să devină un obicei, nu crezi? Înainte nu fugea.

Acum îşi întorsese privirea înlăuntrul lui, lăsându-se pradă gândurilor.

– Ţin minte cum odată... tre’ să fi avut vreo paişpe, cinşpe ani... eram la o discotecă, la o reuniune la şcoală, la un club, nu mai ştiu unde. Oricum, Baz pusese ochii pe o fată, îi plăcea de ea de luni de zile, aşa că s-a dus la ea şi a întrebat-o „Vrei să dansăm?” Şi fufa aia l-a măsurat din cap până în picioare cu un zâmbet batjocoritor, după care i-a zis „Nu sunt chiar atât de disperată”. Iar Baz, imperturbabil şi rece ca Suedia, s-a uitat la ea şi i-a replicat: „Tu nu, dar eu da”. Uimitor. Ăsta-i Baz. Nu-şi pierdea niciodată cumpătul.

– Deci ce s-a întâmplat de atunci şi până acum? De ce-i atât de... deprimat?

Zafe a suflat fumul spre tavan.

– Poate ştii tu. Eu mi-am stors creierii pe chestia asta de nu ştiu câte ori. A fost vorba de droguri? Sau a fost vorba de vreo fată? Dar află de la mine că tre’ să fi fost ceva al dracului de grav, fiindcă dacă m-ai fi întrebat înainte, ţi-aş fi zis că mai degrabă ar fi înghiţit autobuzul decât să plece din formaţie.

S-a uitat la Rolexul purtat la încheietura mâinii, sub manşeta suflecată a cămăşii.

– Uite, în zece minute tre’ să dau iar drumul la muzică. Ai ceva de scris?

Am reuşit să găsesc într-un buzunar un pix şi un petic de hârtie. Zafe a mâzgălit repede câteva cuvinte aproape indescifrabile.

– Aici mergea de fiecare dată când aveam timp liber.

Când am vrut să vâr hârtia în buzunar m-a prins brusc de braţ.

– Dacă dai de el, spune-i... la dracu'... nu ştiu. Spune-i că mi-e dor de el. Atât.

– Cred că e un şapte.

Rosie vorbea pe un ton categoric, cum n-o mai auzisem de săptămâni întregi. După naşterea lui Harry îşi mai tocise simţurile, de parcă s-ar fi contopit mai mult cu lucrurile. Devenise mai confuză, mai puţin înclinată să spună ce gândea, ca şi cum n-ar fi avut încredere nici măcar în propriile-i opinii.

– Moor Road, numărul şapte.

– Mie mi s-a părut că-i cifra nouă. „Main Road, numărul nouă."

Am întors hârtia cu susul în jos, în ideea că poate astfel scrisul va deveni mai clar.

– E vorba de Robin Hood's Bay, doisprezece locuitori şi patru bărci de pescuit, a intervenit Jason cu ochii la Harry, care dădea din picioruşe pe peluză, eliberat din scutece. N-o să fie prea greu, aşa-i?

– Poate nu vrea să i se dea de urmă.

– Atunci n-o să fie acolo, nu?

Jason s-a aplecat şi l-a luat pe Harry în braţe. Rosie a lipit capacul cutiei pe care tocmai o umpluse cu felicitări şi şi-a luat feciorul din mâinile uşor lipicioase ale lui Jason.

– Sunt conştientă că de regulă şi porcul din curtea vecinului de alături are mai multă minte, dar de data asta Jason are dreptate, a spus ea. Nu poţi decât să încerci. Poate atunci ai să te simţi mai bine.

Am rămas cu ochii la ea.

– Dintr-odată ai devenit foarte îndrăzneaţă. Ieri erai gata-gata să-l dai pe Harry spre adopţie, azi vorbeşti ca la rubrica „Sfaturi de suflet pentru cititoare".

– Mda, Rosie are pe cineva, m-a informat Jason. Un bărbat. Cel puţin, aşa presupun, că-i un bărbat. Nu cred că Rosie a noastră are gusturi ca ale tale, Jem, doar dacă-i bisexuală.

Şi-a lins buzele.

– Şi dacă-i aşa, pot să mă uit şi eu?

Am rămas cu ochii la Rosie.

– Mă miram eu de ce ţi-ai aranjat părul şi te-ai îmbrăcat frumos. Deci ai pe cineva, da? Fericito!

Rosie şi-a netezit ostentativ poalele rochiei roz, care-i punea în valoare cârlionţii negri şi felul cum se ondulau pe umerii ei catifelaţi.

– Nu-i niţel cam... ştiu eu... Albă-ca-Zăpada?

– Albă-ca-Zăpada? a pufnit dispreţuitor Jason. Tu? Mai degrabă domnişoara Lapoviţă.

Rosie s-a învârtit în loc şi Harry a râs fericit în braţele ei.

– Vrei să ai tu grijă de el, Jem? Cred că o să mă întorc pe la miezul nopţii. Dacă nu, ai în frigider câteva sticle gata pregătite.

– Deci, spune-mi, sunt şanse să... ştii tu... să rămâi peste noapte?

Rosie mi-a făcut un semn şăgalnic din sprâncene.

– Începi să calci pe urmele lui Jason.

– Eeii, haide! Vezi bine câtă experienţă am eu pe lângă Jem, s-a plâns Jason. Oricum, nu cred că Jem are vreun fel de experienţă. Înţelegi ce vreau să zic?

L-am luat pe Harry din braţele ei.

– Ţi-am mai zis că nu-s virgină, Jase.

Eram conştientă că încerca să mă provoace, să mă facă să vorbesc despre mine însămi.

– O să fii curând, dacă nu te apuci de treabă. Vrei să-ţi împrumut batmobilul meu, să pleci în

căutarea tipului tău mâine?

Mi-a fluturat prin faţa ochilor cheile de la maşină.

– Îl arunci pe fereastră afară, îl vâri într-o ladă şi-l aduci pachet aici, fără comentarii. N-o să-mi pese nici dacă-mi pătezi scaunele.

– Mai târziu o să vină Saskia să ia primul transport de felicitări.

Rosie l-a ignorat pe Jason, şi pe bună dreptate.

– Sunt toate ambalate şi gata de livrare. Bun, am tulit-o. Ne vedem mai târziu.

Eu şi Jason ne-am uitat unul la celălalt.

– Nu vine tipul să te ia? am întrebat, în timp ce Harry îşi vârâse mânuţele durdulii în părul meu. Nu-i prea frumos din partea lui.

– Nu, e... e la serviciu. Ne întâlnim în oraş. Am autobuz peste zece minute. Pa!

Rosie a plecat în grabă, pe tocurile ei înalte şi gătită frumos, îndreptându-se spre staţia din centrul satului. Jason m-a înghiontit în braţ.

– Ştii ce? Eu cred că individul nu-i cuşer. Ei draci „la serviciu”, e însurat şi atât, nu crezi?

– Rosie nu-i proastă, Jase.

M-am îndreptat spre casă.

– Mai trebuie să se gândească şi la Harry. N-o să se ducă să-şi facă de cap cu bărbaţi însuraţi când are acasă un copilaş de trei luni, nu?

– Ba da, mi-a răspuns Jason, iuţind pasul pe lângă mine. Dacă-i tatăl lui Harry.

Am încremenit în loc.

– Crezi?

– Haide, haide, Jem, doar nu vrei să spui că nu ţi-ai pus niciodată întrebări. Ia gândeşte-te puţin, dacă individul ar fi liber, de ce el şi Rosie n-ar avea o idilă ca în reclame?

– Poate că şi unul, şi altul ţin prea mult la libertate.

– Poftim? Aşa cum ţineam şi eu să dorm în maşină şi să târăsc după mine toată Societatea Britanică de Căi Ferate pe vremea când umblam să-mi fac clienţi? Da, ai dreptate, Jem. Lui Rosie îi place la nebunie să locuiască aici şi să se spetească pentru Stăpâna Sclavilor.

– Vorbeşti de lup...

Uriaşul 4x4 era din nou aici, parcat în faţa casei, cu Saskia pe scaunul din dreapta şi Alex la volan.

– Bună, Jemima. Uite-l şi pe Harry. Dumnezeule, în fundul gol? Mda, scutecele sunt *atât* de scumpe, nu? Sigur, eu lui Oscar îi puneam din cele din frotir, sunt mult mai puţin aspre pentru piele.

– Şi mult mai greu de spălat pentru o bonă angajată pe casă-masă. Bună, Saskia, Alex. Oscar n-a venit cu voi azi?

L-am legănat pe Harry pe şold.

Simpla prezenţă a Saskiei îl făcea nervos, iar faptul că maică-sa lipsea înrăutăţea situaţia.

– Azi vizitează şcoala cea nouă. Doamne ajută!

Saskia s-a apropiat de mine şi de Jason, ţopăind pe tocurile înalte.

– Tocmai am trecut pe lângă Rosie în staţia de autobuz şi trebuie să recunosc că am fost cam şocaţi de gustul ei vestimentar, aşa-i, iubitule?

Cum Alex ne ajunsese din urmă, Saskia şi-a vârât braţul pe sub al lui.

– Sigur, eu mi-am refăcut silueta la două săptămâni după naştere, dar nu toată lumea are acest

noroc, nu? Totuşi, cred că hainele trebuie alese ţinând cont de siluetă.

M-a măsurat din cap până în picioare.

– Se vede limpede că eşti de altă părere, Jemima, dar e important să arăţi impecabil în orice clipă. Bun, astea sunt felicitările? Mă mir că Rosie îşi găseşte timp să umble brambura când i-am spus să fie gata cu restul până în weekend.

– Sunt convinsă că poţi fi *cât de cât* îngăduitoare... Adică, dacă tot nu le vinzi...

Ups.

– Ce vrei să spui?

Saskia m-a privit pe sub gene. Fruntea ei suspect de netedă s-a străduit să se încrunte.

– Nu le-ai expus în *Petit Lapin*, nu?

„Doar dacă pui la socoteală faptul că le ţii în cutii în depozitul din spate."

– Le-am văzut.

Saskia a oftat.

– Oh, dar *am spus* că le voiam pentru magazinul din Harrogate.

– Puteam să jur că Rosie ne-a zis că sunt pentru *Petit Lapin*.

I-am adresat Saskiei un zâmbet cuceritor.

– Nu, iubito. Eşti teribil de stresată, Jemima, aşa-i? Numai că uneori stresul îţi afectează memoria, iar tu arăţi uşor... cum să mă exprim ca să nu te simţi jignită?

– Fără pereche în lume?

Saskia a chicotit cristalin, sunet care mi-a zgâriat nervii ca o foiţă de aluminiu.

– Nepieptănată, scumpo. Ca şi cum nu te-ai prea îngriji de tine. E *atât* de important să te îngrijeşti. Şi, *de fapt*, cum îţi câştigi existenţa, draga mea?

Într-un imbold de mândrie, am ales să mint.

– Oh, mă descurc perfect. Ben a reuşit să-mi vândă o bună parte din colecţie şi fac vânzare bună şi pe internet.

– Excelent.

A zâmbit cu buzele strânse, parcă s-ar fi temut că-i crapă gura dacă mi-ar surâde larg.

– Bine. Noi suntem puţintel cam grăbiţi, dragilor, aşa că luăm astea şi fugim. Alex, iubire, vrei să pui tu cutia în maşină?

În timp ce soţul ei se opintea să urce cutia în Hummer, Saskia mi-a zâmbit dulce.

– Şi unde-i superbul domn Davies, Jemima? Recunosc că sunt uimită că nu-l găsesc aici, la inaugurare păreaţi atât de apropiaţi.

– Voi doi aţi fost mult mai apropiaţi, i-am întors eu acelaşi surogat de zâmbet.

– Da, eh, atunci a fost vorba de afaceri.

Saskia şi-a înfoiat puţin părul.

– Spune-i te rog să ia legătura cu mine, da? Vreau să-i fac câteva mici propuneri. Super.

Mi-a întors spatele.

– Alex! Am terminat. Poţi să mă laşi acasă, am de dat câteva telefoane.

S-a răsucit spre mine, fluturându-şi degetele cu unghii manichiurate.

– Ciao, scumpo.

Şi-a coborât vocea cu o octavă ca să-şi ia rămas-bun de la Jason.

– La revedere, iubitule.

El a meritat şi un pupic pe obraz.

– Şi, dacă se poate, spuneţi-i lui Rosie că mă întorc în cursul zilei de duminică să iau restul comenzii.

Jeepul cel mare şi negru s-a îndepărtat, împroşcând o jerbă de pietriş. M-am întors spre Jason.

– Ţie nu-ţi miroase a pucioasă?

– Nu-mi dau seama. Nu ştiu cu ce parfum şi-o fi dat Saskia, dar m-a făcut să-mi dea sângele pe nas.

Rosie m-a trezit când s-a înapoiat acasă, pe la trei dimineaţa, ca să mă întrebe cum se comportase Harry în cursul serii.

Presupun că era de înţeles de când cu „şifonierul căzut peste pătuţ”, dar probabil că eu, una, ar fi trebuit să mă arăt mult mai puţin înţelegătoare, dat fiind că fusesem trezită din somn ca să descriu conţinutul pamperşilor. Din acest motiv, a doua zi dimineaţă când am pornit la drum cu maşina lui Jason, mă simţeam cam mahmură. Robin Hood’s Bay era un sătuc cocoţat pe o coastă stâncoasă în eroziune rapidă, plin de coşuri atârnate şi prăvălii cu de-ale gurii, ca într-o carte de Enid Blyton[19]. Am condus cu grijă pe panta care cobora până la cheiul de la poalele satului, fără să văd nici urmă de Ben, de maşina lui sau de vreo stradă pe care s-o cheme ceva cu „moor” sau cu „main”. De fapt, jumătate din drumul principal fusese înghiţit de mare în urmă cu vreo câţiva ani. Am virat cu grijă, dând uşor maşina în marşarier, din lipsă de spaţiu şi am continuat să cobor, trecând de hoteluri şi case de oaspeţi, dincolo de gara veche, până unde clădirile se terminau şi începea un câmp. Am tras pe dreapta sub o arcadă, am oprit motorul şi am coborât.

Departe la picioarele mele, pe plajă, auzeam ţipete de copii. Soarele era de un alb strălucitor, umbrele, scurte şi-mi simţeam pieptul arzând de o emoţie nedefinită. M-am sprijinit de maşină şi am respirat adânc. Căldura şi lumina făceau ca totul în jur să pară uşor ireal, ca în vis. Am ascultat glasurile copiilor care se jucau la poalele stâncilor şi am recunoscut sentimentul. Era dor.

O parte din mine, undeva în străfundurile fiinţei mele, îşi dorea asta. Să stau la soare, să ascult glasuri de copii – *copiii mei* – care se joacă. Să existe un bărbat obişnuit, iubitor, la care să mă întorc acasă, un om blând şi zâmbitor, care să-şi dea deoparte părul din ochi şi să-mi ia un bebeluş din braţe. Care să mă întrebe cum fusese ziua aceea. Care să mă sărute pe obraz şi apoi târziu, în taina nopţii, să deseneze linii de foc pe trupul meu.

Ben.

Al lui era chipul din mintea mea, ale lui degetele pe care mi le imaginam. Al lui era trupul care venea să umple spaţiile goale din fanteziile mele. Măcar dacă aş fi putut să ajung la el, să-i vorbesc... măcar dacă... Măcar dacă aş fi putut trece peste ce eram eu. Măcar dacă aş fi putut da uitării promisiunile făcute mie însămi. Măcar dacă *lucrurile ar fi stat altfel*.

Am scuturat din cap. Lipsa de somn. Asta era tot. Oboseala şi neobişnuinţa de a conduce o maşină care mirosea a sudură şi a deodorant Lynx. În timp ce-mi umpleam plămânii cu aer, soarele s-a reflectat în ceva foarte strălucitor şi mi-a străpuns ochii la fel ca junghiul unei migrene.

Am clipit, m-am întors şi am dat cu ochii de o tăbliţă indicatoare. Cu tot soarele care sclipea şi se răsfrângea în ea, am reuşit să descifrez cuvintele Moor Road, iar tăbliţa mă îndemna la drum, provocându-mă cu bună ştiinţă. Sentimentul că Zafe îmi jucase o farsă ca să scape de o fană sâcâitoare

mi-a dispărut, făcând loc unei încordări nervoase. Ben era aici. Pe undeva.

Mi s-a strâns stomacul şi trupul meu s-a răsucit în loc, atât de obişnuit să fugă, să scape din anumite situaţii înainte ca lucrurile să ajungă prea departe încât reacţia a fost instinctivă. Când eram gata să mă aşez pe scaunul şoferului, strângând între degete marginea portierei de mi se albiseră încheieturile, am reuşit totuşi să-mi spun că era doar o escală. O simplă pauză ca să-mi trag sufletul, înainte să plec iarăşi undeva unde s-o iau de la zero.

Fă asta şi s-a terminat. S-a terminat tot.

Numărul nouă era sculptat pe un lemn de ulm ros de intemperii şi prins în cuie de o tăbliţă indicatoare care se legăna la capătul unei alei şerpuind în pantă. Casa se găsea departe de drum. După prima cotitură am văzut o maşină oprită neglijent pe un rond cu iarbă. Era un Audi, dar nu puteam fi sigură că era al lui Ben. Deşi maşina se găsea acolo, totuşi casa părea părăsită, majoritatea ferestrelor aveau perdelele trase şi lemnul – scorojit.

Un frasin uriaş creştea alături, cu ramurile plecate peste burlane. Casa semăna cu un copil emo încercând să se ascundă sub breton.

Nu aveam destul curaj să bat la uşă. Cum pietrişul scrâşnea sub picioare, trădându-mi prezenţa, am încercat să par că venisem cu o treabă oarecare şi m-am dus pâş-pâş pe lângă zidul exterior al casei, unde am apucat pe o potecă pietruită, ajungând în grădina din spate.

Acolo era Ben, întins cu faţa în jos pe pajiştea lăsată de izbelişte.

Am gemut şi am alergat prin iarba pufoasă, ghemuindu-mă lângă trupul lui. Era pe jumătate îmbrăcat, în picioarele goale, cu blugii negri murdari de vopsea şi fără cămaşă, aşa că tatuajul ieşea la iveală întunecat, scrijelit pe pielea de un alb bolnăvicios. L-am atins pe coaste să văd dacă mişcă. Nu se putea să fie mort. Pur şi simplu nu se putea.

Nici nu era. A scos un urlet care m-a proiectat în spate vreo doi metri şi a sărit în picioare.

– Ce dr...?

– Iartă-mă, am crezut că...

Mi-a tăiat vorba, trăgându-şi pe el tricoul pe care-l avusese sub cap.

– Ce-i cu tine aici? De unde ai ştiut...? De ce? Nu-i... Harry, e bine, da?

– Zafe mi-a dat adresa.

L-am privit cum clipea, încercând să-şi vină în fire.

– Iar Harry e ok. Ce faci aici?

Nu-mi puteam lua ochii de la pieptul lui gol. Chiar dacă-şi ţinea tricoul în dreptul trupului ca pe o pavăză, rămânea destul la vedere cât să-mi dau seama că era tot numai oase şi muşchi. Aproape nimic altceva. Arăta ca un ogar pe două picioare.

– Ce ţi se pare că fac? Stăteam la soare.

Inima mea încetase să mai bată nebuneşte.

– Nu ţine. Arăţi tot ca o sticlă de lapte.

Aproape că a zâmbit.

– Chiar dacă nu mă aşteptam să-mi spui „Bună, frumosule”, tot sunt uimit. Deci. Presupunând că n-ai venit doar ca să mă insulţi din nou...

– M-am gândit că poate...

Nu, era stupid să-i spun, aşa cum stătea acolo, încă uluit, clipind ca să-şi alunge somnul.

– A trebuit să-mi arăt ţâţele în faţa lui Zafe ca să-l conving să-mi spună despre locul ăsta.

– Da, e stilul lui Zafe. Ca spion, n-ar face doi bani.

Trecându-şi o mână prin părul oricum ciufulit, Ben s-a îndreptat către o uşă deschisă din spatele casei, fără să mă invite să-l urmez. În spatele uşii vedeam o încăpere răcoroasă şi întunecată, o masă şi nişte scaune aşezate direct pe o pardoseala de gresie. Soarele îmi încingea pielea, parcă îndemnându-mă spre umbră, dar la orizont se adunau nori grei, anunţând apropierea furtunii. Mi-am dus mâna streaşină la ochi şi am privit cerul.

Ben s-a oprit în prag şi s-a întors spre mine.

– Dacă tot ai bătut drumul până aici, măcar să vezi şi restul.

Iarba era moale sub tălpile mele, de parcă aş fi păşit pe nişte perne groase şi verzi. Apoi am călcat pe piatra rece şi tare, ajungând în umbra bucătăriei. Între pereţii groşi şi podea plutea un strat de aer răcoros şi am simţit că încep să mă destind.

Ben nu mi-a acordat nici o atenţie, ocupat să vâre fierbătorul în priză. Îşi aruncase tricoul pe masă şi, când s-a întors după cafea, mi-am dat seama că nu-mi puteam lua ochii de la pieptul lui. Părul de pe piept era la fel de negru ca cel de pe cap şi se încolăcea în spirală în jurul sfârcurilor, coborând într-o dungă subţire până la mijlocul abdomenului supt. Avea braţele subţiri, dar puternice, cu muşchi care se întindeau lungi şi netezi până la coate. Coastele îi împungeau pielea pieptului la fiecare respiraţie, vălurindu-se de fiecare dată când dădea aerul afară, astfel că umbrele proiectate pe trupul lui semănau cu nişte şerpi.

– De ce-ai venit?

Stătea învăluit în penumbra din celălalt capăt al încăperii, în timp ce fierbătorul înălţa un văl de abur între noi. Silueta lui părea fantomatică.

– Mi-a fost teamă.

Mi-am dat seama că mă trăsesem înapoi şi muchia mesei mi se înfipsese în coapse. Nu aveam unde să mă mai retrag fără să împing masa la perete.

– De ce? Credeai că n-am să mai vreau să-ţi vând cataramele?

– În seara aceea. Când cu Harry. Felul în care ai fugit. Ai fost... m-au trecut fiorii.

Ben a clătinat încet din cap.

– Asta-i tot? Mi-am pierdut cumpătul şi te-ai gândit să vii să-ţi vâri nasul în secretele mele? Folosindu-te de Zafe, care – trebuie să-ţi spun – este un fel de armă murdară.

I-am răspuns, silindu-mă să nu-mi pierd calmul.

– Ben, după felul în care ai plecat, n-am ştiut ce să cred. Zafe era singura persoană care ar fi putut şti unde ai plecat.

– Grozav. Ei bine, ai dat de mine. Felicitări, meriţi o medalie. Şi acum, te rog *să pleci*.

– N-am vrut decât... să stăm de vorbă.

Figura lui era atât de întunecată încât nu puteam nici măcar să aduc în discuţie intenţia mea de a părăsi oraşul.

– Sigur. În seara aia m-ai plesnit peste faţă ca să... ca să ce? Să mă aduci în fire? Oh, Jemima, habar n-ai cu ce te lupţi.

– Atunci spune-mi tu.

Am păşit spre el pe gresia din bucătărie până când nu ne-a mai despărţit decât o singură dală. L-am privit în ochi, văzând cum i se dilată pupilele până când aproape au înghiţit irişii, preschimbându-i

în cercuri de ebonită.

– Haide. Spune-mi ce anume îţi dă viaţa peste cap în aşa hal.

– De ce?

Vorbise abia şoptit şi ochii i-au sclipit, parcă vrând să-şi întipărească în memorie chipul meu.

Pentru că ai nevoie de un prieten, aş fi vrut eu să-i spun. Ai nevoie de cineva care să pună capăt acestei situaţii. Dar cuvintele mi se împotmoliseră în gâtlej, din pricina propriilor mele motive.

– Ai discutat cu Zafe, probabil ţi-a spus despre droguri... crezi că sunt dependent? Despre asta-i vorba?

– Ben, nu ştiu *ce anume* eşti.

– Oh, Doamne.

Clinchetul fierbătorului care se autodeconectase a răsunat atât de tare în tăcerea aşternută brusc între pereţii bucătăriei încât a stârnit ecouri. Acum Ben respira mai precipitat şi coastele i se mişcau sub pielea care părea alunecoasă. Oare transpirase?

– Jemima.

– Te ascult.

Degetele i s-au încleştat de muchia chiuvetei din spatele lui.

– Mi-e rău.

– Vrei să-ţi aduc ceva? Valium?

Privirea lui a devenit brusc foarte intensă.

– Se pare că te pricepi. Atunci care-i povestea ta, Jemima?

Am clătinat din cap.

– Nu. Nu despre mine e vorba acum.

El a răsuflat prelung.

– Bine. Ascultă. Te înşeli. De când am ieşit de la dezintoxicare nu m-am mai atins de droguri. Am fost într-o situaţie limită, dar am învăţat lecţia.

Încheieturile lui se profilau cenuşii pe smalţul alb.

– Sunt mai bun, mai puternic. Mi-am dat seama că n-am nevoie să-mi umplu creierul de cocaină ca să ştiu cine sunt; nimic nu-ţi arată mai clar ca dependenţa cât de superficial e totul. Am trăit experienţa asta.

Nu-mi dădeam seama dacă se referea la droguri sau la celebritate.

– Iar acum... acum totul e altfel.

Îi vedeam muşchii tensionaţi. Urma ceva.

– Jemima...

S-a auzit un tunet înfundat, care s-a rostogolit într-un bubuit asurzitor, ca apoi să se topească în depărtare. Afară soarele a pierit, copleşit de nori şi o încărcătură de electricitate statică mi-a trimis furnicături în cap. Ben nici nu s-a sinchisit, ci a continuat să-şi ţină ochii în podea, de parcă s-ar fi aşteptat să-şi vadă apărând printr-o minune micul dejun.

– Jemima, a repetat el, ridicând ochii spre mine.

A tresărit violent când un fulger a săgetat încăperea pentru o fracţiune de secundă, apoi s-a stins.

– Nu-i decât o furtună, am spus. Probabil chiar deasupra noastră, judecând după tunetul de adineauri.

– Care tunet?

Brusc am înţeles.

– Oh, Doamne. Ben.

Faptul că nu putea cânta la chitară. *Că nu-l auzise pe Harry plângând în camera de la etaj. Ben nu ştiuse că era acolo.*

A citit pe faţa mea că înţelesesem şi nu s-a mai putut stăpâni. Tensiunea din umeri i s-a transmis în muşchii spatelui şi s-a smuls de lângă chiuvetă, lăsându-se brusc la podea, cu capul pe genunchi, cutremurându-se din tot trupul. Nu doar plângea, ci hohotea de parcă i-ar fi murit tot ce avea mai drag pe lume.

– Dar cum...? Adică...?

Atunci, la petrecere, înţelesese ce spuneam, deşi mă aflam în celălalt capăt al unei încăperi ticsite.

– Poţi citi pe buze.

M-am apropiat şi m-am aşezat lângă el. I-am atins braţul până când a ridicat capul.

– Ben. Oh, Doamne. *Ben.*

Expresia de pe chipul lui era ceva ce mi-aş fi dorit să nu mai văd vreodată în viaţă. Avea privirea întunecată şi mă durea să mă uit în ochii lui. Părul i se lipise de obraz din pricina lacrimilor întinse pe faţă. Ţinuse totul în el atâta timp, ducându-şi taina ca pe o grozăvie personală. L-am simţit tremurând sub atingerea mea.

– Spune-mi, l-am îndemnat. Spune-mi, te rog... Spune-mi tot.

A început să vorbească icnit, printre suspine, în frânturi de fraze. Răsufla de parcă ar fi avut roţi dinţate în gât, iar pieptul îi suia şi-i cobora din pricina efortului de a lua câte o gură de aer. Fusese diagnosticat cu o boală care provoca dezintegrarea oaselor minuscule din urechea internă şi i se spusese că situaţia se putea stabiliza sau agrava în orice moment. Sperase să se întâmple un miracol, dar la Philadelphia îşi dăduse brusc seama că era complet surd.

Mă privea intens şi-mi împărtăşea teroarea şi singurătatea lui.

– Este ceva congenital. Şi sora mea şi-a pierdut în parte auzul. De asta le-am cumpărat proprietatea din Vancouver, acolo este o universitate unde se fac cercetări privind stabilizarea auzului şi unde se lucrează la refacerea osului afectat. Faptul că pentru mine e prea târziu nu înseamnă că ea nu poate fi ajutată. Dar nu există leac, a încheiat el.

Pielea lui era rece ca gheaţa la atingere, în schimb răsufla precipitat, de parcă ar fi avut febră.

– E ca şi cum ai fi prizonier aici....

Mi-a atins fruntea cu degetul.

– ... complet singur.

– Dar un aparat auditiv...?

– Funcţionează doar dacă oasele urechii interne sunt intacte. Ale mele...

Glasul i s-a frânt brusc şi degetele lui au mimat sfărâmarea.

– Am analizat problema cu doctorul Michaels. Toate posibilităţile. E o boală cumplită, Jem, pentru că o dată pierdut auzul, nu mai e nimic de făcut.

A zâmbit fără veselie.

– Şi, crede-mă, sunt mai norocos ca mulţi alţii în situaţia asta, pentru că toată munca mea în formaţie, faptul că mă aflam pe scenă şi trebuia să comunicăm cu muzica dată la maximum, m-a

deprins de multă vreme să citesc pe buze. Doctorul Michaels voia să învăţ limbajul surzilor, dar asta ar fi însemnat să ajung curând să trăiesc în deplină singurătate. Să afle toată lumea... Voiam... voiam să mă prefac că mai pot să aud.

A clătinat din cap.

– La dracu'! Credeam că am plâns suficient. Te rog, iartă-mă.

– Ei, n-ai de ce să-ţi ceri scuze. E... nici măcar nu ştiu să-ţi spun cum e. Îngrozitor. Cumplit.

Nu ştiam ce-aş mai fi putut să-i spun.

– Vrei să ştii ce înseamnă asta în realitate, Jem? Înseamnă să fii singur. Să fii socotit dobitoc sau prost crescut, să nu înţelegi. Şi, Dumnezeule, *întunericul*...

– Întunericul?

– Noaptea, când nu pot vedea... atunci realizez pe deplin că sunt surd.

A încercat să respire. Am auzit cum se blochează aerul în lacrimile din gâtlejul lui.

– Asta este. Acum mă compătimeşti. Nemaipomenit. Eu am nevoie de un prieten şi nu mă aleg decât cu încă cineva care-mi plânge de milă.

Şi-a lăsat uşor capul pe genunchi, cu tâmplele între palme, ghemuindu-se şi închizându-se în el. Plângând în tăcere.

L-am lăsat să se descarce. Am făcut două căni de cafea tare, ascultând ploaia care cădea cu furie afară. În mica bucătărie, la început cufundată în umbre, acum era întuneric ca noaptea, iar aerul care se răcea rapid coborâse brusc temperatura, aşa că începuse să se facă din ce în ce mai frig.

I-am dus lui Ben cafeaua. L-am atins pe umăr.

– Uite, bea asta şi pe urmă pune ceva pe tine. Ai să îngheţi.

El îmi privea ţintă buzele. În sfârşit, vedeam asta foarte limpede.

– Doamne, Jem, îmi pare atât de... atât de rău. Asta nu-i problema ta, nu-i lupta ta. Un singur lucru te rog, să nu mai spui nimănui. Te implor.

– Ben.

M-am aşezat uşor şi eu pe jos, în faţa lui, cu picioarele încrucişate.

– Trebuie să-i spui lui Zafe.

– Cum? Pentru numele lui Dumnezeu, cum să-i spun una ca asta?

– La fel cum mi-ai spus şi mie. Merită să ştie. Măcar ca să poată reface formaţia sau ce-o mai vrea el. Să ştii că ţine cu adevărat la tine.

Un zâmbet palid.

– Mulţumesc, Oprah.

Alt suspin venit din străfundurile fiinţei.

– Nu-mi vine să cred că mi-am pierdut cumpătul în asemenea hal.

I-am aruncat cămaşa lăsată pe masă.

– Te rog. Ţi s-a făcut pielea de găină, se vede de la o poştă.

L-am privit cum şi-a tras pe cap tricoul de bumbac, scoţându-şi părul pe la guler.

– Şi, ca să ştii, nu-ţi plâng de milă. Dacă vrei să ştii adevărul, nici măcar nu-mi pare rău pentru tine.

A scos un icnet.

– OK, presupun că meritam *asta*.

– Cunosc oameni care au pierdut infinit mai mult decât auzul. Iar dacă din pricina asta te-ai lăsat

de droguri, atunci e limpede că a fost o binefacere.

Ben m-a sfredelit cu privirea.

– Vrei să-mi spui?

– Nu.

Am privit în jur, la ferestrele întunecate pe care şiroia ploaia.

– Uau. Aici e mult, *mult* prea multă izolare şi mister.

A râs.

– Îmi place că vremea are simţ dramatic.

Buzunarul jeanşilor mei a început să vibreze. Mi-am scos mobilul.

– Acum înţeleg de ce nu dai niciodată telefoane, am spus. Credeam că eşti un bărbat ca toţi ceilalţi.

– Eh, am fost.

Ben s-a ridicat, îndreptându-şi încet picioarele şi întinzându-se. Părea mai înalt şi parcă nu mai termina cu întinsul. Am încercat să nu mă uit cum îi jucau muşchii coapselor sub blugi.

– E Rosie.

Am deschis capacul telefonului.

– Bună, Rosie.

– Jemima.

Glasul lui Rosie suna uşor gâfâit.

– L-ai găsit? Vorbesc de Ben, e cu tine?

– Afirmativ la ambele întrebări.

Am auzit-o cum comunica altcuiva informaţia, apoi pe Jason strigând „cuburi de gheaţă!" şi din nou glasul ei la telefon.

– E important. Mi-l poţi da la telefon?

Am aruncat o privire spre Ben, care-mi citea pe buze jumătatea mea de conversaţie.

– Ăă.. în clipa asta este la etaj. Spune-mi mie şi am să-i transmit.

Ochii lui negri nu mă slăbeau nici o clipă.

– Este ocupat, am adăugat, ca nu cumva Rosie să mai insiste.

Ben a surâs vag şi trist.

– OK. Dar e important, Jem. Spune-i că a avut loc un incendiu. La magazinul lui. Tocmai a sunat Saskia, se pare că pompierii sunt la faţa locului, tot tacâmul. Poate vrea să meargă acolo.

– A *sunat* Saskia?

– Da. Din câte am înţeles, este blocată toată strada şi a trimis-o pe Mairi să vadă ce se întâmplă.

– Ce, a ratat şansa să pună ochii pe un pompier?

– Poate şi-a zis că Mairi avea mai mare nevoie. Oricum, Jem, spune-i, da?

Şi cu asta, a închis telefonul.

I-am relatat lui Ben cele spuse de Rosie, minus comentariul lui Jason privitor la cuburile de gheaţă. Ben a înşfăcat o geacă din cuierul de la picioarele scării.

– Hai.

Şi, până să apuc să protestez că maşina lui Jason rămăsese pe jumătate vârâtă într-un gard viu, Ben m-a târât afară, m-a împins pe scaunul din dreapta al maşinii lui şi am demarat într-o viteză

dementă spre oraş.

Ben rămăsese pironit cu privirea aţintită pe vitrina fumegândă.

– N-a mai rămas mare lucru, nu-i aşa?

El vorbise cu pompierii, în timp ce eu dădusem târcoale, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase cu cataramele mele, iar acum stăteam numai noi doi în mijlocul micului scuar, privind cenuşa care cădea în băltoacele de apă. Fiind din lemn, faţada magazinului arsese în mare parte, dar zidurile tencuite rămăseseră în picioare, subţiri şi fragile, mustind de apă. Între dărâmături, siluete deformate care fuseseră cândva nişte chitare zăceau printre hârtii îmbibate de apă, toate măturate într-un colţ de forţa jeturilor de apă care fuseseră îndreptate către ele.

– Oh, Ben.

În aer plutea un miros acru.

– Toate chitarele tale frumoase.

– Mda.

Părea obosit. Epuizat psihic.

– Pompierii spuneau că au găsit în capul scărilor o brichetă şi un maldăr de ziare vechi, se pare că s-au jucat nişte copii şi când a izbucnit focul, au tulit-o.

– Oh, Doamne.

Zărisem rămăşiţele unei catarame. Era imediat în spatele pragului, între o chitară făcută ţăndări şi nişte fâşii de hârtie colorată care fuseseră cândva afişele cu Zafe. Fierbinţeala focului o deformase şi topise lipiciul, dându-i forma unui pumn din metal cu incrustaţii. Am vrut s-o ridic, dar Ben m-a apucat de mână.

– Nu intra. Peste vreo oră o să fie plin de agenţi de la asigurări, doar nu vrei să ajungi să le explici de ce urmele tale de paşi duc înăuntru şi afară.

A oftat.

– Ce zi nenorocită.

Am răscolit prin maldărele de lemn sfărâmicios, unde pompierii îngrămădiseră tot ce reuşiseră să salveze din flăcări, aplecându-mă din când în când, să mai culeg câte un obiect, cernând cenuşa printre degete. Acum nu mai trebuia să-mi fac griji că-mi las colecţia în urmă când va trebui să plec.

Ben a apăsat cu degetul într-un zid, care a cedat atingerii într-un mod alarmant.

– Cei de la asigurări o să aibă parte de o zi pe teren.

Ochii i-au sclipit o clipă.

– *Detest* birocraţia. Hârţogăraia merge, dar telefoanele sunt o pacoste.

Mi-am încleştat degetele pe un obiect ridicat de jos şi am privit atent la rămăşiţele magazinului, care ardeau mocnit. Ben mi-a pus o mână pe braţ. Căldura lui m-a ajuns prin bluză şi am devenit conştientă cât de aproape se afla de mine. Mi-am schimbat centrul de greutate, iar el s-a mişcat la rândul lui, apropiindu-se şi mai mult.

– Tremuri.

– Cred că sunt în stare de şoc.

M-am uitat din nou la rămăşiţele contorsionate ale cataramelor mele, risipite printre ruinele magazinului.

– Of, Doamne. Acum cine o să-mi mai primească obiectele?

– Este chiar atât de grav?

Încet şi grijuliu, parcă s-ar fi temut să nu mă simt jignită, Ben şi-a scos geaca şi mi-a pus-o pe umeri. Căldura ei îmi mergea la suflet.

Am ridicat din umeri. Îmi era peste putinţă să-i spun. *Peste putinţă*. Am început din nou să tremur, mă simţeam ca prinsă într-o cursă.

Ben şi-a trecut peste faţă mâna murdară de funingine, mânjindu-şi obrazul.

– În astfel de momente regret că m-am lăsat de droguri, a spus cu tristeţe.

L-am înghiontit în braţ. Destul de tare.

– Lucrurile nu sunt niciodată chiar *atât* de rele, am spus. Deci ţi-a ars magazinul. Şi ce-i cu asta? Ai bani cu ghiotura şi nu poţi spune că se înghesuiau clienţii, corect?

– Mda, aşa este, atunci o să mă resemnez să-mi duc zilele în cine ştie ce azil, nu? Undeva unde să mă înveţe să confecţionez decoraţiuni din rafie pentru persoane care au avut grijă să nu-şi piardă auzul? Magazinul nu era ca să vând ceva în el, ci ca să păstrez legătura cu specia umană.

L-am fulgerat cu privirea.

– Dacă ai de gând să începi să-ţi plângi de milă, să ştii că-ţi altoiesc una.

– Ooohh, ia te uită cine vorbeşte. Domnişorica „Nimeni nu-i cumpără colecţia”.

– Da, numai că eu sunt lefteră.

– Dar cel puţin poţi câştiga un ban. Surzenia e ceva definitiv.

– Eşti *viu*. Te-ai apucat de droguri şi te-ai lăsat, fără alte urmări decât o uriaşă gaură în portofel. Poate ţi-ai prăjit câteva sinapse... dar n-ai nevoie de prea multă minte ca să cânţi indie rock, nu crezi?

Undeva în străfundurile minţii, acolo unde nimeni nu putea pătrunde, am devenit brusc conştientă că acest fost chitarist slăbuţ îmi intrase atât de mult sub piele încât acum sălăşluia într-un locşor periculos de apropiat de inimă.

Ben a scos un sunet aproape golănesc.

– Hai, afurisito, a spus el. Hai la mine acasă să bem ceva. Oh, scuze, trebuie să mergem la *mine*, pentru că tu *n-a*i casă. Super.

Mi-a întors spatele şi a pornit pe alee, oprindu-se în loc ca să adauge:

– Şi să nu-ţi închipui că, dacă nu te văd, nu ştiu că bombăni.

De data asta Ben m-a dus în bucătărie. Era uriaşă, cu mobilier Moben and Miele, numai crom strălucitor şi mici module foarte elegante. Ben mi-a turnat un pahar de vin, m-a privit cum mă cocoţam pe unul dintre scaunele înalte şi a împins sticla de vin mai aproape de mine.

– Acum spune-mi ce o să mă fac cu toate telefoanele pe care ăia de la asigurări *adoră* să le dea?

– De ce nu le zici că eşti surd?

– Mda, ai dreptate, nici unul dintre ei nu va şti cine sunt sau că am cântat cu Willow Down, deci nimeni nu se va duce glonţ la presă.

– Uhu-hu, bine ai venit, domnu’ Aroganţă.

O clipă ne-am fulgerat din priviri unul pe altul, apoi chipul lui Ben s-a lumint de un zâmbet atât de frumos încât m-am trezit zâmbind la rândul meu. Continua să fie mânjit de funingine pe obraz, dar nu mai avea expresia aceea circumspectă. Nu-l văzusem niciodată atât de relaxat. Dar şi foarte, foarte atrăgător – deşi cumva începusem să mă obişnuiesc cu silueta lui osoasă şi neglijentă, iar printr-o cumplită lipsă de gust, mă simţeam atrasă de bărbaţi cu părul zbârlit în toate direcţiile şi care arătau

ca nişte sârme bine îmbrăcate.

– Te holbezi la mine, mi-a spus.

– Iar tu eşti foarte vesel pentru cineva căruia tocmai i-a ars magazinul.

Îi studiam cu atenţie chipul, sprâncenele drepte, genele negre, obrazul care arăta de parcă sub bărbie i-ar fi explodat o bombă cu peri, al cărei conţinut îi punea în valoare osatura superbă.

– Îţi place ce vezi?

Şi-a luat ochii dintr-ai mei, dar a continuat să-mi urmărească mişcarea buzelor.

– Ben, ai mai spus o dată, suntem prieteni. Atât şi nimic mai mult.

– De ce?

S-a lăsat pe spate pe taburet, sprijinindu-se cu spatele de unul dintre dulapurile imaculate şi înclinând taburetul până când picioarele din faţă ale scaunului s-au dezlipit de podea.

– Spune-mi, te rog, ce-i cu toată povestea asta? De ce ţi-e atât de teamă?

L-am privit în ochi.

– Tu ţi-ai alungat demonii, ţi-ai luat piatra de pe inimă şi acum eşti gata de pasul următor. Ei bine, domnule Davies...

M-am aplecat spre el, iar el şi-a coborât scaunul pe podea ca să mă privească în ochi pe deasupra mesei.

– Nu toţi demonii sunt aşa uşor de îmblânzit.

Undeva în casă s-a auzit un telefon.

– Vrei să răspund eu?

– La ce?

Ochii lui Ben continuau să-mi privească cu atenţie buzele.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Beethoven.

M-am lăsat să alunec jos de pe scaun şi am depistat telefonul în camera cea mare cu multe canapele.

– Tot nu pricep de ce ai telefon.

Ben venise după mine.

– Era aici când m-am mutat.

– Ştii, eu credeam că ai mobil.

S-a gândit o clipă, apoi a scos din buzunar obiectul lunguieţ şi subţire, din material plastic.

– De ăsta vorbeai? Acesta-i vibratorul meu.

M-am oprit cu mâna pe receptor.

– Poftim?

– Pentru uşă. Când sună soneria, vibrează. Ca să ştiu că-i cineva la uşă. Şi, fiindcă veni vorba, îmi mai dă şi o senzaţie excitantă în zona buzunarului.

A ridicat semnificativ din sprâncene de câteva ori.

– Din pricina acestei chestii nu dau eu năvală la uşa de la intrare. Ce te uiţi aşa la mine?

Mi-am destins buzele.

– Mă mir că mai ai loc în pantaloni. Acum mă duc să răspund la telefon, aşa că nu mă mai face să mă gândesc la vibraţia din buzunarul tău.

A zâmbit cu gura până la urechi.

– Bâz, bâz. Gândeşte-te cât vrei, Jemima.

Am avut o scurtă conversaţie cu agenţii de la asigurări, făcând pe intermediarul între ei şi Ben.

– Mă simt ca o codoaşă, m-am plâns eu într-un târziu, când am pus receptorul în furcă.

Nu mi-a răspuns. Îşi privea ţintă mâinile şi-şi mişca degetele pe spătarul unuia dintre fotoliile din piele albă.

– Ben?

Tot nimic. Dar când a ridicat privirea, ochii lui deveniseră imenşi.

– Focul a fost pus, a spus el fără ezitare.

– Cum? Pompierii au zis că a fost un accident, nişte copii s-au jucat...

– Tu nu citeşti niciodată printre rânduri? Ce ţi-a spus tipul ăla de la asigurări... parcă era un tip, nu-i aşa? Ce ţi-a spus despre cercetarea probelor? Asta înseamnă că ei cred că focul a fost pus intenţionat.

– Oh, bravo, peste câteva zile o să fie ca în CSI.

Am plescăit din buze.

– Adică indivizi în halate, plimbând aparatură pe pereţi şi altele asemenea.

– Nu te îngrijorează deloc că cineva mi-a dat foc la magazin cu bună ştiinţă?

A început să se plimbe de colo-colo, cu adidaşii scârţâind pe lemnul lustruit al podelei.

– Oare cine mă urăşte în aşa hal încât să-mi facă una ca asta?

– După cum ţi-am spus, inima mea refuză să sângereze pentru cineva care are banii tăi.

M-am aşezat pe canapeaua moale. Era îngrozitor de confortabilă.

– Ce-i cu tine?

Cu un scârţâit de adidaşi, Ben s-a răsucit în loc ca să ajungă faţă în faţă cu mine.

– Ce-i tot dai atâta cu banii? Da, OK, înţeleg că eşti lefteră, dar nu-mi purta mie pică pentru banii mei, am muncit pentru ei, iubito. Şi n-am chef să vină o pupăză cu gura mare şi să-mi spună că sunt bani căzuţi din cer şi că n-ar trebui să-mi pese că se întâmplă tot felul de blestemăţii, numai pentru că am mai multe case şi o maşină frumoasă.

S-a trântit pe canapeaua din faţa mea, lăsându-şi capul în jos, ca să-i pot vedea faţa.

– Locul ăla era salvarea mea, medicamentul meu. De n-ar fi fost magazinul, ce crezi c-aş fi făcut? Pentru că, Jemima, îţi spun eu, aş fi făcut ceea ce am fost tentat să fac în clipa în care am aflat că mi-am pierdut auzul pentru totdeauna: m-aş fi dus în centru, aş fi tras pe nas câteva grame de cocaină şi m-ar fi durut în cot de toate cele. Faptul că am cumpărat magazinul, că mi-am aranjat marfa, m-a făcut să mă concentrez la altceva atunci când încercam să-mi alung din minte ce mi se întâmpla.

Am simţit un fior pe şira spinării. Ben mi-a prins privirea.

– Dar tu cunoşti sentimentul ăsta, aşa-i?

Brusc, am simţit cum îmi transpiră palmele pe pielea canapelei.

– Ce tot zici acolo?

Mi-am înfipt unghiile în canapea.

El a clătinat din cap.

– E vorba doar de... de senzaţia pe care mi-o dai tu. Întotdeauna m-am priceput să citesc pe chipul oamenilor. Limbajul trupului, treburi din astea. Iar tu, Jemima, ţii pe toată lumea la distanţă. Ţi s-a întâmplat ceva rău, ceva care te-a făcut să-ţi pierzi încrederea, să nu cedezi. Iar faptul că-ţi vinzi colecţia te împiedică să te gândeşti.

M-am ridicat în picioare.

– Atâta timp te-ai înconjurat de mister şi acum nu mai poţi să-ţi pui lacăt la gură?

Un alt zâmbet neaşteptat şi frumos.

– Ar fi bine să ţii minte asta.

Privindu-l cum stătea acolo, cu picioarele incredibil de lungi unul peste altul în pantalonii excitant de strâns lipiţi pe sex, aproape mi-am pierdut stăpânirea de sine. M-a năpădit dorinţa de a-i spune tot, de a-l lăsa să mă cunoască în profunzime. În clipa aceea mi-am dat seama cât de periculos de aproape eram de a-l iubi pe Ben Davies.

– Poţi să-mi împrumuţi bani de taxi ca să-i duc lui Jason maşina înapoi?

– Schimbi subiectul?

Zâmbetul îi pierise brusc şi privirea îi redevenise tensionată.

De-ar fi fost vorba de altcineva, nu de Ben Davies, poate aş fi debitat pe nerăsuflate toată povestea mea sordidă. Dar la mijloc era Ben. Iar dacă i-aş fi spus... se prea putea să nu-i mai fiu simpatică. Totuşi îi datoram asta, nu? Eram datoare să-i explic de ce nu voiam – *nu puteam* – să mă apropii mai mult de atât. Să-i spun că urma să plec, poate să-i destăinui şi *motivul*. Şi, dintr-odată, gândul de a rămâne fără el m-a făcut să respir mai iute şi să mi se umezească palmele.

– Nu.

Chipul i s-a luminat din nou. Am început să înţeleg ce scump îl costase mărturisirea pe care mi-o făcuse.

– Bravo.

Şi-a îndreptat spatele şi a privit în jos, spre mine.

– Uite, când ai să fii pregătită... îţi recomand să spui cuiva. Să-mi spui *mie*.

A clătinat uşor din cap.

– Hai să mergem să-l luăm pe Jason şi pe urmă te duc la Rosie să-ţi aduni lucrurile.

L-am privit dezaprobator.

– Ce e? Am nevoie de tine aici, ca să răspunzi la telefoane! Care-i problema?

Mi-am întors repede faţa de la el, ca să nu poată citi expresia de pe chipul meu. *Să mă mut aici? Cu un bărbat pe care eu*... Mi s-a uscat gura. Dar până la urmă îmi va fi mai simplu să fug de aici, iar Ben nu va fi atât de omniprezent ca Rosie. Aş fi putut să-mi fac bagajele şi să plec, fără ca el să bănuiască ceva.

– Un singur lucru te rog, dacă Jason aminteşte ceva legat de nişte cuburi de gheaţă, nu-l lua în seamă. Sau, dacă vrei, poţi să-i tragi una.

– Cuburi de gheaţă?

– Crede-mă, o să pomenească el ceva în acest sens.

Am tras aer în piept. Eram în stare să fac asta. Chiar eram în stare.

19 Scriitoare britanică pentru copii, cunoscută şi sub numele de Mary Pollock (n.tr.)

capitolul 15

Chiar înainte de a sui în maşină cu Ben, Jason m-a tras deoparte.

– Jem, trebuie să-ţi spun ceva.

– Sper că nu eşti gravid.

Drumul până la casa lui Jason fusese parcurs într-o tăcere aproape totală. Era limpede că Ben aştepta ca eu să vorbesc, să-i urmez exemplul şi să-mi deschid sufletul faţă de el. *Ce dracu' aveam să mă fac*?

– Nici vorbă. De ce, te oferi să mă însămânţezi tu? Fin'că aş da bani buni pentru asta, de n-aş şti că domnu' Davies mi-ar rupe gâtu' şi mi l-ar înfige în fund.

Jason s-a uitat în jur.

– Unde-i Rosie?

– Îi dă ceai lui Harry. Ce e?

Jason şi-a apropiat buzele de urechea mea.

– Azi s-a dus în Harrogate. Avea de livrat un tablou, aşa că am luat dubiţa...

A schiţat un semn din cap spre Land Roverul lui oribil şi mare consumator de combustibil.

– Îmi pare bine că mi-ai adus maşina. Sigur, este foarte utilă şi dubiţa, dar cu ea agăţ numai neroade. În sfârşit. Când eram acolo... da, bine, frate! Hai, că nu dau turcii!

Ultima remarcă îi era adresată lui Ben, care se sprijinise cu cotul pe claxonul maşinii şi-mi făcea semn cu amândouă mâinile să ne grăbim.

– Am trecut pe la magazinul Saskiei, ştii? Şi ghici ce-am găsit? Undeva, în spate, cineva s-a jucat cu focul. Erau cutii goale împrăştiate peste tot şi o groază de hârtii arse.

Şi-a arcuit o sprânceană.

– Ai dreptul la trei încercări ca să ghiceşti ce a ars ea acolo. Două din ele sunt pierdere de timp.

– Felicitările lui Rosie?

– Ai ghicit din prima, scumpete.

– Şi personalul te-a lăsat pe tine să vezi asta?

Jason m-a privit pieziş pe sub breton.

– Oh, *haida de*! Nu uita cu cine vorbeşti! Ce fel de sex-simbol aş fi de n-aş putea să încânt câteva amărâte de vânzătoare? Şi, întâmplător, în timp ce aruncam o privire prin curte, mi-am şi tras-o pe cinste cu asociata aia a Saskiei, Christine. Aia chiar că-i *lihnită* după bărbaţi. Mai trebuie să adaug şi că a fost cândva actriţă.

– Ce-ai zis?

– Cunoaştem cumva pe cineva care poate a avut nevoie de o persoană capabilă să se prefacă – sigur, doar în glumă – că e... să zicem, de la asistenţa socială? Cineva care să apară în pragul cuiva şi să-i spună că bebeluşul nu e îngrijit cum trebuie?

Îl priveam cu gura căscată.

– Cum? Ai scos tu asta de la ea în timp ce făceaţi sex? Atunci ai nevoie de lecţii, ce se spune şi ce nu se spune în timpul unei partide de sex.

El a înălţat poznaş din sprâncene.

– Am stat de vorbă, bine?

– Înainte sau după?

– Ascultă, eu nu fac amor cu ele ca apoi să le întorc spatele. Mai bag în ele ceva timp. Şi alte chestii, de care nu mai pomenesc aici...

S-a frecat între picioare.

– Nu ştiu dacă să te admir fără rezerve sau să te dispreţuiesc până în pânzele albe.

– Tu să nu-i spui lui Rosie, atât. Saskia îi cere în continuare felicitări pe bandă rulantă, de parcă ar fi criză mondială. Dacă-i zici că Saskia a făcut focul numai ca să-şi încălzească ţâţele, o să se scurgă pe jos.

Şi cu aceasta, Jason a pornit în pas săltat spre Audi, unde s-a salutat cu Ben dându-şi palme pe spate, ca bărbaţii.

Am intrat în casă, unde am dat cu ochii de Rosie, care vâra un soi de terci în gura larg deschisă şi fericită a lui Harry.

– Parcă ai fi o pasăre care-şi hrăneşte puişorul.

– Viermişorii ar fi mai ieftini, crede-mă.

Rosie a pus jos linguriţa şi s-a întors spre mine.

– Dar individa aia de la sănătate mi-a zis că este un bebeluş atât de mâncăcios încât ar trebui să-l înţarc. Uau, Jem, arăţi altfel.

– Abia m-ai văzut azi-dimineaţă.

Mi-am trecut îngrijorată degetele prin păr şi mi-am cuprins obrazul în palme.

– Cum adică altfel?

– Nu ştiu. Mai luminoasă.

Şi-a dus încet palma la gură.

– Oh, Doamne. Asta înseamnă că tu şi Ben...? Oh, Jem, e chiar un tip nemaipomenit?

– Nu, e ca un băţ în fund, am replicat, gândindu-mă că Ben era agasant de atrăgător.

– Un băţ în... oh.

Rosie a răsuflat prelung.

– Vrei să zici... sex anal?

– Află că petreci prea mult timp cu Jason. Eu şi Ben suntem doar prieteni. El s-a...

Cum puteam să-i descriu ce se întâmplase între mine şi Ben?

– ... s-a descărcat în faţa mea, asta-i tot. Nu la modul orgasm, m-am grăbit eu să adăug. Doamne, amândouă am petrecut prea mult timp cu Jason.

Rosie a ridicat din umeri şi s-a întors din nou spre Harry, cu linguriţa plină.

– Nu-ţi spun decât că ceva te face să fii îmbujorată de parcă ai fi luminată pe dinăuntru. Nu vreau să-mi vâr nasul în ce se întâmplă, vreau doar să întreb care dracu'-i treaba cu focul ăla.

I-am explicat ce se întâmplase cu magazinul lui Ben şi am văzut că Rosie se întrista din ce în ce mai tare.

– Dar există şi o parte bună, am adăugat repede, văzând cum îi dăduseră lacrimile. Ben m-a invitat să locuiesc un timp la el. Aşa că poţi să pui pătuţul lui Harry în camera mea. Asta înseamnă că o să ai mai mult spaţiu şi n-o să-ţi mai fie teamă că se rostogoleşte afară din coşuleţ.

Harry a înşfăcat linguriţa, enervat că serviciul era prea lent. Şi eu, şi Rosie ne-am trezit împroşcate cu terci, aşa că ea a început din nou să vâre linguriţa în borcan, cu mişcări scurte şi repezite.

– Nu-mi spui chiar tot, aşa-i?

M-a privit scurt, citind expresia vinovată de pe chipul meu.

– Dacă tu şi Ben nu v-o trageţi ca la carte, atunci înseamnă că este altceva la mijloc. Tipii ca el nu cer femeilor să locuiască împreună. Doar dacă asta implică *niscaiva* Servicii Speciale. Dar are vreo legătură cu incendiul?

Fără să spun nimic, am vârât mâna în buzunarul blugilor, de unde am scos obiectul găsit printre dărâmăturile şi printre hârtiile împrăştiate la intrarea magazinului lui Ben. Mi-am deschis palma şi i l-am arătat.

– Da, e un spic cum folosesc eu la felicitări.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Harry.

– L-am găsit acolo. Sub diverse chestii îngrămădite de pompieri la intrarea magazinului.

– Magazinul lui Ben?

Ochii lui Rosie i-au întâlnit pe ai mei şi am văzut cum treptat începe să înţeleagă.

– Cum? Crezi că...?

Am aruncat pe masă spicul vopsit în trandafiriu.

– Dar e o prostie. De ce *dracu*' să fi dat Saskia foc magazinului lui Ben? E... da, este mai mult decât o prostie, e ridicol.

L-a ridicat pe Harry de pe locul lui.

– Ştiu.

L-am ciupit drăgăstos pe Harry sub bărbia lipicioasă.

– Nu-i decât o dovadă circumstanţială. Poate că-mi imaginez eu chestii care nu există în realitate. Dar – şi ezit să fac acest îngrozitor joc de cuvinte, pentru că eu nu-s Jason – nu există fum fără foc. Acum mă duc la atelier să mai adun din ce-am lăsat pe acolo. Mă gândeam să lucrez ceva special pentru magazinul Saskiei. Poate o tiară?

Rosie a chicotit şi m-a însoţit până la uşă, cu degetele lipicioase ale lui Harry agăţate în părul ei.

– O tiară! Fii atentă, eu zic că deja se crede Victoria Beckham.

– I-ai văzut casa, probabil chiar aşa se crede. Dar între Alex şi David Beckham este aşa o diferenţă încât devine caraghios.

Ne-am apropiat încet de hambar şi am redevenit serioase.

– Dar ai să mai treci pe aici, da?

– Sigur.

Am descuiat uşa principală şi am intrat în birou.

– Oricum o să am nevoie în preajma mea şi de cineva normal la cap şi, din moment ce vă consider pe tine şi pe Jason normali la cap, sper că-ţi dai seama că Ben nu-i chiar domnul Sănătate Mintală.

– Mda, sigur, sănătatea mintală poate fi plicticoasă la culme.

Vocea lui Rosie s-a pierdut în atelierul lui Jason, unde ea s-a apucat să caute scaunul lui Harry.

– Chestiile convenţionale nu-s aşa grozave cum se crede. Părerea mea e că o aventură cu o vedetă rock te-ar aranja de minune.

– Ben nu-i o vedetă rock.

– A fost. Probabil încă mai primeşte redevenţe. Şi ar putea fi din nou, dacă-l convingi să pună iarăşi mâna pe chitară. Nu se ştie niciodată, Jem, s-ar putea să te aştepte o viaţă grozavă.

Mi s-a strâns inima.

– Asta nu se va întâmpla.

Mi-am deschis e-mailul.

– Ce anume, aventura? Ei haide, trezeşte-te şi ascultă muzica, tipul e aşa înnebunit după tine încât la cel mai mic semn al tău, o să intre în combustie spontană.

Mi-a văzut expresia pe chipul colorat în albăstrui de lumina monitorului.

– Ce s-a întâmplat?

Îmi ardea gâtul şi abia am fost în stare să şoptesc:

– Uite.

Am întors monitorul ca să-l poată privi şi ea.

– Cineva m-a reclamat pentru fraudă. Chipurile în repetate rânduri n-am livrat comenzi plătite anterior. Site-ul eBay m-a eliminat de pe listă.

Am început să hohotesc pe umărul lui Rosie. Ea m-a bătut uşor pe spate, ca pe Harry.

– Oh, Jem.

– *N-am făcut nimic rău*.

Nu-i puteam spune că fără eBay nu puteam vinde nimic după ce plecam de acolo. Că mă bazasem pe vânzările pe internet ca să mă menţin pe linia de plutire până găseam un nou debuşeu. În plus, nu era vorba numai de atât, era vorba de tot. De Ben şi de îngrozitorul lui secret, de vulnerabilitatea lui şi de descoperirea că îl doream atât de mult încât nu-mi rămânea decât să fug.

– Ce-am să mă fac *de acum încolo*?

– Dacă ai nevoie de nişte bani, îţi pot împrumuta eu, dacă vrei...

– Nu-i vorba numai de bani. E... oh, Roosie, nici nu ştiu ce să fac. Ben e...

Ben este totul pentru mine. Tot ce-mi inspiră teamă, tot ce mi-am dorit vreodată. Toate acele dorinţe tainice pe care le-am ascuns atâta timp şi atât de adânc încât acum nu le mai recunosc nici *eu*.

– Ţi-a spus de ce a părăsit formaţia?

N-am putut decât să încuviinţez mut, cu fruntea pe umărul lui Rosie.

– Şi nu-i vorba de droguri?

Am clătinat din cap, întinzându-mi mucii pe rochia ei.

– Ai putea să te duci cu ştirea asta la ziare.

Mi-am ridicat brusc capul de pe umărul ei.

– Rosie!

A zâmbit.

– Da, mi-am închipuit eu. Pentru numele lui Dumnezeu, *spune-i*. Spune-i că-l iubeşti. Restul o să se rezolve de la sine.

– Vorbeşti din experienţă?

Alt zâmbet, de astă dată de o tristeţe copleşitoare.

– Mă tem că da. Chestia e că, uneori, lucrurile nu se rezolvă cu una, cu două.

– Oricum, cine zice că-l iubesc?

Mi-am şters lacrimile cu dosul palmei.

– Jemima, eşti la pământ cu banii şi nu vrei să vinzi tot ce ai tu mai de valoare. Informaţia despre Ben. Presa, revistele de muzică, fanii, toţi ar plăti bani grei să afle motivul dezastrului din

Philadelphia. Dar ţie nici măcar nu-ţi trece prin minte să faci aşa ceva.

A clătinat din cap şi partea de păr care nu fusese năclăită de terci i-a lunecat pe obraz.

– Dacă nici asta nu-i dragoste, atunci ce e?

– A trecut pe la tine Zâna Înţelepciunii în lipsa mea?

– Numai Jason, ori el nu face obiectul la primul punct. Al doilea punct ar putea fi negociabil. Tu fă-o, ce ai de pierdut?

„Doar libertatea", mi-am zis. „Posibilitatea de a fugi şi de a evada ori de câte ori situaţia scapă de sub control."

Nu-i puteam vorbi deschis despre nici unul dintre aceste gânduri. M-am uitat la Harry cum zvârlea din picioare până când scaunul lui cu arc a început să se legene pe resortul metalic.

– Tot îi mai dai de furcă maică-tii?

Rosie a oftat.

– De fapt, nu mă necăjeşte aşa de rău. Doar că am foarte mult de lucru. Am impresia că Saskia inundă piaţa cu felicitări artizanale, însă plăteşte bine şi n-o pot refuza. Pe deasupra, mă pune să muncesc atât de mult încât am fost nevoită să renunţ la toţi clienţii şi sunt slabe şanse să-i recapăt în caz că ea mă lasă baltă. Trebuie să merg înainte.

Alt oftat.

– Am vrut să-l duc pe Harry la grupul „Mama şi copilul" din sat, dar pur şi simplu n-am timp. Am senzaţia că nu mă pot bucura de el aşa cum ar trebui, nu mă pot bucura de faptul că sunt mamă.

Am început să-mi adun mărgelele, cristalele şi sârmele, fără prea mare tragere de inimă.

– N-o să ţină o veşnicie, i-am spus, cu gândul la focul din spatele unui anume magazin şi la toată munca lui Rosie mistuită de flăcări.

La magazinul lui Ben distrus în incendiu. La Saskia, şezând în centrul vîlvătăii ca un păianjen în pânza sa. Mai curând ca un păpuşar umflat, care trăgea sforile şi se uita cum dansăm. Ceva tot avea se întâmple.

22 mai

Se uită la mine şi simt cum devin transparent, de parcă oasele şi părul meu ar fi invizibile şi ea mi-ar putea citi până în fundul sufletului, văzând teama şi singurătatea de acolo, aproape ca şi cum mi-ar atinge miezul meu de întuneric, făcându-mă să mă simt iar un om ca toţi ceilalţi.

Taci. Nu aşa. Eşti un mizerabil şi un afurisit, doctore, ştii? Noi nu. Nu că n-aş vrea, Doamne, de la brâu în jos parcă aş fi beton, dar ea... ea nu e pregătită. Nu mă respinge, dar... se poartă aproape ca şi cum ar fi virgină sau aşa ceva. Este speriată de ce se va întâmpla dacă ajungem la apropiere fizică.

Pot aştepta. Dacă mi-ar cere-o ea, aş aştepta o veşnicie. Aş dori doar să simtă că poate vorbi cu mine, aş dori să ştiu ce anume o înspăimântă în aşa hal. Pentru că, dacă nu ştiu, nici nu pot s-o ajut. Şi aş vrea să-i şterg expresia care i se aşterne pe chip câteodată, când îşi închipuie că n-o privesc. În parte teamă, în parte... nu ştiu, un fel de suferinţă profundă, de parcă ar crede că sunt gata s-o arunc în stradă sau mai ştiu eu ce. De parcă ar vrea să fie cu mine, să fie mai mult decât colocatarul meu, ca acum. De parcă ar încerca să-şi întipărească în minte chipul meu, hainele mele, de parcă săptămâna viitoare ar urma să fiu reconstituit de Crimewatch[20] *şi încă n-aş şti asta. Şi totuşi... mă face să am*

senzaţia că nimic nu contează. Sunt tot eu însumi, tot Baz Davies, cel mai bun textier, afurisit de bun, al secolului XXI (hei, aşa scrie NME[21]). Ea mă trage dincolo de toate astea, cumva mă scoate din rahat, din întuneric şi mă duce din nou pe acoperişul lumii, unde eram cândva. OK, nu înţeleg ce-mi spune lumea... ei şi? Mă descurc destul de bine pentru cineva surd ca o ciubotă. Ei, ai văzut, uite că pot s-o spun! Sunt surd. N-aud un sunet. Şi nu mă mai doare ca înainte.

Jemima, ţi-aş da toată planeta asta aiurită, dacă mi-ai cere-o.

[20] Serial poliţist difuzat de BBC (n.tr.)

[21] New Musical Express, publicaţie britanică despre lumea muzicală (n.tr.)

capitolul 16

– Vezi ceva?

Ben s-a mişcat sub mine, potrivindu-şi mai bine greutatea mea pe umeri.

– Nu poţi să stai locului?

Nici un răspuns. Evident. Nici măcar Ben nu-mi putea citi pe buze când capul meu era la peste un metru deasupra lui, aplecat peste trei şiruri de sârmă ghimpată. M-am agăţat de muchia zidului care împrejmuia curticica magazinului *Petit Lapin*, încercând cu disperare să mă sprijin de peretele de cărămidă. Nu se vedea nici urmă de ardere, doar două scaune de grădină din material plastic, pe care probabil Saskia şi Mairi îşi suiau picioarele şi copitele când aveau o clipă liberă.

L-am bătut pe Ben pe umăr şi m-a lăsat la pământ, lăsându-mă să alunec încet pe lângă zid, cu răsuflarea întretăiată.

– Uau! Ai nişte coapse de oţel, femeie.

Şi-a frecat ceafa, cu o strâmbătură de durere.

– Ei? Ai văzut ceva?

– Nu chiar. Trebuie să ajung dincolo.

– Ei, na! Criminalul nu lasă dovezi incriminatoare peste tot decât în filmele de doi bani.

Ben m-a privit în ochi.

– Oh, te rog! Să nu-mi spui că vrei să intri pe proprietatea ei.

– Biroul din spate are un gemuleţ. Cred că pot să-l deschid. Intru, ies şi n-o să ştie nimeni.

– Da, foarte bine. Şi cum ai să faci asta, mă rog? Ai să dai o fugă până acasă să-ţi iei Ghidul Spărgătoarelor Amatoare?

– Nu, am să mulţumesc lui Dumnezeu că regulamentul construcţiilor din oraşele istorice interzice proprietarilor de magazine să renunţe la ferestrele cu cârlig. Saltă-mă.

– Jem?

Rămăsese cu ochii la mine.

– Tu chiar vorbeşti serios?

– Saltă-mă, i-am repetat.

– Stai niţel. Nu aşa ne-am înţeles. Ziceai că nu vrei decât să arunci o privire în curte...

– ... unde nu-i nimic de văzut. Aşa că am să intru.

L-am privit în ochi.

– Eşti de partea mea?

– Of, Doamne! E-n regulă, Don Corleone. Numai să nu faci vreo boacănă.

Ben s-a aplecat şi şi-a făcut palmele căuş.

– Dar nu ştiu dacă te pot sălta până acolo. Doamne, femeie, câte kile ai?

– Mai bine speră să mă aresteze, am spus, punând vârful piciorului în palma lui. Altfel ai să-mi plăteşti pentru remarca asta.

N-a fost nevoie să facă nici cel mai mic efort. Mişcarea mi-a venit spontan, de parcă aş fi repetat-o în ajun. Mi-am pus încet vârful piciorului în palma lui, mi-am făcut vânt cu piciorul celălalt, m-am sprijinit de perete şi... sus!

Ben şi-a îndreptat spatele, uimit.

– Jem?

Deja îmi scoteam bluza, ca să înfăşor cu ea sârma ghimpată.

– Ai la tine un card de credit?

Ben se holba la sânii mei. Măcar purtam un sutien aproape decent, deşi buretele făcea ca sânii mei să pară mai plini decât în realitate, gata să scape din cupe.

– Ce? Vrei să plătesc ca să mă uit în voie?

– Tu dă-l încoace.

S-a căutat prin buzunare şi în cele din urmă a găsit un card de credit.

– E American Express.

– Merge foarte bine.

I-am zâmbit larg în timp ce-mi întindea cardul. Mă simţeam tot mai mult ca pe vremuri. Am încălecat peste sârma ghimpată, ţinându-mă cu mare grijă de partea învelită în bluză.

– OK. Nu fac decât să arunc o privire.

– Dacă vine careva?

– E trei noaptea, ce naiba! Cine-ţi închipui că vine?

– Păi, noi suntem aici.

– Atunci, dacă apar alţi spărgători, zi-le că locul ăsta-i ocupat. Bine?

Am sărit jos în curte, cu palmele transpirate şi inima bătând să-mi spargă pieptul. Trăiam toate senzaţiile şi emoţiile de altădată.

– Jem?

Nu-l puteam vedea, zidul avea cel puţin trei metri, aşa că nu mi-am mai bătut capul să-i răspund.

– Fii cu băgare de seamă, l-am auzit şoptind.

Am străbătut curtea, am tras unul din scaunele de plastic până sub fereastră şi am folosit cartea de credit ca să ridic cârligul. M-am săltat, mi-am strecurat trupul prin cadrul ferestrei şi am sărit înăuntru, deşi mi-am lăsat ceva piele pe rama geamului. Am vrut să-l strig încet pe Ben, dar mi-am dat seama că nu avea rost.

Devenisem expertă în „fotografierea” unei încăperi încă din prag. Ocheam mai bine ca oricine posibilele sisteme de alarmă moderne. Saskia nu avea nimic de acest gen. O calică! Deşi, mi-am spus eu în timp ce dădeam ocol duşumelei de lemn, aici nu exista nimic la care să râvnească vreun spărgător, oricât de disperat. Casa de marcat era goală, cu sertarul tras în afară, ca să se vadă că nu erau bani înăuntru. Cât despre obiectele expuse spre vânzare... cred că dacă ai fi vrut să baţi măr pe cineva, aici găseai tot ce aveai nevoie.

Ben avea dreptate. Aici nu exista nici un indiciu. Ca o confirmare a poveştii lui Jason, toate cutiile cu felicitări lucrate de Rosie, pe care le văzusem în seara petrecerii, dispăruseră. M-am înapoiat în birou, unde am zărit pe masă o agendă, chiar lângă telefon. Am deschis-o cu vârful unghiei.

Sigur, nici pe departe nu m-aş fi aşteptat ca Saskia să fi scris cu ruj în agendă AZI MI-AM ADUS PLANURILE LA ÎNDEPLINIRE, dar nici n-aş fi zis ca însemnările să fie atât de banale. De pildă, pentru ziua aceea scrisese „Ora 16, Oscar, ortodontist”. Bietul puşti abia dacă avea cinci ani şi deja îi punea zăbală. Nici măcar nu-i *ieşiseră* toţi dinţii.

Am dat paginile mai în urmă. În urmă cu trei zile. Noaptea petrecerii ratate, la care ar fi trebuit să luăm parte eu, Ben şi Rosie. Doar un „A”, trecut uşor cu creionul, urmat de un semn de întrebare. Încă

şi mai în urmă, tot ce părea s-o fi interesat pe Saskia erau diversele întâlniri ale lui Alex şi Oscar. Tot ce am reuşit să aflu a fost că Alex lipsea mult, iar sărmanul Oscar era supus unor reparaţii capitale. Dumnezeule, ce femeie plicticoasă! Am început să caut diverse date, care cum îmi veneau în minte. De ziua mea, pare-se că Oscar avusese un examen la muzică, de ziua lui Rosie – un test. Pe 20 februarie, ziua de naştere a lui Harry, scrisese „A plecat[22]”. Adică tipul era dus undeva sau se hotărâse să mărturisească că era homosexual?

Am pus agenda la loc şi m-am strecurat afară pe fereastra biroului, jupuindu-mi şi ce mai rămăsese din pielea de pe coaste. Am coborât iar cârligul, folosind cardul lui Ben. Deşi nu aveam cum s-o închid din partea asta, puteam lăsa totuşi cârligul de-a lungul ramei, astfel că, dacă aveam noroc, Saskia şi-ar fi închipuit că nu fusese închis ca lumea.

Am apropiat scaunul de zid şi m-am folosit de el ca să-mi iau avânt atât cât să mă cocoţ din nou pe muchia zidului. Când am sărit, am tras un şut puternic scaunului, care a aterizat pe spate tocmai în celălalt capăt al curţii, ca şi cum ar fi fost răsturnat de o rafală de vânt. M-am oprit la sârma ghimpată, ca să-mi desfăşor bluza, apoi mi-am dat uşor drumul pe alee, lângă Ben, care stătea rezemat de zid, cu un aer aparent nonşalant.

A tresărit violent. Mă simţeam penibil că se speria de fiecare dată când mă iveam pe neaşteptate.

– Ei, ai descoperit ceva?

– Nimic, afară de faptul că Saskia urmăreşte fiecare mişcare a lui Alex şi a lui Oscar.

Mi-am scuturat bluza. Nu avea decât vreo câteva fire trase de la sârmă. Frate, eram bună. Am vrut s-o îmbrac, dar Ben mi-a pus mâna pe braţ.

– Aşteaptă.

– Ce e?

Avea mâna caldă şi degetele catifelate. Adrenalina începuse deja să-mi ardă sinapsele, uscându-mi buzele şi lăsându-mi un gust amar.

– Ben?

M-a apucat de braţ şi mai strâns, până când m-am întors spre el, împotriva voinţei mele.

– Mda. Mi-am închipuit.

Şi-a plimbat un deget de-a lungul şirei spinării mele.

– Ăla e însemnul unei bande de stradă.

De unde dracu’ ştia?

– E doar un tatuaj, am spus eu volubilă.

Pielea mi s-a înfiorat în jurul petei albăstrii de pe omoplat, dându-mi senzaţia că era gata să plesnească până la carne vie.

– Poftim? Nu-ţi văd faţa.

Ben m-a răsucit spre el, lipindu-mă cu spatele gol de zidul zgrunţuros.

– Acum. Mai zi o dată.

– Nu-i nimic. Un desen oarecare.

– Pe *dracu*’! Ai făcut parte dintr-o bandă de stradă. Unde? De ce n-ai zis nimic? Şi ce s-a întâmplat cu tine?

Toată adenalina s-a scurs din mine. Mă simţeam golită, stoarsă. Mi s-a făcut pielea de găină pe piept şi pe umeri şi am simţit durere în coşul pieptului.

– Eu... nu ştiu... am...

Ben mi-a dat drumul şi şi-a trecut amândouă mâinile prin păr.

– Jemima.

Şi, brusc, am simţit nevoia să-i spun. Să-i spun tot. Totul despre mine.

– Du-mă acasă, am spus. Am să-ţi povestesc.

A zâmbit vag.

– Îmi închipui că asta le spui tuturor bărbaţilor.

I-am înfruntat privirea cu curaj.

– Numai ţie, Ben. Numai ţie.

Locuinţa lui Ben era cufundată în tăcere şi întuneric. Când am intrat, el a aprins luminile, atingând unul câte unul comutatoarele din fiecare cameră, ca un bezmetic, până când am ajuns în birouaşul de lângă bucătărie, unde n-a aprins decât o singură lampă.

Aici existau rafturi de bibliotecă de jur împrejur, pe toţi pereţii, o masă, o canapea şi un covor gros pe jos. Era foarte intim.

– OK.

Ben s-a trântit pe canapea şi a întins mâna după sticla de whisky şi după paharele de pe măsuţa de alături.

– Dă-i drumul.

Am şovăit, apoi am decis să mă aşez pe podea, în colţul cel mai îndepărtat de el.

– Mai întâi spune-mi cum de ţi-ai dat seama.

– Ia stai puţin! Adică *tu* eşti cea cu secretele şi tot *eu* trebuie să răspund la întrebări? Nu ţi se pare că-i ceva în neregulă?

Gura sticlei s-a lovit uşor de pahare când le-a umplut pe amândouă.

– Bine. Mark. Bateristul din Willow Down.

Am luat paharul, dar nu m-am apropiat de Ben. Doar m-am rezemat cu capul de perete.

– Mark a făcute parte dintr-o bandă?

– Nu, isteaţo. E sociolog.

– *Bateristul* tău e sociolog?

– Nu toţi au numai doi neuroni şi o tonă de transpiraţie. Mă rog. Tatuajele noastre au fost ideea lui.

Şi-a suflecat o mânecă, dezvelind acel însemn tribal în formă de cerc.

– S-a inspirat de la diverse bande de stradă, care folosesc astfel de tatuaje ca să-şi însemne membrii, pentru o legătură mai strânsă cu grupul. Ne-am tatuat toţi patru. Acelaşi tatuaj, în acelaşi loc, ca să ne amintim că eram cu toţii implicaţi în chestia asta.

Şi-a frecat gânditor tatuajul.

– Atunci n-ai să-ţi închipui că m-am îmbătat într-o seară şi am ales modelul din vitrina unui salon de tatuaj?

A zâmbit. S-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, vărsând, din neatenţie, câţiva stropi de whisky pe canapea.

– Frumoasă încercare. Numai că m-am uitat în cărţi.

Am respirat adânc.

– Bine. Dar ascultă, pentru că n-am să mai repet povestea altă dată.

– Te ascult, Jemima.

A râs scurt.

– A fost o figură de stil. Dar sunt atent.

De unde să încep? Cum spunea cineva odată, cu începutul... Cu gândurile şi amintirile pe care le-am respins şi renegat atâta timp încât nici nu-mi mai dădeam seama cât erau de exacte. Puteau fi rescrise şi prelucrate, editate pentru acele momente dificile de rivalitate între fraţi şi certuri cu părinţii, dar erau tot ce aveam. Trebuia să le mărturisesc.

– Am avut o viaţă grozavă. O mamă şi un tată care ne iubeau pe toţi trei ca pe ochii din cap. O şcoală bună, o casă frumoasă, luam lecţii de călărie de două ori pe săptămână, băieţii jucau rugby şi... în sfârşit. O viaţă normală, înţelegi?

Ben stătea nemişcat. Nu-şi lua ochii de la mine.

Am coborât garda şi mai mult, până mi-au revenit în minte emoţii, imagini cu fiare contorsionate, şi am fost nevoită să fac eforturi ca să nu le las să năvălească într-un potop de urlete şi culori.

– Când aveam cincisprezece ani a avut loc un accident. Un accident stupid, *stupid de tot*, pur hazard... Mama îl ducea pe tata cu maşina la serviciu. Avea nevoie de maşină, pentru că a ei era la reparat sau cam aşa ceva, drept care s-a oferit să-l ducă. Eu trebuia să merg la un concurs, de sărituri, cred, şi ea nu voia să lipsesc, aşa că... Ei bine, au avut un accident. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, mama pur şi simplu a pierdut controlul volanului şi a intrat într-un pod.

Mi-am frecat pieptul, vrând să domolesc o rană care nu avea să se vindece niciodată.

Ben nici măcar nu clipise.

– Şi amândoi...?

– Da. Ni s-a spus că a fost ceva instantaneu, dar... nu încetezi să-ţi pui întrebări, este? În sfârşit. Nu mai aveam alte rude care să ne primească sub acoperişul lor. Randall avea şaisprezece ani, dar i s-a spus că era prea tânăr ca să i se permită să ne poarte de grijă tuturor, fiindcă Christian avea numai doisprezece. Aşa că urma să fim despărţiţi şi duşi la orfelinate.

Mi-am privit mâinile, împletindu-mi degetele în poală. Nu mi-am dat seama de gest decât când Ben s-a întins încet şi mi-a dat capul uşor pe spate ca să-mi vadă buzele.

– Am fugit toţi trei.

Am scos un chicotit scurt, ca un râgâit.

– Vezi tu, eram atât de naivi! Copii neştiutori, dintr-o familie de rând, care-şi închipuiau că viaţa reală era un fel de emisiune TV pentru copii. Locuiam într-o casă pustie, luam mâncare de la supermarket ca să ne potolim foamea. Dar eram speriaţi. Ne pierduserăm părinţii, nu voiam să ne pierdem şi unul pe altul şi ne închipuiam că nu trebuia decât să aşteptăm ca Ran să facă optsprezece ani, ca să ne poată adopta, apoi să ne luăm un apartament unde să trăim împreună şi... Cum ţi-am zis, ne uitaserăm prea mult la televizor.

Ben a scos un oftat. Aproape ca un icnet.

– Pe urmă ne-a găsit banda asta. Ne ascundeam într-o casă abandonată, făceam foamea, fiindcă nici unul din noi nu ştia să fure din magazine, toţi eram prea speriaţi să nu fim prinşi şi s-a dovedit că ascunzătoarea noastră era un depozit de droguri.

Am râs scurt, şocată.

– Nici măcar nu ştiam ce *înseamnă* un depozit de droguri. Însă indivizii ăia ne-au luat pe toţi trei, pe mine, pe Ran şi pe Chris, şi ne-au purtat de grijă. Pe bune, adică ne-au dat un acoperiş deasupra capului, mâncare şi tot ce aveam nevoie. Sigur, nu prea mergeam la şcoală, dar eram împreună şi totul era bine. Orice s-ar zice despre bandele de stradă, măcar se îngrijesc de ai lor.

– Ai intrat într-o *bandă*?

Uimirea lui Ben era aproape comică.

– Vorbeam ca nişte tineri educaţi. Măcar din punctul lor de vedere. Şi e de mirare ce poate crede lumea despre cineva care vorbeşte „elevat”. Banda s-a folosit de noi la mici escrocherii, pentru distragerea atenţiei şi altele asemenea.

Am răsuflat adânc.

– Mi-am făcut tatuajul, am pornit la treabă. Chiar a fost *bine*.

L-am provocat pe Ben să spună ceva, dar a tăcut, cu ochii la mine.

Respiră, Jemima, respiră. S-a terminat.

– Cu toate astea, eu şi Ran ne-am ţinut deoparte, era singurul mod de a ne păstra independenţa. În schimb, Chris... li s-a alăturat.

Am schiţat un zâmbet la fel de lipsit de umor ca o gaură neagră.

– Lui Chris îi plăcuse mereu să cânte la chitară. Era obsedat. Spera să ajungă departe, să fie descoperit şi aşa mai departe. Îşi închipuia că va depăşi absolut toate obstacolele – era foarte tânăr, nu-şi dădea seama în ce se băga şi cât de greu îi va fi să se lase, îşi închipuia că va putea renunţa oricând, dar...

M-am oprit.

Ben s-a aplecat şi mi-a umplut din nou paharul.

– Despre ce vorbim aici? Heroină?

I-am răspuns fără să-mi ridic ochii din pahar.

– Tu ai luat vreodată? Adică, ai încercat?

Ben a clătinat din cap.

– Nu. Detest acele, detest fumul. Am făcut eu multe, dar n-am luat heroină. Ştiu că Zafe a încercat o dată sau de două ori, dar...

A ridicat din umeri.

– Nimic serios.

– Pentru Chris a fost serios. A durat cinci ani, dar în cele din urmă a părăsit banda, a dispărut zile întregi şi s-a întors bolnav şi vorbind fără şir. Ba chiar...

Am râs amar, dar râsul meu a sunat mai mult ca un icnet.

– A ajuns să-şi vândă până şi chitara. Eu şi Ran am încercat să-l ajutăm să-şi revină. Însă...

– Trebuie să vrei să te laşi. Îţi spun din experienţă. Asta nu ţi-o poate impune nimeni.

Deşi încăperea era primitoare, aerul avea răceala unui cadavru. Ar fi trebuit să-mi închipui că Ben nu se va speria de povestea mea. Ar fi trebuit să am încredere în el.

– În timp ce se întâmplau toate astea, eu... eu m-am combinat cu Gray. Ran m-a avertizat în privinţa lui, mi-a spus să mă feresc, dar eu... nu ştiu... Era sexy. Periculos şi sexy. Aveam şaptesprezece ani, credeam că-l iubesc şi sigur că n-am plecat urechea la sfaturile fratelui meu. Vezi Doamne, ce ştia *el*?...

Glasul mi s-a frânt. Am luat o înghiţitură zdravănă de whisky, dar avea un gust amar şi mi-a ars gâtlejul.

– Credeam că aşa e dragostea.

Am văzut cum Ben deschide gura să mă întrebe *cum* adică, dar s-a răzgândit. S-a înfiorat din tot trupul şi am văzut cum i se face pielea de găină.

– Pe urmă Chris a luat o supradoză. Într-o bună zi, pe o alee dosnică din Bristol. Cineva i-a vândut praf în stare pură, iar noi n-am aflat decât peste o săptămână.

Am ridicat bărbia, ca să nu mă înece plânsul. Încă simţeam în nări mirosul oribil de fum, pe care ajunsesem să-l asociez cu Christian, încă păstram în gât gustul fricii.

– Ran a dat de individul care-i vânduse drogul lui Chris. I-a luat ceva timp, dar până la urmă l-a găsit. Şi l-a omorât.

Mi-am lins buzele. Nu trebuia să plâng. Nu acum.

– Uau!

Ben şi-a masat ceafa. A vrut să spună ceva, dar m-am grăbit să continui. Trebuia să afle tot.

– Eram acolo, l-am implorat pe Ran să se oprească, dar nu m-a ascultat.

Aproape mi-am acoperit urechile, ca şi cum m-aş fi aşteptat să aud şi acum ecourile celor întâmplate.

– Am chemat ambulanţa şi am minţit, Ben. Le-am spus că exista o altă bandă care voia să acapareze teritoriul şi că avusese loc o încăierare. Oh, sigur că poliţia a aflat că inventasem toată povestea, nu era nici pe departe un episod din CSI, iar eu nici vorbă să fi avut o minte criminală. L-au arestat pe Randall, cazul a fost deschis şi închis. Am intrat şi eu la închisoare, fiind considerată complice.

Celulele, zgomotul, zăngănitul acela nesfârşit. Nici o clipă de linişte. Niciodată, nici acum.

– Dar de ce? De ce toate astea, pentru ceva care n-a fost vina ta?

– Pentru că dealerul era Gray.

Am golit dintr-o înghiţitură paharul aproape plin.

– Acum ştii. Instinctul meu la bărbaţi e atât de jalnic încât am stat aproape cinci ani lângă un individ care făcea trafic de heroină, iar eu habar n-am avut. Îi vindea propriului meu frate şi eu *habar n-aveam.*

– Rahat.

Ben a pus paharul jos.

Am început să vorbesc pe nerăsuflate.

– Ran a fost condamnat pentru crimă. Condamnat pe viaţă. Eu am stat la închisoare numai şase luni şi în timp ce eram acolo am învăţat să confecţionez podoabe, aşa că mi-am însuşit experienţa asta şi am fugit.

– Şi fugi în continuare?

Am dat din cap. Aproape cinci ani fugisem, mă stabilisem în câte un loc, apoi plecasem mai departe. Locuisem în camere puse la dispoziţie de unul sau de altul, în case de oaspeţi, în adăposturi. Câştigam bani doar cât să am ce mânca.

– Dar de ce? De ce anume fugi?

– De amintiri.

I-am întins paharul ca să-l umple din nou, mândră că nu-mi tremura mâna.

– Le-am ferecat într-un cotlon al minţii. Există un termen în psihilogie care defineşte asta, dar la ora actuală sunt expertă în a nu-mi aminti, aşa că dacă fac eforturi în acest sens, totul rămâne în întuneric. Ran a murit în închisoare. În urma unei încăierări. După moartea lui n-a mai fost nimeni care să mă susţină, nimic pentru care să mă opresc undeva. Aşa că am continuat să merg din loc în loc. Asta împiedică... împiedică amintirile să iasă la suprafaţă. Iată de ce nu ştiam nimic despre Willow Down. Eram în străinătate, lucram oriunde aveam şansa unui pat pentru o noapte. Confecţionam câteva obiecte şi le vindeam, ca să câştig destui bani să pot pleca mai departe ori de câte ori...

Glasul mi s-a stins.

– Ori de câte ori simţeai că începi să prinzi rădăcini? Oh, Jemima.

Am golit încă un pahar.

– Şi nu mă cheamă Jemima. Mă cheamă Gemma. Gemma Bredon. Numele de Hutton l-am ales într-o bună zi de pe hartă, când treceam pe acolo. York mi s-a părut un oraş tare drăguţ. Pe urmă a început să-i livrez periodic obiecte Saskiei. Am cunoscut-o pe Rosie şi m-am gândit... m-am gândit că poate de data asta totul va fi altfel.

În lumina lămpii, ochii lui Ben păreau imenşi.

– Şi eu care-mi închipuiam că *eu* port nişte tare, a spus el încetişor.

Mi se învârtea capul din pricina băuturii.

– M-am îmbătat, l-am anunţat.

– Nu mi-ai fi spus nimic, dacă n-ai fi prins curaj de la whisky.

Ben mi-a întins braţul şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

– Am vrut să ştii.

Trupul lui era lipit de al meu, îi simţeam prin haine toate oasele şi-mi venea în nări mirosul lui proaspăt şi curat. Părul lui m-a atins uşor pe gât.

– Dar mi-am închipuit că ai să mă deteşti pentru asta.

– Jem. Ce fel de om crezi că sunt?

– Pentru că eşti bărbat. Ăsta-i motivul.

S-a încruntat.

– Asta ce mai vrea să însemne?

M-am clătinat pe picioare.

– Ţii minte cum ai spus că nu-ţi dai întâlniri? Tare mult te temeai că vei fi respins, că nu eşti perfect, că...

Am gesticulat energic.

– Sau mă rog... am încheiat. Eu nu mă implic, pentru că nu vreau să repet aceleaşi greşeli.

L-am simţit cum se crispează, era foarte aproape de mine.

– Ce fel de greşeli?

– Uite ce ce. Gray n-a fost... n-a fost chiar iubitul perfect, înţelegi ce vreau să spun?

– *Jem.*

Şoapta lui fusese abia auzită, ca o respiraţie.

– Au existat şi alte fete. Iar el se lăuda cu asta, îmi spunea cu cine se întâlnea, ce-i făceau ele şi eu nu... Mă făcea... Mă folosea la tot, eram un fel de jucărie a lui, înţelegi? Un obiect de joacă pentru el şi

pentru amicii lui, un obiect care accepta orice, *făcea* orice. Şi da, în adâncul sufletului ştiam că nu aşa trebuia să fie, totuşi... am rămas. Dar de atunci m-am jurat că în viaţa mea nu va mai fi nici un bărbat. Nimeni. Până când nu voi ajunge să mă simt din nou fiinţă omenească. Pe picioarele mele, să însemn ceva. Nu doar un *obiect* care nu participă într-o relaţie decât cu trupul. Iată *de ce*... am crezut că reuşisem, magazinul Saskiei îmi vindea cataramele, aveam şi website-ul, iar acum toate astea se năruie pe rând şi mă întorc de unde am pornit.

Am reuşit să-mi stăpânesc un suspin.

– Şi nu vreau să fiu iarăşi folosită, Ben. Chiar nu mai vreau.

El s-a tras puţin înapoi.

– Crezi că te-aş *putea* folosi? Doamne, Jem, nu-i aşa, nu-i *deloc* aşa.

– Trebuie să ştiu că atunci când... dacă... voi pleca, voi rămâne tot cea care sunt. Că nu mă pierd pe mine dăruindu-mă altcuiva. Nu pot avea încredere şi nu pot... nu *vreau* să depind de altcineva pentru nimic în lume. Aşa că, vezi tu, datele mele nu-mi permit să fiu iubita nimănui.

M-am oprit, conştientă cât de stupid de aproape eram unul de celălalt.

– Jem, suntem prieteni. Trebuie să ştii că, în ciuda rahatului de care ai avut parte înainte, probabil recunoşti ceva ca lumea atunci când îţi iese în cale, nu?

Acum a fost rândul meu să fac un pas înapoi, să măresc distanţa fizică dintre noi, întrucât prăpastia psihologică era pe cale să devină un hău.

– Vrei să zici că pentru simplul fapt că ai toate astea...

Am arătat cu braţul în jurul meu.

– ... ar trebui să mă lepăd ca prin farmec de amintirea a tot ce mi s-a întâmplat? Pentru că tu ai bani cu ghiotura, moartea fraţilor mei ar trebui brusc *să nu mai însemne nimic*?

Vocea mea devenise de gheaţă.

– Cu totul altceva am vrut să spun şi cred că ştii asta foarte bine. Te foloseşti de trecut ca să nu fii pusă în situaţia de a-ţi construi un prezent.

– Tu nu ştii nimic.

– Ba da, ştiu.

Coborâse vocea. A trebuit să mă aplec puţin spre el ca să-l aud.

– Tu ce crezi că făceam eu, Jem? Îndepărtând pe toată lumea, păstrând secretul despre surzenia mea? Totul numai pentru a evita să mă confrunt cu realitatea. Dacă nu spuneam nimănui că totul e adevărat, poate atunci n-aş fi fost nevoit să mă împac cu situaţia. Asta faci tu acum, îţi negi propria problemă, fugind de fiecare dată când viaţa începe să devină reală, ca să nu fii nevoită s-o înfrunţi.

– Tu nu ştii *nimic*, am repetat şi am ieşit cu paşi mari din încăpere, simţind cum privirea lui îmi ardea spatele.

M-am uitat peste umăr o singură dată, l-am văzut cum îşi trecea degetele prin părul deja ciufulit, cum îşi freca obrazul obosit şi am fost gata-gata să mă întorc. Gata-gata. Îl doream atât de mult încât mă durea tot trupul. Dar de ce ar fi stat lucrurile altfel aici, cu el?

[22] În original: „A out”, out însemnând plecat, dar şi homosexual pe faţă (n.tr.)

capitolul 17

– Oh, Doamne!

Mâna lui Rosie încă tremura pe mâna mea.

– Oh, Jem. Putem să-ţi spunem tot Jem? Sau cum? Vreau să zic... oh, nici eu nu mai ştiu *ce* vreau să zic. E groaznic.

La picioarele noastre, Harry şedea în scăunelul lui cel nou şi capitonat, agitând în mână o jucărie zornăitoare în formă de elefant, cu urme zdravene de gingii. Am rămas cu ochii la el.

– Jem e ok. Oricum mi s-a spus întotdeauna Jem. Acesta este unul din motivele pentru care mi-am ales numele Jemima.

Alt motiv era acela că numele de Jemima îmi amintea de somon, de bere de ghimbir şi de porniri entuziaste. Era un nume destul de asemănător cu cel real şi-mi evoca imagini din viaţa pe care o pierdusem cu *atât* de mult timp în urmă. Nu mai mult de treisprezece ani ca timp, dar treisprezece ani de experienţă de viaţă.

– Oh, Doamne! a repetat Rosie, strângându-mă la pieptul ei mirosind a şampon cu aromă de zmeură. Eu şi Jase credeam că poate ai părăsit un iubit care abuza de tine, de-aia nu ţi-am forţat mâna. Ne-am gândit că o să ne spui tu când va sosi momentul potrivit.

– Asta şi fac în clipa de faţă. A sosit momentul.

M-am desprins din îmbrăţişare şi am luat o sorbitură din cafeaua prea fierbinte.

– Şi, ca să ştii, Gray nu era chiar un amant model, aşa că ai fost destul de aproape de adevăr.

– Jason o să-şi dea aşa nişte aere, a spus gânditoare Rosie. Deşi, de fapt, cred că prima lui teorie a fost că fugeai de un consorţiu internaţional care exploata sclavi albi, dar el a citit prea multe romane de Ian Fleming. Sau măcar s-a uitat la poze.

Continuam să-l privesc pe Harry. Dacă ar fi trebuit să întâlnesc ochii lui Rosie, să văd mila din privirea ei, aş fi căzut din picioare.

– Tu n-ar trebui să...?

Am făcut semn spre cutia pe jumătate plină, aflată lângă masă, şi spre teancul de felicitări.

– Dracu’ s-o ia pe Saskia, poate să aştepte. Este ceva important.

– Uite ce e...

Am răsuflat adânc.

– Motivul pentru care îţi spun totul acum e acela că plec. N-am vrut să crezi că-i din cauza ta.

Exista aici ceva periculos de familiar, mirosul de pudră pentru bebeluşi, mirosurile cinei din seara precedentă, muchiile tocite ale canapelei, tablourile de pe pereţi. Tocmai această ambianţă mă ademenise să rămân atât de mult, felul în care viaţa se desfăşurase în jurul meu şi mă antrenase în vâltoarea ei. Ştiam că nu pot lăsa în urmă vechiul meu mod de viaţă, dar sperasem că, dacă stau pe loc, poate ar fi trecut neobservat pe lângă mine. Ar fi trebuit să ştiu că va iuţi pasul şi se va furişa în spatele meu.

– Nu înţeleg de ce trebuie să pleci!

Glasul îi devenise plângăreţ.

– Iartă-mă, Jem, dar e pur şi simplu stupid. Îţi place de Ben, iar lui îi place de tine. De ce nu poţi să-ţi dai frâu liber, să vezi ce se întâmplă?

Mi-am ascuns faţa în palme. Crezând că mă jucam de-a bau-bau, Harry a început să râdă şi mai

tare. Când am ridicat capul, a scos un hohot fericit.

– Ben e... complicat. Va avea nevoie de cineva care să-i poată oferi ce-i trebuie.

Rosie m-a privit cu subînţeles.

– Vrei să zici că ţi-e frică.

– Nu. Nu de Ben. Poate de situaţia în sine.

– Şi nu-mi poţi spune despre ce-i vorba?

Am clătinat din cap.

– Nu-i secretul meu. Şi nu ştiu dacă Ben va fi vreodată în stare s-o facă. Dar realitatea e că n-am nimic. Mai puţin decât nimic, acum că eBay face cercetări în privinţa mea. OK, pot să-mi închiriez o tarabă în piaţă, dar asta o să mă coste şi creaţiile mele sunt cam scumpe pentru cei care-şi fac cumpărăturile în piaţă. Pot începe să folosesc sârmă obişnuită şi plastic, numai că tehnica e diferită şi, în plus, întotdeauna vor exista lucruri ieftine din China. În concluzie, Rosie, trebuie să plec. Să mă stabilesc în altă parte, undeva unde magazinele îmi vor primi colecţia. Mă gândeam la zona de sud-est, spre Canterbury. Am auzit că acolo ar fi un loc bun.

– Pentru că te simţi o nimeni.

Clătina din cap.

– E atât de stupid, *atât* de stupid. Adică, uită-te şi tu la Harry.

L-a ridicat din scaun şi l-a plimbat prin aer în faţa ochilor mei.

– Te iubeşte, puţin îi pasă ce ai tu, cum îţi câştigi existenţa, o să te iubească orice ar fi. Ce te face să crezi că Ben nu va fi tot aşa?

– Ben n-are trei luni şi jumătate.

Rosie m-a înghiontit în glumă.

– Şi ce, îţi pare rău?

– Tacă-ţi gura! Da, bine, îmi place de el. Poate chiar mai mult de-atât. Dar încearcă să priveşti situaţia din altă perspectivă. Dacă între mine şi Ben s-ar înfiripa ceva, ce s-ar întâmpla cu mine când totul s-ar sfârşi? Cine voi fi eu atunci, Rosie? Trebuie să *fiu* cineva, să am un punct de sprijin, ceva care să fie al meu. Banda, Ran, Christian... ba chiar şi Gray... mă raportam la ei, eu n-am fost niciodată cineva. Şi nu pot îngădui să mi se întâmple asta din nou, nu acum.

– I-ai spus lui Ben că pleci?

Am clătinat încet din cap. Într-o dimineaţă, când mă trezisem, constatasem că Ben plecase, luându-şi şi cheile cu el. Ruşinată de mine însămi, răscolisem bucătăria până găsisem o cutie de ceai plină cu monede de o liră şi bancnote de cinci lire şi luasem câteva. Suficient cât să-mi plătesc autobuzul ca să ajung la Rosie. Dar ca să-mi uşurez conştiinţa, scrisesem un bilet cu suma pe care o datoram şi-l îndesasem în cutie în locul banilor lipsă. În plus, lăsasem borcanul pe dulap, ca Ben să ştie ce am făcut.

– Vrei să spui că voiai s-o ştergi? Cum crezi că se va simţi când va afla că femeia căreia i-a destăinuit... mă rog, ce i-a destăinuit el, a fugit? Nu crezi că se va *supăra*?

Harry a ţipat, probabil că Rosie îl strânsese prea tare. Ea s-a răsucit brusc cu spatele la mine, încercând să-l liniştească.

M-am ridicat şi am atins-o pe umăr.

– Rosie. Nu vreau să fie aşa, numai că nu văd altă ieşire. Nu-i o alegere simplă, zău că nu.

S-a răsucit în loc atât de repede încât, când a început să vorbească, Harry era tot cu faţa la

fereastră.

– Jem, *viaţa* nu-i o alegere simplă! Se pare că tu îţi închipui că eşti singura care suferă şi că, dacă fugi mereu, totul e în regulă. Ei bine, uneori *nu poţi* să fugi.

L-a sărutat pe Harry pe frunte.

– Rămâi. Rămâi şi luptă.

– Să lupt?

– Pentru Ben, pentru munca ta. Poate că de data asta ai tras linia. Poate aici este punctul în care poţi să spui „Ajunge”.

M-a îmbrăţişat scurt, cu mâna liberă.

– Iartă-mă, nu vreau să-ţi spun eu ce să faci. Eu doar văd că tu şi Ben vă potriviţi unul cu altul şi nu vreau să cred că iroseşti o şansă de a fi fericită numai fiindcă te temi de ce se va întâmpla.

M-a strâns şi mai tare.

– Uneori trebuie să nu ratezi ocazia.

– Uite ce e. N-am spus niciodată că eu şi Ben nu putem fi prieteni, numai că nu vreau să ajung să mă culc cu el pentru că n-aş face deosebirea între afecţiune şi plăcere carnală.

Rosie a făcut un pas înapoi, ştergându-şi faţa cu dosul palmei.

– Bine. Deci nu vrei să te culci cu Ben. Atunci *ce* vrei? În afară de faptul că vrei să fugi.

– N-am zis asta... nu... nu ştiu. Ce vrei să spui?

– Pentru prima oară eşti stăpână pe situaţie. Ai un tip grozav, care te doreşte, ai o afacere...

A ridicat mâna să oprească o intervenţie a mea pe tema asta.

– ... Da, pentru moment nu merge, dar numai pentru moment. E tot a ta, încă poţi să lucrezi podoabe. Nu înţelegi? Totul e în mâinile tale. Nu depinzi nici de bandă, nici de fraţii tăi, de nimeni, ca să te facă fericită. Teama asta de a fi cu cineva e doar în capul tău, din cauza celor întâmplate în trecut. Tot ce ai de făcut acum este să preiei controlul.

Ochii ei verzi şi sinceri m-au privit până în suflet.

– Deci. Repet. *Ce vrei*?

– Te-ai molipsit de la emisiunile TV la care te uiţi în timpul zilei?

Ea a înălţat o sprânceană.

– Bine. Ce vreau? Vreau să aflu ce pune la cale Saskia. Cine se crede ea de-mi spune mie că nu pot să-mi vând colecţia în York şi că tu... că tu trebuie să munceşti ca o sclavă. Vreau să ştiu dacă are ceva de-a face cu incendierea magazinului lui Ben.

– Iar eu aş vrea să ştiu de unde-şi ia taioarele alea *power*[23] pe care le poartă întotdeauna, mi-a ţinut isonul Rosie. Există undeva vreun magazin unde se vând haine impermeabile la pucioasă?

– De ce o fi atât de îngrozitoare? Are de toate: un soţ bogat, un băieţel adorabil, o casă superbă. Atunci de ce se poartă ca personajul cel rău dintr-o pantomimă, îmbrăcat în haine de firmă?

– Nurca Neînduplecată, a chicotit Rosie.

– Oare ce-o fi văzând Alex la ea? m-am încruntat eu.

– După părerea mea, n-arată rău.

Rosie şi-a privit silueta încă voluptuoasă.

– E suplă.

– Dar are aproape toată faţa pictată. Te-ai uitat la ea? Creion de buze, de sprâncene, dermatograf...

cred că atunci când îşi dă jos machiajul rămâne cu pielea complet albă.

– Şi doi ochi mici. Ca două zaruri pe o foaie de hârtie.

Rosie a zâmbit larg o clipă, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea.

– Hei, frumoasă încercare bârfa asta despre Saskia, surioară. Numai că noi vorbeam despre *tine*.

– Trebuie să plec, Rosie. *Trebuie*.

– Dar eu credeam... toată chestia aia cu tine care încerci să afli ce cloceşte Saskia. Am presupus că te-ai răzgândit.

Am clătinat din cap. Simţeam din nou ameninţarea lacrimilor. De fiecare dată când flutura cortina şi întrezăream o frântură din viaţa de dincolo de ea, intervenea brusc o amintire sau un gând care mă aducea la realitate. *Asta* era viaţa mea. *Asta* eram eu.

Saskia nu era decât o femeie lipsită de sensibilitate. Nu avea o agendă cu fapte rele. Spicul găsit de mine în uşa magazinului lui Ben era o simplă coincidenţă. Ben voia să se culce cu mine pentru că plecasem urechea la problemele lui. Iar eu eram un copil al străzii ratat, cu zile de puşcărie la cazier şi cu părul vizibil nevopsit la rădăcină.

– Îmi pare rău, am îngânat printre suspine şi am ieşit fugind din casă.

Ceva lipsea acestui fel de a pleca, drept care a trebuit să aştept autobuzul zece minute umilitoare, ghemuită în spatele refugiului, în caz că Rosie ar fi venit după mine.

23 Tip de taioare din anii ’80, cu croială severă, cu umeri largi şi căptuşiţi (n.tr.)

capitolul 18

Aşa că a doua zi de dimineaţă, atât de devreme că păsările încă nici nu-şi dreseseră glasurile, m-am aşezat în sofisticata cameră de oaspeţi şi m-am apucat să-mi îndes lucrurile în rucsac.

O să treacă peste asta, *toţi* o să treacă peste asta. Iar Ben... Ben îşi putea purta singur de grijă. Încheiam acest capitol şi începeam unul nou. Într-o altă carte, de preferat una cu mult mai puţine subînţelesuri.

Am tras cu urechea, dar nu se auzea nici un sunet care să-mi dea de înţeles că Ben ar fi început să se trezească în dormitorul lui de la mansardă, cu pereţii văruiţi şi podeaua plină de foi cu portative cu cântece lăsate neterminate. Trebuia să mă mişc rapid.

Am ridicat ultima bluză din locul unde căzuse şi am înghesuit-o la un loc cu celelalte. Nu conta dacă lucrurile erau şifonate şi nespălate, în locul spre care mă îndreptam cui i-ar fi păsat? Am privit în jur, la casa aceea uriaşă şi deliberat austeră, la podeaua de gresie şi la pereţii văruiţi. Un decor ideal pentru Ben, cadrul perfect pentru părul lui zbârlit în toate direcţiile şi blugii zdrenţuiţi. Arătând că-şi putea permite mai mult, dar îl durea în cot.

Gata! Nu voiam să mă mai gândesc la el. Nu era decât unul dintre elementele pasagere care încercau ocazional să se combine cu mine, de care urma să mă lepăd şi care avea să devină o umbră în memoria mea. OK, îi îngăduisem să se apropie de mine – aici mă dezamăgisem pe mine însămi, lăsasem garda jos. Bun, era o lecţie învăţată, nu trebuia să las pe *nimeni* să-mi pătrundă în suflet, chiar şi un muzician surd şi drogat era capabil să se strecoare dincolo de zidurile mele de apărare. De acum încolo aveam să rămân numai eu cu mine, iar cele întâmplate erau experienţa de care aveam nevoie ca să mă asigur că aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Mi-am aruncat rucsacul pe umăr. Eram gata.

Ah, nu, mai aveam de făcut un singur lucru.

M-am dus în bucătărie, am scos borcanul cu bani şi mi-am îndesat bancnote de cinci lire în buzunare şi monede în buzunarele rucsacului până când au început să zornăie la fiecare mişcare. *Asta o să-l înveţe minte. Să n-ai încredere în nimeni, Ben Davies. Lumea stă la pândă, gata să te înhaţe*.

Apoi, fără să arunc vreo privire în urmă, am închis rapid uşa din faţă a casei din Wilberforce Crescent şi am păşit într-o nouă viaţă. Deşi niciodată până acum nu-mi simţisem gâtul aşa umflat, de parcă aş fi încercat să înghit toate oportunităţile de care aş fi putut profita, nici privirea atât de înceţoşată de perspectivele pe care le-aş fi putut avea. Le-am dat la spate absolut pe toate. Le-am îngrămădit deoparte, ca să mă debarasez de ele de îndată ce aveam să ajung la noua mea destinaţie.

Oraşul York strălucea în lumina soarelui de vară ca un desen cu incrustaţii aurite: catedrala pe dâmbul ei, clădirile de piatră deschisă la culoare perfecte, ca în ilustrate. Am simţit un junghi undeva în străfundurile sufletului, de parcă aş fi fost legată fizic, cu un elastic, de acele străzi şi porţi medievale. Am clătinat din cap şi mi-am văzut de drum. La fel fusese şi la Praga, nu? Podurile şi zidurile nu păruseră să conspire ca să mă reţină acolo? Totuşi, plecasem atunci, deci puteam pleca şi acum.

Brusc mi-a venit în minte Ben trezindu-se. Colindând prin casă, încăpere după încăpere. Încăpere după încăpere. Căutând. Mi-am săltat şi mai bine rucsacul. Renunţase la Willow Down, deci putea renunţa şi la mine. Să spunem lucrurilor pe nume, eu existasem în viaţa lui doar pentru o clipă. Fusesem ceva trecător, adică *nimic*.

Am ajuns la gară şi am scos din buzunar destule monede cât să-mi cumpăr un bilet pentru Glasgow. Mi-au trebuit câţiva pumni de monede, drept care funcţionarul de la casa de bilete a afişat o faţă îndurerată adunându-le, însă câteva minute mai târziu ajungeam pe peron şi urcam în tren. Ascultând ritmul locomotivelor care plecau: *ezitarea-i moarte, ezitarea-i moarte*. Trebuia să fac asta. La fel ca la închisoare, mirosul de sudoare şi împotrivire, de teamă şi singurătate, al tuturor lucrurilor care puteau fi îndurate, care *trebuiau* îndurate. O perioadă de timp care trebuia trăită până la capăt.

Uşile trenului s-au închis în urma mea şi au urmat câteva momente în care m-am simţit în ţara nimănui, fără să aparţin nici de York şi nici de Glasgow. Puteam alege pe oricare din ele. Lipsa de acţiune a ales în locul meu. Trenul s-a pus în mişcare, s-a aplecat puţin în curbă şi a ieşit din gară.

Acum nimic nu mă mai putea atinge.

25 mai

Credeam că s-a sfârşit tot, că ce era mai rău trecuse. Eu şi Jem eram… egali. Viaţa ei în schimbul vieţii mele, poveştile noastre date la schimb, ca visele. Iar acum…

Nu credeam să mai existe ceva care să mă poată răni. Îmi închipuiam că o vom putea scoate la capăt. Acum îmi dau seama că n-am făcut decât să aştept ca ea să dea, ca şi cum zidurile pe care le-a ridicat în jurul ei ar fi fost de hârtie şi s-ar fi prăbuşit sub greutatea… a… ce? A dorinţei mele? Eu să fi fost omul de care ea avea nevoie? Cât de ipocrit, cât de egoist pot fi? Dumnezeule, doctore, de ce nu mi-a zis nimeni, nici măcar acum, că lumea, aşa cum o ştiam eu, a dispărut? S-a zis cu fanii în genunchi, s-a zis cu cei care ar fi sărit în orice clipă să-mi aducă pacheţele de cocaină. Acum nu mai e vorba de mine.

Am lăsat surzenia să-mi definească existenţa. În mintea mea devenisem un mic geniu, minunea nemaiîntâlnită din lumea muzicii, pe care surzenia o dărâmase de pe piedestal, silind-o să redevină o fiinţă omenească la fel ca toate celelalte. Ca şi cum mi s-ar fi cuvenit un tratament special. Acum însă ştiu. Nu surzenia m-a făcut să redevin un om ca toţi ceilalţi, ci Jemima. Am judecat greşit. Am dat-o în bară. Iar acum ea a plecat.

M-am trezit şi am descoperit că plecase ca şi cum nimic n-ar fi contat.

Temerile şi secretele destăinuite unul altuia n-au valorat nici cât o ceapă degerată. Monedă falsă. Dar nu m-am gândit nici o clipă s-o câştig mărturisindu-i secretele mele, n-am aşteptat ca recunoştinţa sau compătimirea să fie liantul care să ne ţină împreună, voiam ca ea să vrea *să fie cu mine.*

E singurul lucru la care mă pot gândi. A plecat. Ultima fărâmă a fiinţei mele urlă şi bate cu pumnii în podea, pentru că o doresc nespus de mult. Dar mintea mea ştie că ea a făcut ceea ce socotea că trebuia să facă.

Iar ce-a mai rămas din mine ştie că trebuie s-o găsească.

capitolul 19

Glasgow era un oraş sobru, numai colţuri şi atmosferă severă, scoţiană, şi am ştiut că făcusem o greşeală din prima clipă când am coborât din tren. Dispăruse până şi lumina soarelui, fiind înlocuită de o umezeală cenuşie care-mi pătrundea prin haine. Lacrimile care-mi tremuraseră în gene pe tot parcursul călătoriei ameninţau să se prelingă pe obraz, înceţoşând conturul clădirilor din gară. M-am lăsat greoi pe o treaptă. *Ce făceam*?

Îmbătrâneam, asta era. Aveam douăzeci şi opt de ani şi lunile de confort petrecute la adăpostul căsuţei lui Rosie îmi mai atenuaseră asprimile. Era timpul să-mi recapăt deprinderile, să încalec din nou pe cal şi s-o pornesc mai departe. Mi-am săltat rucsacul pe umăr şi, aplecată în faţă, am început să sui colina spre Sauchiehall Street, unde se găseau magazinele de artizanat. Puneam lacrimile pe seama oboselii şi agitaţiei inerente oricărei schimbări de domiciliu. Adesea mi se întâmpla aşa. Ei, nu chiar *aşa*… De regulă, îmi plăceau mult emoţiile în faţa noilor oportunităţi oferite de un loc nou. Mai ales când prospectam magazinele, în căutarea altor perspective. Fiorul unei noi vânători, al unor noi victorii.

Apoi, pe trotuarul de vizavi, am văzut o siluetă. Înaltă, slabă, în nişte jeanşi sfâşiaţi. Un păr lung şi negru, răzleţit peste gulerul unui uriaş sacou cenuşiu. Silueta s-a îndepărtat de mine, coborând colina. *Ticălosule,* mi-am zis eu. *Cum îndrăzneşti să mă urmăreşti*? Cum îndrăzneşti măcar să crezi...? M-am întors brusc din drum şi l-am înfruntat, punându-i mâna pe umăr chiar când voia s-o apuce pe o străduţă laterală.

– Ho, femeie, ce ţi-a venit?

Accentul pronunţat, specific oraşului Glasgow, m-a smuls din iluzia căreia îi căzusem pradă. Nu era Ben. Nu semăna nici măcar pe departe: tipul era mai lat în umeri, purta cercei în ambele urechi şi nu avea pometii minunat modelaţi ca fostul chitarist. Am bâlbâit o scuză şi am şters-o, în timp ce ochii lui mă urmăreau îndepărtându-mă şi un glas cu accent caracteristic încerca să mă oprească.

Proasto! Proasto ce eşti! Văzusem ceea ce voiam să văd acolo, în străfundurile sufletului, dincolo de multele straturi de teamă şi dezgust faţă de propria-mi persoană. În timp ce mergeam, am văzut şi alte chipuri în mulţimea care umplea străzile. Un băiat care semăna atât de mult cu Randall încât am simţit că mi se opreşte inima în piept şi mi se taie respiraţia – acelaşi păr, acelaşi râs scurt a trecut indiferent pe lângă mine, de parcă n-aş fi existat. Iar mai departe, aşezat pe malul fluviului şi aruncând firimituri de pâine raţelor nepăsătoare, era Christian. Sau un Christian aşa cum *ar fi trebuit* să fie: curat şi blond. *Mai vârstnic*. Ţinând de mână o fetiţă, amuzat de strădaniile ei de a face pâinea să nimerească în apă.

Chiar că începeam să-mi pierd minţile.

Am plătit pentru o săptămână la o pensiune de pe o stradă aflată în apropierea arterelor comerciale şi m-am lungit pe pat, ascultând zgomotele străzii. Trebuia să-mi duc obiectele la magazine. Trebuia să ies în oraş, să încep să fac vânzare, să-mi găsesc un loc unde să-mi instalez un atelier. Şi atunci, de ce zăceam aici, cu lacrimile şiroind iarăşi pe obraji? Plânsul nu achita facturile. Nu oferea libertate. Nu făcea decât să mă lege de amintirea a ceva ce nu puteam avea. Un lux pe care nu-l doream şi pentru care nu puteam plăti.

Nu mai pierde timpul, Gemma.

Pe urmă, o altă parte din mine s-a întrebat: *de ce nu? Timpul era singurul care îmi prisosea. De ce*

n-aş fi irosit măcar puţin din el, jelind ceva petrecut mai demult?

Şi atunci am plâns. Am plâns pentru prima oară de la moartea lui Randall. Toată nenorocirea şi singurătatea au ieşit la iveală, acolo unde le puteam vedea, arătându-mi exact ce pierdusem. Pe părinţii mei, pe Christian, pe Gray, pe Randall. Pe toţi cei la care ţinusem odinioară. *Şi pe Ben*, mi-a şoptit un glas abia auzit. *Şi pe Rosie, şi pe Jason, şi pe Harry. Dar tu ai ales aşa, nu? Tu ai ales să renunţi la afecţiunea lor*.

M-am răsucit cu faţa în pernă, ca nu cumva hohotele mele de plâns s-o aducă pe proprietăreasă la uşa mea, să vadă ce era cu zgomotele acelea ciudate din camera nr. 14.

Uitasem cât de greu era s-o iau de la capăt. Cum de mă lăsasem să ajung în aşa hal, vulnerabilă şi nepregătită? Primele două refuzuri m-au durut ca nişte unghii vârâte în carne, lacrimile nefiind niciodată prea departe. Mi-am dat seama că smuceam curelele rucsacului pe umeri ca durerea să nu-mi lase mintea s-o ia razna. *Concentrează-te*. Pe urmă, al treilea magazin mi-a răspuns că o să se mai gândească. Mi-au luat datele personale. Al şaptelea magazin mi-a primit două catarame, cu titlu provizoriu, iar eu am găsit un apartament de închiriat, descoperit într-un anunţ dintr-un chioşc de ziare. Era în afara oraşului şi trebuia să iau două autobuze ca să ajung la principalele magazine, dar aveam un acoperiş deasupra capului. Am plătit camera cu ultimii bani de la Ben, deşi păstrasem o singură monedă în buzunarul interior al poşetei, cu gând s-o pun deoparte pentru situaţii de-a dreptul disperate. Permanent conştientă că era ultima mea legătură cu lumea pe care o lăsasem în urmă, ultimul obiect atins de Ben şi ajuns în posesia mea. Uneori, în miez de noapte, când mă trezeam cu inima parcă zgâriindu-mi pieptul ca să iasă afară, îmi lipeam de obraz micul disc de metal, ca şi cum aş fi vrut să-i întipăresc forma pe piele. Aşteptam ca sentimentele mele să ardă până se preschimbau în jar şi abia pe urmă reuşeam să-mi găsesc somnul.

Şi totuşi, continuam să-l văd pe străzi. Dar îmi învăţasem lecţia şi încetasem să mai opresc din drum oameni nevinovaţi care se întâmpla să aducă, uneori penibil de puţin, cu Ben. După două săptămâni lucrurile intraseră în normal. Livram cu regularitate obiecte la două magazine, îmi făcusem vreo doi, trei prieteni cu care mergeam să beau ceva şi-mi găsisem un atelier, prin bunăvoinţa colegiului de artă.

Nu mi se mai strângea inima de fiecare dată când zăream câte un bărbat brunet cu picioare zvelte şi puternice, iar dacă mă trezeam noaptea răsucind între degete moneda, îmi spuneam că este doar un talisman şi că nu avea nimic de-a face cu amintirile legate de ea.

Petreceam mult timp în parcul de pe malul fluviului. Cei mai mulţi se temeau de această parte a oraşului, unde jaful la drumul mare era în floare, dar eu nu aveam nimic de valoare, iar apa răcoroasă care străbătea oraşul îmi amintea inofensiv de York. Era un decor lipsit de conotaţii, prin urmare nu-mi inspira teamă. Îmi regăsisem în bună măsură stăpânirea de sine şi mă îndreptam către un sentiment de automulţumire irascibilă, noţiunea mea de fericire la vremea aceea.

Trecuseră aproape trei săptămâni de când plecasem din York. Acum puteam învârti moneda între degete aproape fără nici un gând: era activitatea mea obişnuită atunci când nu lucram catarame. Să stau în parc, cu soarele în spate, şi să arunc în aer moneda. Într-o seară am simţit că cineva s-a strecurat în spaţiul dintre mine şi gardul parcului şi instinctiv mi-am pus piciorul pe rucsac, în caz că vreun hoţ ar fi vrut să mi-l smulgă şi s-o ia la goană. Dar silueta nu s-a atins de rucsacul meu. În schimb s-a întins pe deasupra mea şi a înşfăcat moneda din aer.

– Ai fi putut avea tot ce-ţi doreşte inima.

Am întors capul. Lângă mine stătea Ben, fixându-mă cu o privire aproape lacomă. Arăta îngrozitor, de unde mi-am dat seama că nu aveam vedenii. În acel moment iluziile mele erau ceva mai bine îmbrăcate.

– M-ai urmărit?

Inima a început să-mi zvâcnească în gât.

– *Să te urmăresc*? Crede-mă, ar fi fost floare la ureche să te urmăresc.

Vorbea răguşit. Ca şi cum l-ar fi durut gâtul.

– De ce-ai făcut asta, Jem?

Mi-am fluturat braţul.

– Ca să încep o viaţă nouă.

Ben a clătinat din cap.

– Zău? Ce-i aşa de nou în asta? Să fugi, să baţi străzile, să umbli mereu de colo-colo, cum poate fi asta o viaţă nouă? Pentru că mie mi se pare exact ca cea dinainte. Atâta doar că în mod evident duci lipsa unor oameni cărora să le pese de tine.

– Poate tocmai asta îmi place la noul meu mod de viaţă.

– Deci este bine să distrugi vieţile oamenilor, da? Să-ţi baţi joc de sentimentele lor?

A întins mâna să mă atingă, dar a renunţat şi aşa am observat că purta una dintre cataramele mele, cea pe care o văzusem la el şi mai înainte, în magazin. Cu zeci de ani în urmă. Într-o altă viaţă.

– Credeam că pe asta ai vândut-o.

Am făcut semn spre cataramă.

– Nu. Am cumpărat-o eu. Voiam să am ceva lucrat de tine. Da, ştiu, e o prostie.

Acum avea acreală în glas.

– Să-ţi pese atât de mult de cineva care n-are câtuşi de puţin nevoie să-i poarte cineva de grijă. Dar mie chiar îmi pasă.

A tuşit.

– Blestematul ăla de Zafe, mi-a distrus gâtul cu ţigările lui.

– Ai fost la *Zafe*?

A dat din cap.

– Voiam să dau de tine şi pentru asta aveam nevoie de ajutor. De cineva dispus să mă asculte. Jason şi-a întrerupt lucrul ca să aibă grijă de Rosie şi cum nu mai aveam la cine să apelez, am…

A ridicat uşor din umeri.

– A rămas trăsnit când i-am explicat. A fost bizar, înţelegi? Mi-a zis că şi-a închipuit că eu… Doamne, mare prost… că fusesem diagnosticat cu SIDA. Că mă dusesem să mor pe undeva. Aşa că, la început, faptul că eram surd ca o ciubotă a fost cumva un lucru *bun*. Abia pe urmă şi-a dat seama…

Ben a închis o clipă ochii.

– Şi-a dat seama că pentru mine asta însemna moartea muzicii, adică aproape tot atât de rău. Ba în multe alte privinţe chiar mai rău.

Brusc m-a privit în ochi pentru prima oară.

– Să ştii că în ziua aceea ne-am strâns în braţe de nu ştiu câte ori.

Sângele meu începuse să se mai domolească, nu-mi mai pulsa aşa năvalnic în vine.

Însă simţeam o arsură vagă şi mocnită în piept, senzaţie necunoscută mie până atunci.

– Mă bucur.

El a ridicat din umeri.

– De ce? Doar asta nu înseamnă nimic pentru tine. *Eu* nu însemn nimic pentru tine.

– Ben, eu...

Dar el m-a întrerupt:

– Ai *plecat* pur şi simplu? Fără să laşi un bilet, o explicaţie? Dumnezeule, Jem, ce încercai să faci? Să dovedeşti ceva? Am crezut... Am crezut că-ţi *pasă*. Aşa am citit în ochii tăi şi să nu-mi spui că minţeai, fiindcă mă pricep destul de bine să citesc în privire, ori *nimeni* nu poate minţi cu ochii. Nu în asemenea măsură.

S-a aşezat şi el pe iarba presărată cu pungi goale de chipsuri, ca şi cum nu s-ar mai fi putut ţine pe picioare de oboseală.

– Poate că eu sunt în stare.

Bravada mi-a adus un tremur uşor în glas.

El a clătinat din cap. Doar atât.

– Deci. Ce fac ceilalţi?

A dat din umeri.

– Chiar vrei să ştii? Lui Rosie îi e dor de tine. Zice că i-ai spus că pleci şi că aţi avut o discuţie în care ea a încercat să te convingă să rămâi. Mi-a spus că tu... n-are importanţă. Iar Harry plânge tot timpul. Rosie spune că din vina ta.

A ridicat iarăşi din umeri

– Şi cine mai ştie ce crede Jason, dar mi-a cerut să-ţi spun... stai o clipă, să-mi aduc aminte exact vorbele lui... „bagă-ţi minţile în cap, scumpete”. Oh, şi ceva despre nişte cuburi de gheaţă, dar n-am prea înţeles la ce se referea.

Obrajii îmi ardeau ca focul. Senzaţia instalată în stomacul meu ca un glob de cristal a căpătat un nume. Sentiment de vinovăţie. M-am uitat la Ben cum îşi înfigea degetele în pământ şi sentimentele m-au copleşit ca o maree. A trebuit să respir încet, ca să nu mă înec.

– Ben... eu...

– Da, ştiu. Nu te interesează.

S-a ridicat, trăgând de el în sus, de parcă trupul ar fi refuzat să-l asculte.

– Îmi pare rău. Am crezut că poate cu mine va fi altfel.Că poate vei fi în stare să priveşti înlăuntrul tău măcar de data asta şi să înţelegi ce le faci tuturor celor care ţin la tine. Să înţelegi că poate ar trebui să încetezi să mai fii mereu atât de al dracului de *egoistă*.

S-a sprijinit cu amândouă mâinile de balustradă şi m-a privit în ochi. Ochii lui căprui ardeau cu o intensitate pe care n-o mai văzusem niciodată.

– E drept, ce s-a întâmplat cu tine a fost o mare mizerie. Dar chiar crezi că Randall şi Christian ar fi vrut să duci o asemenea viaţă? Crezi că le *cinsteşti* memoria izolându-te şi fugind tot timpul? OK, da, îţi admir decizia de a nu te implica până când n-ai să te simţi întreagă, până când n-ai să te simţi un om ca toţi ceilalţi, dar nu te gândeşti niciodată că poate *tocmai implicându-te ai să ajungi să te simţi aşa*? Şi ştii ce *mă scoate din sărite cel mai tare*?

Şi-a coborât glasul, vorbind cu ochii în ochii mei.

– M-ai ascultat. Ai înţeles povestea mea, mi-ai spus că nu contează că nu sunt perfect, în timp ce tu te pregăteai să dai bir cu fugiţii. M-ai *minţit*, Jemima. Ce dracu', m-ai *minţit*.

– Nu mă cheamă Jemima. Ţi-am mai spus.

– Pentru mine eşti Jemima. Fata care ai fost odată, Gemma, nu mai există. Jemima e ceea ce ai devenit, fata pe care eu...

S-a oprit. A tuşit.

– Ben, înainte... n-a fost o minciună. Pur şi simplu nu mi-am dat seama niciodată că va fi atât de greu.

– Da? Ei bine, nici eu nu-s la un picnic cu regina. Nu eşti singura cu probleme, însă eşti singura care fuge din faţa lor.

M-am ridicat şi eu, cu coapsele şi gambele amorţite, în timp ce muşchii încercau să mă susţină.

– Cum m-ai găsit?

El a zâmbit fără veselie.

– Zafe a dat tot felul de telefoane şi tipul de la gară şi-a amintit de tine.

Pentru o clipă, zâmbetul lui a devenit cald.

– Zău aşa, ce-*ţi închipuiai*? Peste şaptezeci de lire în monede de câte o liră... tipul era în şoc.

Şi-a reluat expresia circumspectă şi privirea uşor bănuitoare.

– Aşa am aflat că ai plecat la Glasgow. Iar eu te-am tot aşteptat, Jem. Ţi-am acordat beneficiul îndoielii şi m-am gândit că, atunci când îţi vei da seama ce faci, ce se alege de viaţa ta, ai să... am crezut că ai să te întorci la mine, ştii asta? Iată ce mult m-am înşelat. Şi apoi, când am înţeles că n-ai să te întorci, că n-am să te mai văd decât dacă am să acţionez cumva, ştii ce? Timp de cinci secunde m-am întrebat: „De ce-aş face asta? De ce mi-ar păsa?" Dar exista ceva, ceva care nu mă lăsa să dorm, nu mă lăsa să-mi găsesc liniştea până când nu ştiam că eşti în siguranţă. Cu mine sau fără mine, voiam să te ştiu în siguranţă. Aşa că acum patru zile am venit cu maşina până aici. Şi de atunci te caut încontinuu. Şi dă-mi voie să-ţi spun, să citeşti pe buze, cu accentul celor de pe aici, este moarte de om. Acum jumătate din populaţia Glasgow-ului îşi închipuie că fac parte din asociaţia Grija pentru Aproape.

Fierbinţeala mi s-a ridicat din stomac, mi-a cuprins tot trupul, tot obrazul şi mi-am dat seama că mă copleşise o ruşine fără seamăn.

Omul acesta – *omul acesta* – străbătuse câteva sute de mile la volan, fără nici o certitudine că va da de mine. Se lăsase la cheremul unui oraş străin, fără a putea comunica în condiţii bune, şi asta pentru mine.

L-am privit cum stătea acolo, se vedea că-i nedormit, arăta şi mai slab ca de obicei. Dar trebuia să recunosc că era foarte sexy. Foarte drăguţ. Şi uite. În ciuda a ceea ce făcusem, în ciuda felului oribil în care-i trădasem încrederea, plecând pe furiş, el era aici. Îmi dădea o nouă şansă. Iar aceste gânduri nu-mi mai trimiteau fiorul fricii în sânge. Ben nu era aici ca să mă ia în stăpânire, ca să mă oblige să merg cu el. Nu voia să-i aparţin, nu voia decât să mă ştie în siguranţă.

Am privit peste apă. Şi acum, ce era de făcut? Să-mi plec capul, să mă înapoiez cu el? Dar ce-ar fi însemnat asta în raport cu celelalte dăţi când fugisem... că nu fuseseră nişte situaţii reale? Că nu-mi dădusem silinţa îndeajuns de mult?

Atunci în faţa mea, clare şi dure ca diamantul, s-au ivit chipurile lui Chris şi Randall. Ieşind din

umbre, ca să mă privească peste ani. Trezindu-mi în minte amintirea a ceea ce fusesem nevoiţi să facem pe atunci ca să ne ducem zilele.

Fiecare dintre noi luase o decizie. Chris recursese la heroină, fusese alegerea lui. Ran îl ucisese pe Gray, fusese alegerea lui şi eu minţisem pentru el. Fusese alegerea mea. Acum începeam să înţeleg. Băieţii mă iubiseră. N-ar fi vrut să le păstrez amintirea cu preţul renunţării la noi amintiri, numai ale mele. Părinţii noştri ne iubiseră. În definitiv, nu fusese *alegerea* lor să moară. Şi ei ar fi vrut ca eu să duc o viaţă normală, o viaţă aşezată.

Iar acum, Ben îmi dădea şansa de a-mi continua viaţa. Nu să uit, nu aveam să uit nimic niciodată. Dar puteam trece peste trecut.

– Nu te-am minţit, Ben.

Abia mi se mişcau buzele.

– Dar asta fac de obicei, fug, şi nu ştiu dacă sunt în stare să renunţ la obiceiul ăsta.

Ochii lui se aţintiseră brusc asupra mea, imenşi şi temători.

– Ai nevoie să...?

Degetul lui mi-a atins buzele.

– Nu-ţi pot citi pe buze dacă nu... Te rog.

Ca şi cum l-ar fi durut să întrebe. Am repetat, puţin ruşinată şi el mi-a mângâiat părul cu blândeţe.

– Hei, Jem? Sunt cinci ani, şase luni şi două săptămâni de când nu m-am mai atins de droguri. Dacă mă pricep la ceva, mă pricep să renunţ la obiceiuri. Renunţă şi tu la al tău. Acum. Întoarce-te cu mine.

Oare puteam? Oare era posibil să fie atât de simplu? Doar... să mă întorc? Pe urmă mi-am amintit cuvintele lui Rosie despre linia trasă pe nisip. Mi-am amintit cum mă simţisem pe treptele gării din Glasgow, prea obosită ca să pot merge mai departe. Poate într-adevăr venise clipa să înfrunt toţi acei demoni.

– Ben.

M-am ridicat în picioare.

– Mă întorc cu tine. Dar am şi eu nişte condiţii. Trebuie să fiu în stare să-mi pun ordine în viaţă. Nu pot – şi *nu vreau* – să faci tu asta pentru mine.

– Am înţeles.

– Trebuie să aflu ce e în mintea Saskiei de cumpără atâta marfă de la Rosie ca apoi s-o ardă. Să aflu de ce m-a pus pe mine pe lista neagră de aici şi până... bine, sigur, nu de *aici*, nici măcar dracu' nu face afaceri în Glasgow, dar de ce i-a convins pe cei de la eBay să-mi închidă contul.

Ben a ridicat o sprânceană.

– OK. Ne vom ocupa de toate astea. Şi pe urmă?

– Pe urmă, când voi încheia toate aceste socoteli, am să decid ce fac mai departe. Nu pot fi ţinută cu forţa, Ben, trebuie să simt că sunt liberă să fac ce doresc. Dacă aş rămâne...

Glasul mi s-a stins.

– Dacă ai rămâne, ai vrea să ştii că rămâi pentru că aşa vrei tu, nu pentru că n-ai unde să te duci. Aşa-i?

Degetele lui le-au cuprins cu blândeţe pe ale mele.

– Asta vreau şi eu, Jem. Te vreau alături de mine pentru că n-ai suporta să fii în altă parte, nu pentru că mi-ai datora ceva. M-ai făcut să înţeleg atâtea lucruri despre mine însumi, despre felul în

care m-am purtat încât...

Ne-am privit în ochi unul pe celălalt mult, mult timp. Ochii lui imenşi parcă m-au absorbit în adâncul lor până când n-am mai ştiut decât de ei. Ochii şi o şuviţă de păr adusă de vânt să-mi gâdile obrazul.

– Ben...

Mirosea plăcut. Un miros nedefinit. Atât de al lui încât abia eram în stare să respir.

– Jem. Totul e bine.

Un mic pas şi a ajuns chiar lângă mine. Am fost cât pe ce să intru în panică, dar pur şi simplu nu era loc pentru o asemenea senzaţie, nu acum când pielea mi se înfierbântase brusc şi inima îmi bătea nebuneşte.

– Totul e bine, într-adevăr.

S-a aplecat şi buzele lui le-au atins uşor pe ale mele. Brusc m-am trezit cu degetele în părul lui, trăgându-l înspre mine, cât mai aproape.

Disperată, însetată de atingerea lui, de limba lui care încerca să-mi desfacă buzele şi de trupul lui lipit strâns de al meu.

Am făcut asta cu convingerea că, oriunde s-ar fi aflat, fraţii mei aplaudau şi chiuiau, schiţând gesturi de care Jason ar fi fost probabil mândru.

– Mă tem că, dacă situaţia se înrăutăţeşte, voi pleca din nou, i-am şoptit.

Parcă aş fi fost nevoită să rostesc cuvintele cu voce tare, deşi el nu avea cum să le vadă. Dar în clipa următoare s-a întâmplat exact un fenomen tulburător: el a vorbit fără să ştie ce spusesem eu, totuşi continuând conversaţia.

– Îţi cunoşti trecutul?

– Da.

– Tocmai despre asta este vorba. Trecutul. Poate că instinctul îţi spune să fugi, dar eu, unul, sper – *Dumnezeu ştie cât de mult sper* – că te vei opri la un moment dat să te gândeşti. Să analizezi. Să stai de vorbă cu mine. Iar dacă lucrurile o iau razna în asemenea hal încât n-ai să poţi face asta, atunci măcar să fugi undeva unde să-ţi pot da de urmă.

– Ai lucrat mult timp la discursul ăsta, aşa-i?

– Din ziua în care ai plecat.

– Convingător, domnule Davies, foarte convingător.

– *Habar* n-ai tu.

capitolul 20

Ne-am înapoiat în maşina lui Ben. Mi-a fost greu să-mi abandonez obiectele în magazinele din Glasgow, dar aveau numărul meu de mobil, iar celelalte lucruri ale mele, puse la un loc, nu ocupau nici măcar jumătate din micul portbagaj. Lui Ben nu-i venea să creadă.

– Ai stat trei săptămâni la Glasgow numai cu *asta*? a întrebat el când ne-am oprit la o cafea pe autostradă şi m-a văzut ţinându-mi rucsacul de o bridă. Cum te-ai descurcat cu hainele?

Mi-am încreţit nasul spre el.

– Asta mă întreabă cineva care miroase de parcă ar fi purtat aceiaşi blugi vreme de două săptămâni.

– Da, dar tu eşti femeie.

– Mulţumesc că ai remarcat.

O privire insistentă şi întunecată.

– Oh, am remarcat.

S-a uitat scurt spre mine.

– Saskia mi-a oferit un loc în Shambles. Zicea că-i pare foarte rău că mi-a ars magazinul şi aşa mai departe. A închiriat locul acela, dar se pare că nu ştie cum să-l folosească. Se gândea că un magazin de instrumente muzicale ar merge bine în zona aia.

– Zău, chiar în Shambles? Acolo e centrul turistic, ai face avere.

A tăcut o clipă.

– Eu cred că nu vrea decât să controleze ce marfă primesc. La urma urmei, e locul ei, are ultimul cuvânt. N-o să accepte să-i stric reputaţia magazinului.

– Vrei să zici că n-o să vrea să-mi vinzi mie obiectele.

– Mda. Mai vedem noi.

S-a aşternut o tăcere intimă şi ne-am înapoiat la maşină. Mă uitam la felul cum conduce Ben, la mişcările lui sigure, la picioarele lungi care apăsau uşor pedalele, la degetele lui frumoase încleştate pe volan şi am simţit cum mă trece un fior, făcând să-mi clănţăne dinţii şi trimiţându-mi o fierbinţeală până în coapse, ca un val de abur umed.

M-am rezemat de spătarul de piele al scaunului, încercând să înţeleg ce-i cu mine. Părea să fie... da, părea să fie o atracţie fizică, o atracţie cu butoane de control, ca să mă exprim aşa. Mi-am golit plămânii de aer şi răsuflarea mea s-a condensat pe geamul portierei. Am pretins că admir peisajul, dar nu mi-a scăpat privirea piezişă a lui Ben, nici surâsul lui vag şi tainic. Felul în care îşi plimba vârful degetului pe capătul schimbătorului de viteze *poate* era o întâmplare, dar eu credeam că nu.

Două cuvinte ar fi descris situaţia. Uh şi oh.

Când am ajuns în faţa casei din Wilberforce Crescent era deja întuneric. Ben s-a dat la o parte, făcându-mi loc să intru pe uşa din faţă şi, păşind în bucătărie, mi-am dat seama că începeam uşor, uşor să mă destind. Ca şi cum aici ar fi fost acasă pentru mine.

Ben lăsase pe masă borcanul golit de monede.

– Am să-ţi dau banii înapoi.

– Grozav.

A deschis frigiderul şi a scos nişte iaurt, câteva fructe şi o sticlă de ceva rece, de pe raftul de jos. A pus totul pe masă.

– Ţi-e foame? Serveşte-te.

Era ceva la el, ceva ce nu mai văzusem până atunci. Un fel de siguranţă în mişcări, o încredere care nu existase înainte. Nu mă mai privea cu disperare, temându-se să nu-i scape ceva.

– Ben?

Nu mi-a răspuns. Scotocea prin frigider, scoţând şi vârând la loc sertare, ca în sfârşit să scoată la iveală ingredientele necesare pentru o salată. Apoi a mai luat o franzelă şi un cuţit. A început să taie cu îndemânare felii.

– De ce ai venit să mă cauţi? De ce n-ai lăsat lucrurile aşa cum erau?

M-a săgetat o amintire din cele pe care mi le reprimam. De când eram copil, nu mai văzusem pe nimeni tăind felii aşa.

Ben s-a oprit. S-a sprijinit în mânerul cuţitului.

– M-am gândit că s-ar putea să vrei să te întorci, dar poate nu ştii cum să-ţi dai voie să faci asta.

– Tu şi toboşarul tău trebuie să fi stat foarte mult de vorbă.

– Mda. Am discutat mult împreună în decursul anilor. În autobuz, când eşti în turneu, n-ai mare lucru de făcut. E uimitor câte poţi să afli.

A pus în faţa mea două felii groase de pâine, un castronel de salată şi nişte sos.

– Dar şi tu te pricepi foarte bine, să ştii. Ţii minte ce mi-ai spus despre cum ai ajuns să iei legătura cu Zafe? Ei bine, ai avut dreptate, merita să ştie adevărul. Am fost un laş când am fugit fără să-i spun nimic. Era cel mai bun prieten al meu. Ar fi trebuit să procedez mai înţelept.

Am muşcat din pâinea cu coajă crocantă.

– Şi acum? Tu şi el sunteţi...?

A ridicat din umeri.

– Încearcă să mă ierte. Dar, ascultă aici, uneori, când îţi pasă de cineva, *trebuie* să ierţi. Înţelegi cum vine asta? Pe urmă, am petrecut mult timp vorbind despre tine.

Am fost cât pe ce să mă înec.

– Despre *mine?* Ce-i cu voi doi? Aveţi de recuperat cinci ani şi voi staţi de vorbă despre mine?

– Ţi-am întors favoarea. Se pare că atunci când te-ai văzut cu el, n-aţi făcut altceva decât să staţi de vorbă despre *mine*.

Ben a pus cu grijă cuţitul pe masă. Era ceva anume în felul în care mă privea. Plutea ceva în aerul care parcă devenea mai dens.

– Ţi-a fost teamă să nu mi se fi întâmplat ceva, aşa mi-a spus Zafe. I-ai povestit că eram la pământ.

Am înghiţit. Dumicatul nu voia să alunece pe gât, iar felul în care Ben se uita la mine nu mă ajuta deloc.

– N-am vrut să...

El m-a întrerupt:

– Ai avut dreptate. Nu numai *eu* eram la pământ, Jem, ci sufletul meu. Moartea tatălui meu m-a schimbat. M-a silit să devin o persoană despre care nu eram sigur că-mi plăcea. Surzenia m-a făcut mai uman, însă m-a izolat atât de mult încât nu eram în stare să intru în contact cu nimeni.

Continuam să stau la masă. Ben a venit lângă mine şi a trebuit să mă răsucesc pe scaun ca să-l pot privi. Expresia lui era atât de intensă încât nu-mi dădeam seama ce era în mintea lui.

– Pe urmă te-am întâlnit pe tine.

M-am silit să râd.

– Chiar când credeai că situaţia nu avea cum să devină şi mai proastă, nu?

Se aplecase ca să se poată uita în ochii mei.

– Oh, nu, a spus. Situaţia a devenit mult, mult, *mult* mai bună.

Acum era atât de aproape încât părul lui mă atingea pe gât.

– Nu te forţez, Jem. Nu te forţez.

Buzele lui le-au întâlnit pe ale mele şi m-a uluit forţa din mine care m-a smuls de pe scaun, lipindu-mă de el şi făcându-mi mâinile să-i dea părul pe spate. Avea gust de miere şi mentă de la sosul de salată pe care şi-l linsese de pe degete. S-a aplecat şi mai tare şi, până să-mi dau seama ce se întâmplă, eram pe jumătate aşezată pe marginea mesei. Buzele lui Ben mi se plimbau pe gât, mâinile mele îl trăgeau de cămaşă, încercând să i-o tragă peste cap, ca să-i pot atinge pielea.

În mine era ceva total, ceva atât de necunoscut încât nu ştiam cum să-l controlez sau să-l călăuzesc, nu eram în stare decât să mă las dusă de val şi să încerc să ajung la liman. Parcă ar fi existat un fel de conductă care ne revărsa sentimentele unul într-altul, un nou univers mi s-a deschis când i-am întâlnit din nou buzele, şoptind în gura lui *Ben... te rog...*, fără măcar să ştiu ce anume îl rugam.

El şi-a dezlipit buzele de ale mele, ca să mă poată privi în ochi.

– Eşti sigură? Foarte, *foarte* sigură?

Cum aş fi putut fi sigură? Nu trăisem niciodată asemenea senzaţii. În loc de răspuns, mi-am lăsat mâna să alunece spre cureaua lui şi am început să-i deschid catarama, fără să-mi iau ochii de la chipul lui, făcându-mi de lucru cu închizătoarea până când am reuşit s-o desfac. Mi-am pus un deget pe capătul fermoarului, simţindu-l cât era de excitat.

Deodată mâna lui a acoperit-o pe a mea, nu ca să mă ajute, ci ca să-mi împiedice degetele grăbite să meargă mai departe.

– Jem.

Tonul lui era categoric.

– Vreau să ştiu. Vreau să-mi spui tu. *Chiar vrei asta*?

Am înţeles că nu se referea numai la sex. Se referea la tot ce ar fi implicat gestul acesta: o relaţie, nişte complicaţii, nişte legături.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– Vreau...

Dorinţa încerca să-mi întunece mintea şi mi-am dus din nou mâna la fermoarul lui, dar el m-a oprit cu fermitate.

– Vreau să mă simt *în siguranţă*.

Cuvintele aproape că m-au înecat, dar rostindu-le, mi-am dat seama că erau foarte adevărate. Voiam să fiu în siguranţă. Să mă simt la adăpost. Să am ceva al meu după atâţia ani în care fugisem şi mă ascunsesem.

Ben s-a tras puţin înapoi.

– Şi crezi că eu îţi pot oferi această siguranţă? Aşa simţi tu despre mine?

– Pot să încerc.

– Nu. Eu vreau mai mult decât atât.

S-a tras şi mai mult în spate, şi-a îndreptat tricoul, şi-a trecut degetele prin păr şi a răsuflat adânc şi nesigur.

– Ştiu că-ţi închipui că nu vreau decât să te am, Jemima, dar eu vreau mult mai mult, atât de mult încât e aproape comic. Vino-ncoa.

Degetele lui m-au prins de încheietură şi m-am trezit scoasă din bucătărie şi trasă pe un coridor către o uşă micuţă. Ben a descuiat uşa cu o cheiţă şi m-a dus pe o scară îngustă şi întunecoasă.

– Aici erau cândva odăile servitorilor, mi-a spus el pe un ton firesc, de parcă n-am fi fost la un pas de a ne smulge hainele unul altuia cu numai câteva momente în urmă.

Continuând să mă ţină de încheietură, m-a condus pe treptele înguste până în camera de dedesubt. Era vechiul subsol, pe care-l văzusem de afară. Praful se adunse în toate colţişoarele, acoperind cu un strat subţire toate instrumentele. Ben s-a oprit în mijlocul încăperii şi mi-a dat drumul la mână.

– N-am mai fost aici de ani de zile, mi-a spus el. Mi-a fost peste putinţă. Aici era sala noastră de repetiţii. Băieţii n-au venit niciodată să-şi ia instrumentele înapoi, cel puţin aşa cred. Eram prea preocupat să mă ascund ca să ştiu cu certitudine.

S-a întors, a luat un băţ de tobă şi a lovit un talger, cu un gest expert.

– Astea erau ale lui Mark.

Chitara bas stătea sprijinită de o orgă electronică argintie. Ben a ridicat-o şi i-a ciupit corzile.

– Asta i-a aparţinut lui Zafe.

Un norişor de praf s-a răspândit în aer şi Ben a pus jos chitara, plimbându-şi degetele fine pe clapele albe şi negre.

– Asta era a lui Si.

Nimic nu era conectat la amplificare, aşa încât nu se auzeau decât sunete metalice înfundate, ca nişte fantome a ceea ce ar fi trebuit să fie. Într-un târziu, Ben a luat chitara vişinie, căzută cu faţa în jos pe împletitura de rafie de pe podea. Ca un bărbat care atinge o iubită de demult, a mângâiat-o pe spate cu adoraţie, lăsând dâre de degete în praf, apoi a răsucit-o cu faţa, lipind-o de trup şi şi-a petrecut chinga pe după gât.

– Aşa am fost eu, Jem. Era fantastic.

Cu greutatea chitarei atârnată de umăr, s-a întors să privească toate celelalte instrumente.

– Willow Down. Cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

A rămas o clipă aşa cum fusese odinioară, cu capul dat pe spate şi ochii strălucitori. Aproape că-l auzeam adresându-se mulţimii, aproape că-l vedeam croindu-şi drum pe o scenă invizibilă. Apoi umerii i-au căzut, şi-a luat de după gât chitara şi a aşezat-o cu grijă pe podeaua plină de praf.

– Iar acum eşti tu.

Am rămas cu ochii la el. Inima îmi bătea atât de repede încât în faţa ochilor îmi jucau puncte negre.

– Asta a fost înainte. Vechea mea viaţă. Nimic din ce a fost atunci nu se mai întoarce, dar acum sunt împăcat cu situaţia. Lucruri bune, lucruri rele... şi crede-mă că au fost o mulţime de lucruri rele, concerte de care nu-mi mai amintesc, nebunia cu cocaina, cântecele... s-au terminat toate. Las totul în urmă.

Mă privea atent, uşor aplecat spre mine, în vechea încăpere prăfuită. Părul îi cădea neted pe umeri, lămpile stradale de dincolo de fereastră îi luminau chipul, aruncând umbre stranii care unduiau

la fiece mişcare.

– Şi vreau să faci şi tu la fel.

– Am şi făcut!

Din pricina pereţilor izolaţi fonic, vocea mea a sunat tern şi inert. Lipsită de expresie.

– De fapt, nu. Ceea ce a fost la un pas să se întâmple adineauri...

A răsuflat adânc.

– A fost o *greşeală*. Aşa îţi spunea Gray să faci?

Şi-a pus amândouă mâinile pe umerii mei.

– Pentru că ar fi fost vorba doar de sex. Un contact sexual de care am fi uitat a doua zi.

Degetele lui mi-au masat muşchii şi, treptat, am simţit că încep să mă relaxez.

– Ceea ce vreau eu, Jemima, este să fac dragoste cu tine. Nu sex. *Dragoste*.

Probabil că-l ţintuisem cu privirea, pentru că degetele lui au devenit brusc dure, afundându-se necruţătoare în muşchii mei.

– Eu nu... nu pot...

– Te iubesc. Nu e uşor, nu e simplu şi, Dumnezeu ştie, suntem departe de a rezolva toate problemele în clipa asta, dar ascultă.

Iar îmi vorbea cu faţa foarte aproape de a mea.

– Acum. Vrei să vedem cum trebuie, de fapt, să meargă lucrurile?

Tot ce simţeam era o pulsaţie insistentă în jurul meu, de parcă ar fi respirat întregul univers.

– Da.

Atunci Ben m-a sărutat. M-a sărutat cu adevărat. Şi mi-am dat seama că toate celelalte ocazii când mă sărutase nu fuseseră decât o pregătire şi că el se înfrânase. Acest sărut era dinamic. Părul de la ceafă mi s-a zbârlit fir cu fir şi mi s-a făcut pielea de găină la atingerea degetelor lui. Mi s-au golit plămânii de aer şi mi s-au muiat picioarele până când aproape am căzut la pieptul lui.

– Ei bine, a spus el. Acum ştii.

– Ben.

Atât am reuşit să îngaim: un avertisment, o făgăduială. Îmi simţeam trupul vlăguit de dorinţă. Pentru prima oară în viaţa mea, mă lăsam în voia altcuiva şi *puţin îmi păsa*.

– Da, mi-a răspuns el. Oh, Jem, da.

M-a sărutat pe buze şi pe gât. M-a privit în adâncul ochilor şi încet... *oh, mult prea încet*... a început să-mi descheie nasturii bluzei.

– Nu te grăbi... mi-a şoptit când am încercat să mă mişc, să trag de cămaşa lui şi să i-o scot peste cap. Avem toată noaptea în faţa noastră.

Câte un nasture o dată, cu buzele urmându-i degetele, afundându-se în materialul care ceda puţin câte puţin. Pe urmă m-a lăsat să-l ating şi eu, să-i desenez conturul prin haine, iar când am devenit mai îndrăzneaţă, să-mi strecor mâna pe sub ele, simţindu-i încordarea muşchilor şi netezimea pielii.

Încet, la fel de încet, ne-am dezbrăcat unul pe altul, oprindu-ne în fiece moment ca să ne sărutăm şi să ne mirăm de minunea trupului celuilalt. L-am tras de cămaşă, ridicându-i-o puţin câte puţin, până i-am tras-o peste cap, apoi am făcut un pas în spate ca să-i admir pielea palidă ce căpătase o tentă albăstruie de la luminile stradale.

– Nu-i nimic de capul tău.

Mi-am trecut degetul peste coastele lui.

– Numai piele şi os.

Mi-a zâmbit poznaş.

– Aşa crezi?

Şi, oh, era mult mai mult de-atât de capul lui. I-am dezvelit trupul puţin câte puţin, în timp ce el îmi cobora blugii de pe şolduri, până când amândoi am rămas goi.

El m-a privit în ochi şi m-a tras la podea.

– E bine aşa? m-a întrebat.

– Oh, da. Foarte, foarte bine.

Dar nu m-a pătruns imediat. Reţinut şi blând, m-a aţâţat cu buzele, plimbându-şi buzele de la sfârcuri la buric, apoi mai jos. Fierbinţeala mea ajunsese aproape de explozie.

– Dumnezeule, Ben!

Răsuflam întretăiat, nu aveam destul aer, destule cuvinte, destul... destul. Trupul mi s-a cutremurat violent de senzaţia că totul era aşa cum trebuie şi i-am şoptit numele.

Prea încet ca să mă audă, dar el îmi privea chipul, mi-a văzut buzele mişcându-se şi atunci, cu un mic surâs, a intrat în mine.

Fără durere, fără forţare, doar o frecare şi o umezeală plăcută, cu praful adunându-se sub mine în timp ce Ben se mişca blând, atât de blând, până când a fost sigur. Atunci a dat tot ce era în el şi m-a surprins din nou explozia de sentimente care-mi năpădea trupul, icnetul lui „Oh, Doamne!”, apoi senzaţia că vintrele îmi explodează, în clipa când el s-a cutremurat, ţinându-mă strâns, cu ochii în ochii mei, dându-mi impresia că intrase în mintea mea.

Am rămas culcaţi pe spate pe podeaua prăfuită, gâfâind. Acolo unde pielea era transpirată se adunaseră fire cenuşii de praf. Umerii lui Ben erau acoperiţi de praf. Gol, arăta şi mai bine, înalt şi suplu, cu muşchi acolo unde trebuia, cu păr negru şi fin care cobora ondulat dintre sfârcuri peste o aluniţă de sub buric, subţiindu-se apoi până la grosimea unei sprâncene înainte de a ajunge la sex. Arăta puternic. Arăta superb.

Îţi ţinea ochii închişi şi genele negre îi umbreau obrazul ca într-o imagine a perfecţiunii, un Dumnezeu al rockului. Ştiam că n-are rost să vorbim până când nu va deschide ochii, aşa că am rămas culcată, rezemată de umărul lui, simţind în nări mirosul de sex şi de încăpere neaerisită. Îmi tremurau coapsele de explozia pe care o dezlănţuise în mine, de sentimente şi senzaţii despre care nici nu ştiusem că există.

– Eşti bine?

Într-un târziu, Ben a deschis un ochi şi m-a privit ca prin ceaţă.

– A fost...

Am tăcut. Nu găseam cuvinte.

– Dar cred că ai mare experienţă... normal, cu atâtea admiratoare.

Degetele lui au schiţat un refren pe coastele mele.

– Îţi scapă taman esenţialul apropo de admiratoare, iubito. Ele îmi ofereau mie plăcere, nu eu lor.

– Încrezutule!

– Uite cum stau lucrurile. Am avut parte de sex oral până peste cap, dar nimic nu se compară cu ce s-a întâmplat adineauri între noi. Asta, draga mea Jemima, se cheamă a face dragoste, şi aşa trebuie să fie.

S-a ridicat încet în capul oaselor şi s-a sprijinit cu spinarea de perete.

– Te aşteptai să te doară, nu-i aşa? Am simţit cum te-ai crispat.

– Îmi pare rău.

Ben a pufnit în râs.

– Îţi *pare rău?* Jem, nu-i vina ta.

Apoi râsul i s-a topit şi a clătinat din cap, întinzând braţele ca să mă îmbrăţişeze.

– Acesta e prezentul, Jemima. Pentru amândoi. Uită ce a fost, acum ne construim prezentul.

Aşa cum stăteam rezemată de pieptul lui, ascultându-i respiraţia uşoară şi simţind cum mă cuprinde somnul, m-am întrebat dacă putea fi chiar atât de simplu.

15 iunie

O iubesc. Doamne, e ca şi cum... Sunt pur şi simplu...

Sentimentul ăsta parcă îmi spală creierul. Este ca un buton de resetare care mă face să redevin cel de dinainte, alături de fata asta fantastică, minunată, superbă, care mă vrea pentru ceea ce sunt acum, nu pentru cine am fost odată. Iar când stau culcat cu ea în braţe, nimic din trecut nu mai contează. Nu mi-ar mai trebui nimic nici de-ar fi să primesc în dar. Oricum nu mi-a plăcut niciodată de mine cel de atunci. Dar îmi dau seama abia acum, acum când Jem îmi cunoaşte esenţa, mă cunoaşte pe mine cel adevărat, că ceea ce am fost odată era o mască. Toată fanfaronada, drogurile, nu erau decât o încercare a mea de a mă transforma într-o imagine care să-mi placă. Cu creierul plin de cocaină şi Ectasy puteam fi oricine şi orice. Şi exact asta şi eram. Oricine.

Când a murit tata, mi-am dat seama că trebuia să am grijă de mama şi de Emmie, trebuia să fiu cineva. Eu aveam formaţia, ele se aveau numai una pe alta. A fost ceva stupid şi nebunesc şi cred că m-am reclădit într-o persoană capabilă să lupte. Asta a făcut şi Jemima. S-a preschimbat într-o persoană suficient de tare ca să accepte tot ce i se întâmpla, dar asta numai la suprafaţă. În interior era la fel ca mine, speriată, disperată să se ascundă. Pierdută.

Acum ne-am regăsit. M-am regăsit. Willow Down continuă fără mine şi nu-mi pasă. Zafe va conduce formaţia foarte bine. Eu o am pe Jem şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca să fie fericită. Pentru că m-a salvat într-un fel pe care nici nu pot încerca să-l definesc.

Nu spun că totul s-a sfârşit. Nu încă. Uneori mă priveşte de parcă ar crede că o să ratez iar totul. Nu cred că ştie că la ea e toată puterea, că ea mă poate distruge, prin simpla ei plecare. Mi se taie răsuflarea la gândul că, într-o bună zi, ar putea să-şi facă bagajele şi să dispară, deşi ştiu că trebuie să-i las această libertate. Altfel s-ar chema că o ţin închisă în colivie, nu? Şi ce fel de dragoste ar fi aceea care ar veni dintr-o cuşcă?

Vreau s-o păstrez, dar nu vreau s-o ţin legată. Am nevoie s-o ştiu în stare să fugă, dar să nu vrea s-o facă. Am nevoie să fie conştientă de asta. Am nevoie să se simtă în siguranţă alături de mine. La dracu', pur şi simplu am nevoie de ea.

Saskia a bătut cu vârful pantofului în covorul uzat.

– Sunt *sigură* că ţi-am spus că azi voi veni negreşit să iau felicitările.

S-a răsucit puţin în loc, cu o expresie care făcea ca buza de sus să pară prinsă de tavan prin fire invizibile.

– Nu pot să cred că mă laşi baltă.

Sârmele s-au întins, buza s-a ridicat şi mai mult.

Rosie încheia cu îndemânare nasturii salopetei lui Harry.

– Zău aşa, Saskia. N-ai zis că urma să vii să le iei. Am crezut că termenul e săptămâna viitoare.

L-a luat pe Harry în braţe.

– Oricum n-aş fi reuşit să le termin aşa de repede, cred că ştii asta.

– Hmm.

Saskia s-a lovit cu unghia peste dinţi. Şi unghia, şi dinţii sunau a fals.

– Poate ar trebui să reconsider contractul nostru, Rosie. Dacă aşa ai de gând să procedezi.

– Cum adică *aşa?*

Am intervenit în sprijinul lui Rosie:

– Adică ocupându-se de copilul ei? De treburile casei? Doar nu bate cluburile zi şi noapte. Ce vrei să faci, s-o ţii închisă în casă?

Saskia mi-a aruncat o privire pe care n-aş fi reuşit s-o descifrez nici cu dicţionarul.

– În afaceri, Jemima, trebuie să prezinţi încredere. Absolut, fără discuţie, trebuie să fii profesionist.

Altă privire.

– Şi, dacă-mi permiţi să precizez, problema asta nu te priveşte, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ţi-ai mai vârî năsucul ăla cam ascuţit în toate cele.

Eu şi Rosie ne-am holbat una la alta. Saskia trebuie să fi fost foarte zdruncinată ca insultele ei să devină atât de directe.

După o clipă de gândire, Saskia m-a măsurat din cap până în picioare.

– Ştiu că-ţi pun o întrebare *puţin* cam personală, iubito, dar sper că n-ai rămas gravidă?

Am rămas cu gura căscată în asemenea hal încât, dintr-o parte, probabil semănam cu un rechin.

– Chiar mi se pare că te-ai cam îngrăşat.

Nu m-am putut stăpâni şi am privit scurt în jos, spre abdomen. Saskia a zâmbit uşor, cu un aer triumfător.

– Dar nici prin minte nu mi-ar trece că-i vorba de dragul de Benedict, el pare un bărbat cu gusturi mult mai... cum să-ţi zic eu?... *rafinate* la femei.

Şi-a trecut încet mâna prin păr, cu un gest aproape inconştient.

– Şi zău că se pricepe de minune la sărutat.

Oare ea chiar credea că eu nu ştiu? Sau era o încercare jalnică de a mă face geloasă? Sau paranoică?

– Mă duc să fac nişte cafea.

Rosie mi l-a pus pe Harry în braţe.

– Şi poate să mai inhalez ceva lipici. Voi rămâneţi să staţi la taclale.

– Laşo! i-am şuierat, dar ea şi-a dat ochii peste cap şi a fugit la bucătărie.

– Oh, *mare* păcat să plec fără felicitări.

Saskia şi-a scos telefonul BlackBerry din poşetă şi a verificat ceva.

– Eh, asta este. Acum n-am încotro şi trebuie să dublez comanda. Este clar că Rosie o să aibă parte de un weekend plin!

O unghie ca o coasă a apăsat o tastă.

– Roag-o pe Rosie să mă scuze, da? Sunt tare grăbită.

Un zâmbet pieziş.

– Azi Oscar are festivitatea de începere a cursurilor, trebuie să fug acasă să-mi iau pălăria.

– Are *cinci* ani, Saskia. Începe şcoala. Majoritatea mamelor n-au altceva de făcut decât să verifice dacă cei mici şi-au ridicat şosetele şi dacă şi-au luat pacheţelul cu mâncare. Tu vorbeşti ca şi cum te-ai referi la învingătorii cursei Goodwood[24].

De data asta m-a ţintuit cu o privire de gheaţă.

– Există uimitor de multe puncte în comun, Jemima. Deşi îmi dau seama că „uimitor de multe” şi „în comun” sunt cuvinte care se folosesc cumva diferit în lumea ta. Iar acum, te rog să mă scuzi.

Mi-a întors spatele şi a ridicat din nou telefonul, evident ca să mă ţină la distanţă.

– Nu ştiu ce joc faci tu, i-am spus pe un ton rece şi egal. Dar într-o bună zi, cineva te va opri, Saskia.

– *Joc?*

Saskia a apăsat câteva taste, apoi a închis capacul telefonului.

– Nu ştiam că viaţa e un joc, Jemima.

S-a ridicat încet şi şi-a netezit poalele fustei, acolo unde mătasea se încreţise, făcând cute adânci ca nişte râpe. Când a vorbit din nou, vocea îi devenise aproape o şoaptă.

– Nu. Cu siguranţă e orice, dar nu un joc.

S-a răsucit în loc, astfel încât părul i s-a rotit în cerc în jurul feţei, şi-a smuls de pe masă poşeta elegant asortată cu hainele şi a pornit spre uşă. Nu pot să spun ce sentiment m-a încercat când mi-am dat seama că i se întinsese rimelul din pricina lacrimilor.

După un interval decent, Rosie şi-a vârât încet capul pe uşă.

– Slavă Domnului că a plecat.

S-a trântit pe canapea.

– Încearcă să-mi dea a înţelege că sunt ţicnită, cică „sunt sigură că ţi-am spus”, „ne-am *înţeles*”...

Vorbise cu patos şi intonaţia semăna bizar de mult cu cea a Saskiei.

– Excelent! Ai făcut repetiţii?

– Da. Noaptea stau în capul oaselor şi-o imit pe Saskia în timp ce-i dau lui Harry lămâie, ca să crească asociind-o pe Saskia cu acreala. O să-mi mulţumească pentru asta când o avea optsprezece ani şi Saskia o să încerce să-i umble în pantaloni.

Rosie mi l-a luat pe Harry din braţe.

– Bun. Ţi-ai cerut scuze că ai plecat de vreo... cât să fie?... cinci sute de ori, aşa că aş mai vrea să te aud încă de cel puţin o mie de ori, poate şi nişte rugăciuni sau penitenţă. Oh, dar asta după ce-mi spui ce-i cu zâmbetul acela de pe faţa ta... şi dacă-i vorba de vreun tip din Glasgow, atunci poţi să te cari înapoi în Ţara Kiltului şi a Haggisului[25] pentru că eu am pariat bani buni că ai să rămâi, frumuşel, aici.

N-am spus nimic, am preferat ca zâmbetul meu să vorbească de la sine.

– Oh, Doamne, oh, Doamne!

Rosie a început să danseze prin încăpere, cu Harry gata-gata să i se facă rău de cât se chinuia să se uite la ea.

– Tu şi Ben. Oh, e absolut *fantastic*!

– Stai calm. N-am ajuns încă în stadiul în care să ne alegem perdele. A fost doar...

Am tăcut, dându-mi seama că nu ştiam ce fusese.

– Nu-mi pun pirostriile. Nu renunţ la ce am spus, la ce am spus *întotdeauna*: fără bărbaţi, până când voi fi pe picioarele mele.

Numai că de data asta eram conştientă ce fals sunau vorbele mele, iar zâmbetul mi se lăţise în aşa măsură încât ameninţa să-mi înghită urechile.

Eu şi Ben. Da.

– Dar probabil îţi imaginezi că eşti doar la un pas, altfel n-ai fi făcut-o, aşa-i?

Rosie şi-a învârtit bebeluşul într-o imitaţie de vals.

– Ani întregi n-ai făcut sex şi acum ai comis-o cu Ben, a repetat ea, în timp ce Harry scotea nişte râgâieli ameninţătoare. Pot să-i spun şi lui Jason?

– Ce să-mi spui?

Jason s-a profilat în prag, ca un miros urât. Plus un miros urât.

– Jem a făcut sex cu Ben Davies.

– Rosie! N-am zis că *poţi* să-i spui.

– Oh, da, încearcă tu să ascunzi ceva de domnul MI5, mai ales dacă-i vorba şi de sex.

Tonul ei era niţel cam acru.

Ne-am uitat unul la altul.

– Rosie? Jase?

Amândoi au clătinat din cap.

– Nimic. Zău, Jem, nimic.

– Ei haide acum, zi-ne odată... te-a legat? Tre' să fie genul care leagă, ai văzut ce pantaloni poartă.

– Jason, tu *trebuie* să legi femeile, altfel le-ar veni mintea la cap şi s-ar duce acasă.

– Jemima, când văd ele ce am eu aici...

Jason şi-a prins sexul în căuşul palmei.

– Nu vor să plece *nicăieri*.

– Guraguragura...

Cu mâna liberă, Rosie ne-a făcut semn la amândoi să tăcem.

– Vreau să ştiu tot. Unde, cum, de ce?

– Şi cu ce? a adăugat lasciv Jason.

– Îmi pare rău că am adus vorba.

M-am dus la bucătărie să pun ceainicul pe foc şi i-am lăsat să se ciondănească între ei.

Mi-am zis că în dimineaţa aceea Rosie era puţin cam întoarsă. Fusese în culmea încântării să mă vadă, dar ceva nu era în regulă cu ea. Sau, mai precis, ceva nu era în regulă în relaţia ei cu Jason. Existau subînţelesuri evidente, lucruri nespuse. Şi, dat fiind că era vorba de Jason, domnul Diaree Verbală, situaţia era demnă de *Guiness Book*.

Am clătinat din cap şi am răsturnat nişte biscuiţi pe o farfurie. Pe urmă m-am gândit că Jason o să mănânce tot, aşa că i-am înlocuit cu biscuiţi Rich Tea şi câţiva biscuiţi digestivi umezi, pe care i-am găsit în fundul dulapului din bucătărie. Aici nu mai era casa mea. Pe vremea când fusese, nici vorbă să se fi umezit biscuiţii în fundul dulapului.

Dar dacă aici nu era casa mea, atunci unde era?

Mi-a venit în minte o imagine, care a crescut ca drojdia într-un cuptor cald. Trupul lui Ben, care la început mi se păruse costeliv, iar acum mi se înfăţişase în toată frumuseţea lui, suplu şi cu musculatura perfectă. Felul în care îşi purta blugii, lăsaţi mai jos de talie şi mulaţi pe coapse. Părul lung şi ciufulit, obrajii veşnic acoperiţi de ţepii bărbii de o zi.

Îmi tremurau mâinile atât de tare încât am fost cât pe ce să scap ceainicul şi să vărs apă clocotită peste scurgător.

– De ce durează atât?

Jason a apărut imediat în prag, precedat de o miasmă de formaldehidă.

– Moare lumea de sete, fată.

Mi-am înghiţit nodul din gât şi am încercat din nou să aplec ceainicul deasupra cănilor.

– Nu ţi-e bine?

Mâna lui s-a aşezat peste mâna mea, încercând să-i stăpânească tremurul. Dar atingerea lui n-a făcut decât să-mi amintească şi mai mult de Ben.

– Doar n-ai de gând să fugi din nou, fetiţo, da?

– Nu, Jason, n-am să fug. Cred că am să rămân aici, cel puţin pentru un timp.

– Ei bine, n-am nimic împotrivă să-ţi spun că mă bucur să aud asta. Ia zi, de câtă vreme... vreau să spun cât a lungit-o el...

– Aseară, cam douăzeci de centimetri, am răspuns, doar ca să-i văd mutra şi, spre satisfacţia mea, Jason chiar a roşit.

24 Aluzie la cursele de cai de la Goodwood, Marea Britanie (n.tr.)

25 Budincă tradiţională scoţiană, pe bază de măruntaie de oaie (n.tr.)

capitolul 21

– ... OK, este rândul meu. Visul meu, visul meu cel mai scump, da?

Rosie şi-a trecut absentă mâna peste frunte, răsfirându-şi cârlionţii.

– Şi, ca să se ştie, Jase, eu cred că al tău e jalnic.

– Auzi tu, nu văd de ce este rău să ai o insulă a ta. Ai timp berechet să pictezi.

– Dacă spui tu...

Rosie l-a aşezat mai bine pe Harry, care-i dormea în braţe.

– Hmm. Visul meu cel mai scump.

S-a uitat de jur împrejur prin cameră şi am văzut cum privirea i s-a oprit pe teancul de felicitări pe jumătate terminate de pe masă.

– Vreau s-o văd pe Saskia pierzându-şi toţi banii şi luând-o rău pe coajă. Oh, şi fericire până la adânci bătrâneţi. Asta îmi doresc mie, nu ei. E rândul tău, Jem.

Mi-am depărtat scaunul de masă. Rosie gătise una din reţetele ei clasice de lasagna şi-mi simţeam stomacul uriaş, de parcă ar fi vrut să formeze un stat independent. Poate că lui Jason i-ar fi făcut plăcere să-l ia în stăpânire. Am deschis gura să-i spun asta şi abia atunci am văzut cum se uita Jason la Rosie.

– Deci ăsta-i visul tău cel mai scump? S-o vezi pe Saskia dusă de aici?

Vorbise foarte blând şi am înţeles că pe nici unul din ei nu-l interesa cel mai scump vis al meu. Referitor la care, trebuie să spun că nu aveam nici cea mai mică idee în ce consta.

Rosie a încuviinţat din cap, aplecându-se să-şi sărute băieţelul adormit.

– Ei bine...

Jason a întins mâna şi a mângâiat-o pe păr.

– ... visul acela n-o să se împlinească. Două visuri, al tău şi al meu.

Era atâta tandreţe în felul în care vorbea încât brusc m-am simţit îngrozitor de în plus.

– Ar trebui să plec. Ben a spus că se întoarce pe la zece să mă ia cu maşina... în seara asta stă la taclale cu Zafe. Am să-l aşept în staţia de autobuz, să nu mai vină până aici. Mulţumesc pentru cină, Rosie.

– Te conduc.

– Nu, Jase, e în regulă.

Dar el deja înşfăcase o haină şi se chinuia să-şi vâre braţele în mâneci.

– Oh, haide, Jem. Eu încă vreau să aflu care-i visul tău cel mai scump. Îmi închipui că-i porcos.

Rosie a râs şi s-a ridicat în picioare.

– Iar eu ar fi bine să-l duc la culcare pe flăcăul ăsta.

– Asta-i exact ce sper eu să spună Jem. Visul ei cel mai scump, da?

Jason mi-a dat un ghiont.

– Nu te poţi opune pentru totdeauna.

Dar de cum am ieşit şi am pornit prin lumina asfinţitului, a lăsat gluma la o parte.

– Avem probleme, Jem. Probleme grave.

– Ştiam eu că s-a întâmplat ceva. De ce este Rosie aşa distantă cu tine astă-seară? Sper că nu i-ai făcut din nou avansuri.

Dar el n-a gustat poanta. În schimb, a rămas cu privirea pierdută în întunericul care se lăsa,

preocupat cum nu-l văzusem niciodată, afară de momentele în care lucra. Semăna cu Johnny Depp mai mult decât de obieci. Dar tot nu simţeam atracţie faţă de el.

– Am ajuns să ţin la tine şi la Rosie ca la surorile pe care nu le-am avut niciodată.

– *Ai* surori, Jason, şi nu poţi să le suferi pe nici una.

– Mda, de-aia ţin eu la voi două.

În lumina unor faruri care se apropiau l-am văzut zâmbind.

– Sunt foarte îngrijorat pentru Rosie. Mi-a spus nişte chestii… adică, *trebuia*, înţelegi? O frământau, iar tu le ai acum pe-ale tale, în schimb eu am găsit-o… n-are importanţă. I-am promis că nu-ţi spun, ca să ştii cum stau lucrurile.

– Nu prea pricep. Sigur, dacă-i chiar atât de grav…

– Tu păstrezi secretele lui Ben, nu?

– Nu sunt secretele mele.

– Păi vezi? Dar să-ţi zic o chestie. Trebuie să le ţinem pe Saskia şi pe Rosie departe una de alta.

– Perfect de acord. Saskia îi distruge viaţa lui Rosie cu comenzile alea. Necazul e că în prezent Saskia e singurul ei client. Rosie a fost nevoită să renunţe la toţi ceilalţi, dar cum Saskia o plăteşte foarte bine, până acum totul a fost în regulă. Ce s-ar face dacă *într-o bună zi* Saskia ar sista comenzile?

Jason a ridicat din umeri.

– Ar supravieţui. Dar voi două n-aţi putea locui împreună?

– Ideea e grozavă, dar uiţi că în continuare n-am acces la eBay şi că tot oraşul York mă consideră la fel de vandabilă ca febra tifoidă.

– Situaţia asta o să se îndrepte. Acum îl ai pe Ben.

– N-am de gând să trăiesc pe spinarea lui, dacă asta e în mintea ta.

Până şi simplul gând de a depinde financiar de el îmi punea un nod în gât.

– Am planuri. Adică, un fel de planuri. Am de gând s-o conving pe Saskia să ceară Camerei de Comerţ să-mi primească iarăşi obiectele. Asta pentru început.

– Tu scoate-o pe Rosie de sub influenţa ei, te rog, Jem. Cu orice preţ.

Am clătinat din cap în întuneric, silindu-mă să-mi recapăt suflul. Inspiră, expiră. Nu intra în panică.

– Am să fac tot ce-mi stă în putere.

– Excelent.

Un timp am mers amândoi umăr la umăr. Apoi Jason a rupt tăcerea.

– Peste câteva săptămâni mă întorc în State. Trebuie s-o ştiu…

Şi-a dres glasul.

– Trebuie s-o ştiu pe Rosie în siguranţă înainte de plecare.

– Jase, banditule, tu ai pus ochii pe Rosie a noastră?

L-am împuns cu degetul.

– De ce n-o inviţi să meargă cu tine? Sunt convinsă că i-ar face mare plăcere să vadă New Yorkul, ar fi grozav şi pentru Harry. În plus, aşa ai lua-o de lângă Saskia… adică, asemenea creaturi ca Saskia nu pot merge pe apă, nu?

Brusc am încetat cu tachinăriile. Pe chipul frumos al lui Jason se aşternuse o expresie cum nu mai văzusem niciodată. Ceva ce aducea a dor.

– Mi-ar plăcea *atât* de mult să fac asta.

Până şi glasul lui era altfel, devenise mai blând.

– Am invitat-o. Dar nu vrea să vină, Jem. Mi-a zis că poate într-o bună zi, când o să mai scape de belele... dar eu trebuie să plec acum. Nu pot sta cu braţele încrucişate, uitându-mă... ah, ţi-am mai zis că nu-i secretul meu.

Amândoi am rămas cu ochii la nişte faruri care veneau spre noi. Încă înainte să disting silueta maşinii mari şi argintii, i-am recunoscut duduitul motorului.

– Uite-l pe Ben.

– Mda.

– Jason…

Dar el deja îmi întorsese spatele, învăluindu-se în întuneric ca într-o pătură.

M-am urcat în Audi, dar Ben n-a demarat imediat şi nu s-a îndepărtat de bordură în scrâşnet de roţi.

– E tare frumos afară, mi-a spus, coborând geamul portierei. Un miros proaspăt. Ca în copilărie.

– Eşti tare romantic, aşa-i?

– N-am fost niciodată, dar, da. Poate că acum sunt.

A deschis portiera şi şi-a pus picioarele lungi pe bordură. Luminile străzii îi scăldau faţa, făcându-l să arate ca un desen animat japonez, numai braţe, picioare, ochi şi păr.

– Hai să mergem puţin pe jos, Jem.

– Poftim? Până în York?

Nu m-am ales decât cu o privire obosită.

– Sunt romantic, ai uitat? Doar câţiva paşi.

Am coborât fără prea mare chef şi m-am oprit pe trotuar, lângă el.

– Mare romantism! Dar mie îmi miroase a pipi de motan.

– Ţi s-ar părea romantic dacă ai fi pisică.

Mi-a cuprins umerii cu braţul şi amândoi am pornit agale la plimbare.

– Este atâta linişte. Ar fi un loc perfect pentru un studio.

– Un *studio?* Ce-ai de gând să faci, te apuci de filme porno?

– Un studio muzical.

I-am aruncat o privire.

– Am să compun muzică împreună cu Zafe. El e compozitorul acum, dar şi eu am în cap o sumedenie de melodii. Cântece noi pentru Willow Down, piese pentru noul album… eu le compun şi Zafe o să le cânte. O să le prezinte băieţilor şi, dacă o să le placă melodiile, atunci le vor înregistra. Iar lor le place cam tot ce compun eu, cel puţin altădată le plăceau întotdeauna. Zafe a scris majoritatea cântecelor din ultimele două albume.

Ben a privit în lungul străzii.

– Mă întreb dacă locul ăla e de vânzare?

M-am uitat la aleea cu prundiş impecabil greblat din spatele unui gard de tisă, tuns cu grijă.

– Locul e al Saskiei. I-ai putea face o ofertă, ar accepta tot ce vine de la tine.

– Arată super. Foarte spaţios.

Luna făcea să-i strălucească ochii aproape ca ambra, iar părul lui luase sclipiri auriu-roşcate, ca o

coamă de leu. Era limpede că-i făcea plăcere să prospecteze amplasamente pentru viitor; n-aş fi vrut să spun nimic care să-i strice bucuria, aşa că m-am mulţumit să-l iau de mână, iar el s-a lipit de mine.

Am rămas un timp la adăpostul gardului viu înalt, iar Ben m-a înlănţuit cu braţele. Trebuia să recunosc că mă simţeam grozav şi-mi era îndeajuns să mă lipesc de el, să-i aud răsuflarea şi să-i simt mirosul de colonie scumpă, amestecat cu miresmele nopţii. Acum fiinţa lui emana putere, siguranţă.

Oare puteam? Puteam să am suficientă încredere în el?

Treptat însă, mi-am dat seama că Ben nu era atent la mine.

– *Hei... la dracu'!*

Vorbise abia şoptit, aproape ca o respiraţie.

– Limbajul tău cam lasă de dorit, nu crezi? Credeam că eşti un mare gentleman.

Nici măcar nu şi-a dat seama că-i vorbisem. Cu capul ridicat, privea peste gard la ferestrele luminate de la faţada casei.

– Păi… cine-i tipul… ce *înseamnă* chestia asta?

– Ben?

L-am atins pe umăr.

A coborât încet privirea către mine.

– Saskia…

A ridicat din nou bărbia.

– Vorbeşte la telefon. Acolo, în camera din stânga.

M-am uitat printre crengi. Ben era cu vreo cincisprezece centimetri buni mai înalt ca mine şi nu puteam privi de la aceeaşi înălţime cu el, totuşi desluşeam o siluetă vagă mişcându-se prin casă. Pare-se umblând de colo-colo.

– Vorbeşte cu... stai aşa... cu un tip pe care-l cheamă Dave. Care-l urmăreşte pe… pe *cine*? Întoarce-te încoace, afurisito, oh, da, care-l urmăreşte pe Alex. Ăsta-i bărbatu-său, nu?

– Îl urmăreşte? Adică e un admirator?

Dar Ben nu m-a auzit. Era prea ocupat să asculte în felul lui ce spune Saskia.

– Vrea nişte fotografii. Ca dovezi. Jem? Unde naiba te duci?

M-am întors spre el, ca să-mi poată citi pe buze.

– Deja ne face zile fripte mie şi lui Rosie. Nu vreau s-o las să se ia acum şi de bietul Alex. A întrecut măsura.

El a iuţit pasul, ajungându-mă din urmă.

– Ce vrei să faci?

– Habar n-am. Găsim noi un pretext până ajungem acolo, nu?

Ajunşi în faţa uşii de la intrare, am şovăit numai o clipă, după care am ridicat mâna spre ciocanul uriaş de bronz, plin de lucrături ca o bibliotecă medievală.

– Jemima?

Chipul Saskiei s-a ivit prin deschizătura uşii, atât cât permitea lanţul de siguranţă.

– Ce naiba căutaţi aici la ora asta? N-am ştiut că vă culcaţi aşa târziu.

– Vreau să stau de vorbă cu tine.

– Ai băut?

– Nu. Ba da, dar foarte puţin. Bine, hai, o jumătate de sticlă. Cam pe-acolo. Şi nu era decât un vin rosé de 12%, din comerţ.

– Ah, da. Poşircă de-aia ieftină.

Saskia a rostit cuvintele în aşa fel încât să exprime cel mai profund dezgust.

– Despre ce voiai să discutăm? Presupun că despre starea naţiunii şi despre mediu, genul de subiecte despre care trăncănesc cei ca voi când beau până cad sub masă.

– Nu. E vorba de lucruri importante.

Acum că adrenalina de adineauri se mai domolise, îmi simţeam palmele transpirate.

– De pildă, de ce o pui pe Rosie să muncească de-a ajuns în pragul nebuniei, ca apoi să-i arzi felicitările? Şi de ce le-ai spus celor de la Camera de Comerţ să nu se atingă de creaţiile mele?

Saskia a făcut un gest de lehamite prin deschizătura uşii, mascat parţial de uşa de la intrare.

– Paranoia ta nu-i *deloc* interesantă.

– Bun. Atunci, de ce-ai pus pe cineva să-ţi urmărească propriul soţ? Un tip pe nume *Dave*. Nu ştiu ce dracu' te-a apucat!

Uşa s-a închis o clipă, apoi s-a deschis din nou, dar fără lanţ.

– Ar fi bine să intraţi.

Am pătruns într-un hol impresionant, cu o scară uriaşă din lemn de stejar care urca în spirală până la etaj. Pereţii erau încărcaţi de tapiserii şi obiecte agăţate, iar pe micuţele mese ornamentale tronau *objets d'art*. Gusturile Saskiei păreau să încline către o combinaţie de Hollywood şi Ev Mediu.

Ne-a condus într-un birou şi s-a aşezat pe o canapea confortabilă, cu genunchii lipiţi, făcându-i semn lui Ben să vină lângă ea. Evident, eu puteam sta în picioare, oriunde aş fi poftit.

– Ar fi cazul să terminăm povestea asta, Jemima. Spune-mi ce ai de spus şi pe urmă pleacă, să ne putem vedea fiecare de viaţa noastră.

A furişat o privire către Ben.

Am deschis gura, dar n-am apucat să scot o vorbă că s-a auzit sunând telefonul de pe birou. Saskia a tresărit uşor, dar a rămas fermă pe poziţie, cu ochii la pândă, ca şi cum receptorul ar fi fost gata-gata să fumege.

– Ar fi bine să răspunzi.

Ben a înghiontit-o în braţ. Probabil ghicise ce se întâmplă, după limbajul trupului ei.

– Nu i-ai zis lui Dave să sune de cum află ceva? Ştie că aştepţi apelul lui.

Ea părea întruchiparea autocontrolului şi totuşi nu şi-a putut stăpâni uluirea.

– De unde ştii? Sunt microfoane ascunse în cameră?

Am ridicat ochii în tavan.

– Ei bine, da, fiindcă suntem amândoi spioni profesionişti. Tu răspunde la telefon.

S-a ridicat fără tragere de inimă şi a apucat receptorul negru şi lucios.

– Alo?

Şi-a strâns buzele, golindu-le de sânge, până când au ajuns ca doi melci albinoşi.

– Aha, a spus ea de câteva ori. Înţeleg.

Apoi:

– Ea e în maşina lui? Da, mulţumesc, dar poţi să renunţi la fotografii. Acum ştiu cine este.

Eu şi Ben ne-am uitat unul la altul. În mintea mea a încolţit un sâmbure de înţelegere şi am început să fac unele conexiuni. Nu ştiam unde ajunsese Ben cu raţionamentele, aşa că am preluat iniţiativa. M-am aplecat şi am scos telefonul din priză, lăsând-o pe Saskia în picioare, cu o lacrimă

prelinsă pe obraz.

– OK, am spus. Deci ai bănuit că Alex avea o legătură cu Rosie sau cu mine, nu ştiai cu care din noi, aşa că ne-ai pedepsit pe amândouă. Mie mi-ai tăiat orice posibilitate de vânzare, iar pe Rosie ai încercat s-o aduci în pragul… a ce? Al depresiei postnatale? Ştiai că se simţea vulnerabilă după naşterea lui Harry şi ai vrut s-o împingi într-o situaţie limită?

M-am apropiat şi am privit-o drept în ochi.

– Aşa-i că am dreptate?

Acum lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Gâtul i-a tresăltat în încercarea de a-şi înăbuşi un suspin.

– Şi atunci ai incendiat magazinul lui Ben şi ai trimis un raport fals la eBay, numai ca să-ţi iei revanşa pentru ceva ce *nici măcar n-am făcut*?

– Tu nu înţelegi…

Saskia abia putea vorbi.

– Perfect adevărat, nu înţeleg. Cât poţi fi de nebun să te comporţi aşa? Cine lasă oamenii fără o sursă de câştig doar pentru că ar *putea* fi în stare de ceva? Chiar ai probleme psihice, Saskia.

Ben mi-a aruncat o privire gravă.

– Uşurel, Jem.

– Am să repet foarte rar. *Ea. A ars. Din temelii. Magazinul. Tău*. Cu tot ce aveai în el, chitarele, tot. Numai ca să nu-mi pui în vânzare cataramele. Oare cuvintele „Cheamă poliţia” au vreun sens pentru tine?

– Cei de la asigurări s-au mulţumit cu varianta că nişte copii s-au jucat cu o brichetă. Ei sunt cei care plătesc.

– Am să mă revanşez faţă de tine.

În glasul ei se ghicea sinceritatea. Şi, pentru prima oară în viaţa ei, onestitatea.

– Am auzit că mă bănuiai pe mine, Rosie mi-a zis ceva în sensul ăsta. Dar tu n-ai spus şi n-ai *făcut* nimic. Şi pentru asta îţi sunt recunoscătoare.

– De fapt, nici n-au existat prea multe probe, am spus eu îmbufnată.

Nu voiam ca Saskia să creadă că făcusem un act de generozitate.

– Doar un spic. M-am gândit că poate rămăsese lipit de tine când ai venit pe acolo.

– Îţi închiriez ţie spaţiul.

Saskia s-a uitat la Ben.

– Ca să mă revanşez. Magazinul din Shambles este al tău. Poţi face ce doreşti cu el.

Mi-a aruncat o privire fugară.

– *Vinde* ce vrei.

Am respirat adânc şi mi-am încleştat pumnii. Atât de mult aş fi vrut să-i dau un pumn în mutra aia de pechinez, dar m-au oprit dârele de rimel de la lacrimile care nu conteneau să curgă. Era pentru prima oară când o vedeam pe Saskia pierzându-şi controlul.

– Dar *de ce*? Ce atâta dramă? De ce nu discuţi deschis cu Alex? Dă-i papucii dacă umblă după fuste.

– Tu ai iubit vreodată, Jemima?

Vocea ei devenise doar o şoaptă întretăiată de suspine.

– Ai iubit vreodată adevărat şi total? Conştientă tot timpul că-l îndepărtezi pe celălalt de tine? Şi

chiar ştiind, să nu te poţi stăpâni… să-l îndepărtezi când voia să-ţi fie aproape şi apoi să vrei să te atingă, dar să-ţi fie frică de ce s-ar întâmpla dacă ar face-o…

Am simţit un fior de gheaţă pe şira spinării. Am evitat să mă uit la Ben.

– Îmi imaginez.

– Nu, nu-ţi poţi imagina! Uită-te la tine, fără machiaj, cu picioarele alea subţirele îmbrăcate în blugi şi cu bluzele tale vaporoase, gen „Sunt aşa frumoasă că nici nu trebuie să fac eforturi pentru asta”. Cum crezi că este să fii zilnic pusă în situaţia de a-ţi da silinţa, ştiind că ţi-e din ce în ce mai greu şi că într-o bună zi totul o să se năruie? Şi să vezi că omul cel mai drag consideră alte femei mai atrăgătoare…

I-a scăpat un suspin şi s-a oprit. S-a silit să respire adânc de câteva ori.

– Chiar şi atunci când cântăresc cât o maşină mini şi mă îmbrac cu tot atât bun-gust ca Juddith Chalmers[26], a încheiat ea, redevenind cea dintotdeauna. Mai bine era vorba de tine. Măcar tu eşti drăguţă.

Din nou glasul i s-a topit într-o şoaptă.

– De obicei, Alex lucra mult în străinătate, până vara asta. Apoi brusc a decis să-şi schimbe toate aranjamentele, aşa încât să poată lucra acasă, mai ales că Oscar începea şcoala. Chipurile să se ocupe mai mult de băiat…

Instantaneu am priceput toţi trei.

– Alex este tatăl lui Harry, am spus eu prima. Nemernicul naibii!

Buzele Saskiei s-au încreţit într-un surâs amar.

– Compătimeşti diavolul, Jemima?

– Nu, voiam să întreb ceva: în tot timpul cât Rosie era înnebunită încercând să-şi împartă timpul între grija pentru Harry şi felicitările alea pentru tine, iar eu şi Jase ne ocupam de Harry, unde era Alex?

– Dar ce-ar fi putut face? a intervenit şi Ben. Nu-şi putea oferi ajutorul fără să trezească bănuieli. Iar tu, Jem, erai foarte fericită să ajuţi, pe vremea când aveai parte de casă-masă la preţ redus acasă la Rosie.

– Nu pot să cred că nu mi-a spus.

M-am trântit pe canapea.

– În tot timpul ăsta se întâlnea cu el pe furiş... Nu pot să cred că nu mi-a dat de înţeles prin nimic. Credeam că tatăl lui Harry e unul cu care a avut o aventură de-o noapte. Nu Alex.

– Ce-o să mă fac de-acum?

Vaietul Saskiei mi-ar fi trezit mai multă compătimire dacă ea nu s-ar fi răsucit brusc spre Ben, aruncându-se la pieptul lui şi continuând să vorbească cu nasul înfundat în cămaşa lui.

– Îl iubesc.

Panicat, Ben s-a uitat la mine pe deasupra capului ei.

– Ce face, vorbeşte?

Făcuse ochii mari.

– Ce zice?

M-am uitat fix la Saskia. Inima îmi bătea atât de tare încât îmi acoperea gândurile. *Asta era iubire. Uite unde te-a adus. Ai iubit şi ai fost părăsită.*

– Bun. Deci îi punem faţă în faţă.

– Noi?

Saskia a ridicat capul. Rimelul care i se prelingea pe obraji o făcea să pară vulnerabilă, ca o protagonistă de seriale TV.

– Păi tu ce aveai de gând să faci?

Mi-am dat seama că ridicasem tonul.

– Să laşi lucrurile să continue tot aşa?

– Nu ştiu.

Saskia avea din nou un aer umil.

– Cred că mi-a fost teamă. Voiam să ştiu, dar nu voiam să *ştiu*, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Dacă nu aveam nici o dovadă, atunci puteam să mă prefac că-i doar o aiureală a mea.

Mi-am strâmbat buzele. O aiureală? Numai fetiţele erau capabile de *aiureli*. Femeile în toată firea ori erau proaste, ori erau oarbe.

– Dar lucrurile au mers din rău în mai rău. Am început să-mi notez de fiecare dată când pleca din localitate sau când ieşea în oraş ori lucra peste program, încercând să-mi dau seama dacă exista o anumită regularitate. Dar nu se potrivea nimic, doar câte o jumătate de oră aici, o după-amiază dincolo, nimic concludent. Pe urmă, un prieten mi l-a recomandat pe omul ăsta, pe Dave, drept o persoană care putea face lumină în toată afacerea.

M-am scuturat de mâna lui Ben.

– Bine. Hai, Saskia.

Am însoţit-o amândoi pe Saskia până la Rosie acasă, unde Jason stătea într-un fotoliu, picior peste picior, singur.

– Rosie mi-a pus cuţitul la gât să stau cu ăla mic. Mi-a zis că are o treabă.

Am simţit cum braţul Saskiei s-a cutremurat de un fior rece.

– Cred că ştim noi ce fel de treabă.

Jason s-a uitat la Saskia.

– La naiba, fetiţo. Arăţi ca după zece runde cu Estée Lauder.

Şi-a mutat privirea undeva, pe covor.

– Atunci presupun că aţi aflat.

– *Ştiai!* am exclamat la unison eu, Ben şi Saskia.

– Trebuia să-i spună *cuiva*, simţea că secretul ăsta îi mânca ficaţii.

– Putea să-mi spună mie.

Mă simţeam mai jignită decât mi-aş fi închipuit că aş putea să fiu. Rosie era *prietena mea*. Câte nopţi stătusem împreună, cât timp fusese însărcinată şi după naştere, râzând cu lacrimi, în timp ce încercam să ghicim cine-i tatăl bebeluşului. Totul fusese o minciună.

Pe drum s-a auzit motorul unei maşini puternice. Am încremenit toţi, în afară de Ben, aşa că i-am şoptit:

– Este Alex. Afară.

Ben a lăsat-o pe Saskia şi s-a dus la uşa din faţă, în timp ce Rosie intra pe uşa din spate. Saskia a izbucnit din nou în plâns. De data asta un plâns cu hohote, nu spectacol. Jason i-a înconjurat umerii cu braţul: murdar şi neglijent, dar cavaler.

Rosie s-a oprit în pragul uşii de la bucătărie, holbându-se la noi. Am văzut expresiile care se succedau pe chipul ei: uimire, un început de înţelegere şi, în cele din urmă, uşurare.

– Saskia?

– Să nu îndrăzneşti să-mi adresezi cuvântul, nenorocito care mi-ai furat bărbatul!

M-am aşezat între cele două femei.

– Am aflat despre Alex.

Rosie a zâmbit vag.

– Mi-am dat seama.

– Ben s-a dus să-l aducă.

– OK.

Cu o dezinvoltură care ne-a lăsat fără replică, Rosie s-a înapoiat în bucătărie şi a început să umple ceainicul. M-am dus după ea şi am privit-o cum scotea ceştile şi cafeaua din dulap.

– N-am cuvinte, am spus.

O cavalcadă de emoţii îmi înfierbânta sângele.

– Cred că ai fi putut să-mi spui.

Rosie a ridicat din umeri.

– Nu-i nimic de spus.

M-a potopit un nou val de mânie.

– Perfect. Atunci te rog să-i spui Saskiei, da?

Un urlet al Saskiei a lăsat să se înţeleagă că Alex intrase în sufragerie, venind pe uşa din faţă. Eu şi Rosie am ajuns în prag la ţanc ca s-o vedem repezindu-se la el din celălalt capăt al încăperii, ţipând, cu pumnii ridicaţi în dreptul feţei.

– Tu...

Alex părea speriat.

– Sas?

S-a uitat la Rosie şi am descoperit cu surprindere pe chipul lui aceeaşi expresie de uşurare ca la Rosie.

– Cred că s-a terminat.

Ţipetele supărate ale Saskiei mă zgâriau pe nervi. Urla de parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

– Nu! Te rog, nu spune asta!

A încetat cu pălmuiala jalnică cu care se îndeletnicise până atunci şi a înlănţuit cu braţele trupul nu chiar neprezentabil al lui Alex.

– Iartă-mă că am fost atât de rea şi egoistă, numai că eram speriată şi aşa am fost crescută. La fel au fost şi părinţii mei, de-asta nu ştiu cum să te iubesc, dar am să încerc, zău că am să încerc.

Şi-a ridicat faţa de porţelan spre el.

– Vrei să încercăm o consiliere familială?

– Am vrut să spun că s-a terminat cu prefăcătoria.

Alex şi-a sprijinit bărbia pe creştetul ei. Fusese nevoit să se ridice puţin pe vârfuri pentru asta.

– Îmi pare rău, Saskia. Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, dar...

– Totul a început la sărbătoarea May Fair din sat.

Rosie stătea în prag, ştergându-şi mâinile cu o cârpă de bucătărie.

– Ne-am îmbătat amândoi rău *mangă*.

– A trebuit să te car acasă, am spus eu. Şi ai vomitat pe puloverul meu albastru.

– Ştiam că am făcut sex cu cineva, dar n-am fost în stare să-mi amintesc cu cine. Pe urmă a venit Alex ca să-şi ceară scuze. Fii liniştită, Saskia, el a crezut că eşti tu.

Toţi ne-am uitat de la Rosie cea durdulie şi brunetă la Saskia, blondă şi slabă ca o coadă de mătură.

– Adică băuseşi de nu mai vedeai bine?

– Păi... treaba e că eram matol.

Alex pironea cu privirea covorul uzat.

– Adică, eram prea mangă ca să fiu în stare de ceva. Dar Sas se ocupa de băutură şi eu m-am dus în spatele cortului unde era barul, am văzut-o aplecându-se să culeagă paharele goale şi... până să-mi dau seama că nu era Sas, deja eram gata.

– A fost un sex teribil, a confirmat şi Rosie. Şocant, şocant de tot.

– Pe urmă, eu şi Rosie ne-am înţeles să nu mai pomenim de asta.

– Cât om trăi, a completat Rosie.

– Rosie nu mi-a spus nici măcar că rămăsese însărcinată, până când n-am întâlnit-o într-un magazin, cu câteva săptămâni înainte de...

Alex a ridicat privirea în tavan.

– De fapt, nu mi-a spus nici atunci, cumva mi-am dat eu seama.

– Eram cât o casă. N-avea cum să nu-şi dea seama.

– Pe urmă, desigur, m-am oferit să-i dau bani, dar Rosie m-a refuzat. Zicea că aproape nu participasem la conceperea copilului, aşa că nu era cazul să particip la creşterea lui. Numai că eu... ei bine, îl iubesc atât de mult pe Oscar încât n-am vrut ca puştiul ăsta... *Harry*... să fie lipsit de tată, aşa că... ei bine, m-am întâlnit cu Rosie doar ca să-mi mai spună cum merge ăla mic şi aşa mai departe, şi ca să...

Alex a tăcut şi a început să frece covorul cu vârful pantofului, arătând ca pe vremea când era în şcoala primară.

– Alex îmi aduce lucruri. Hrană, pamperşi, chestii din astea. Ca să mă ajute.

Rosie a clătinat din cap.

– Ajunsesem cumva să mă conving că-l născusem pe Harry ca Fecioara Maria. Nu-mi *amintesc* momentul conceperii. Dar Alex era atât de dornic să facă tot ce se cuvine. M-a dus chiar şi la Blandford, ca să-mi arate şcoala.

– Ai vrut să-l trimiţi la aceeaşi şcoală ca pe Oscar?

Saskia era scandalizată. Nu-mi dădeam seama exact dacă îşi închipuia că Harry va coborî ştacheta şcolii sau dacă Blandford era rezervat doar pentru cei din lumea bună.

Alex arăta şi mai ruşinat, dacă aşa ceva ar fi fost cu putinţă. Făcuse o faţă lungă până aproape de genunchi.

– Ar fi trebuit să-l trecem pe listă înainte de a împlini un an, aşa că am vrut să-i arăt lui Rosie unde-i şcoala.

– E foarte frumoasă, a intervenit Rosie. Iar lui Oscar îi place de Harry.

– Oscar *ştie*?

– Dumnezeule mare, nu. Uite, Sas.

Alex a tras-o de bărbie, aşa încât să-l poată privi în ochi.

– Eu şi Rosie... n-a *existat* nimic gen eu şi Rosie. Amândoi am încercat să facem faţă consecinţelor fără să rănim pe nimeni. Nu-mi pare rău că ai aflat, în schimb *îmi pare rău* că suferi. Te iubesc cu adevărat, te-am iubit întotdeauna.

– Poate totuşi consilierea familială este o idee bună, a adăugat el după o scurtă pauză.

Eu, Ben şi Jason ne-am dus în bucătărie, ca să-i lăsăm pe cei trei să discute singuri.

– Mai e cineva de părere că ăştia protestează mult prea mult? a întrebat scurt Jason, luându-şi un biscuit pentru ceai.

– Da, dar e clar că tuturor le pare bine că s-a spart buba. Poate au continuat afacerea doar ca să-şi găsească ceva de făcut, ca un fel de legătură fizică. La urma urmei, Saskia nu pare câtuşi de puţin genul care se giugiuleşte în fiecare noapte, iar pentru Rosie viaţa înseamnă uneori multă singurătate.

– Poate pe amândoi i-a atras tocmai faptul că împărţeau un secret. E limpede că Alex o iubeşte pe Saskia.

Ben s-a uitat spre uşa închisă.

– Iar ea probabil îl iubeşte foarte mult dacă ţi-a făcut ţie atâtea mizerii. Presupun că voia să vă luaţi amândouă catrafusele şi să plecaţi, ca să-l poată avea din nou pe Alex numai pentru ea.

– Pari fericit, Jason. Nu-i aşa că-ţi priesc conflictele familiale?

L-am privit cu asprime.

– Nooo. Dar acum, că totul a ieşit la iveală, situaţia este în favoarea mea. Rosie mi-a spus că intenţiona să dea cărţile pe faţă, dar nu voia să rişte ca Saskia să nu-i mai dea de lucru. Aşa că a fost nevoită să lase lucrurile aşa cum erau şi să-şi ţină gura. N-a vrut să meargă cu mine în State, fiin'că asta ar fi însemnat să-l ia pe Harry de lângă taică-său.

– Oricum îl ia.

– Da, dar din moment ce Sas a aflat, Alex ar putea lua avionul să vină să-l vadă sau ar putea da telefon. Poate că totuşi Rosie va putea să înceapă acum o viaţă nouă, fără atâtea întâlniri secrete.

– Cu tine?

Ben l-a privit drept în ochi pe Jason, ridicând din sprâncene.

Am dedus că cei doi avuseseră o discuţie ca între bărbaţi pe tema Jason-Rosie.

– Aşa sper.

Jason a zâmbit cu gura la urechi.

– Pe bune, eu aşa sper.

– Mda. Secretele nu sunt un început bun pentru o relaţie.

Ben s-a uitat la mine cu subînţeles.

– Să mergem acasă, Jem.

– Oho, vă rog să mă scuzaţi că sunt de faţă, a exclamat Jason. Dacă voi doi vreţi s-o faceţi lată, nu vă sfiiţi de prezenţa mea.

Mă simţeam destul de epuizată psihic. Reacţia emoţională a Saskiei îmi confirma părerea că dragostea te făcea vulnerabil.

– Da. Să mergem.

Ben s-a uitat la mine în acelaşi fel, aruncând cheile de la maşină dintr-o mână în alta.

– Hai!

S-a aplecat ca să-mi şoptească la ureche:

– Să lăsăm spectacolul să se desfăşoare fără noi.

Jason mi-a făcut cu ochiul şi mi-a şoptit pe muteşte „cuburi de gheaţă”, apoi a mai luat un biscuit.

26 Prezentatoare britanică de televiziune (n.tr.)

capitolul 22

Am făcut dragoste încet, culcaţi în patul uriaş de la mansardă, înconjurat de foi cu portative şi luminat de o singură lampă stradală. Camera lui Ben era exact ca el, dezordonată şi sobră, plină de melodii pe jumătate scrise şi la fel de unitară din punct de vedere al culorilor ca nişte pisoi nou-născuţi. Pielea lui, brăzdată de lumina de dincolo de obloane, era răcoroasă peste trupul meu, ochii lui negri se făceau galbeni când se mişca deasupra mea, când în lumină, când în întuneric, privindu-mă fix de parcă s-ar fi aşteptat ca sufletul meu să iasă la suprafaţă.

– Jem... îmi şoptea numele cu fiece respiraţie. Jem. Tu şi eu...

Am deschis gura să-i răspund, dar el şi-a lipit buzele de ale mele, acoperindu-mi cuvintele, până când a fost prea târziu să mai vorbesc. Prea târziu pentru orice altceva în afară de fierbinţeala şi iuţeala tot mai mare a mişcărilor care s-au acumulat până în clipa când mi-am înfipt unghiile în spinarea lui, îngânând sunete fără şir, în timp ce el s-a înălţat deasupra mea, rostindu-mi numele, cu un geamăt. Şi-a sprijinit greutatea în braţe încă o clipă, apoi s-a lăsat pe o parte şi feţele noastre au ajuns din nou la acelaşi nivel.

– M-am tot gândit.

– Mmm?

Îmi era greu să-mi adun cuvintele în astfel de momente. Aici era atât de simplu să dau uitării îndoielile. Îmi simţeam mâinile şi picioarele grele, iar mintea îmi era înceţoşată de senzaţia pe care mi-o dădea apropierea lui. Aş fi vrut să stau acolo şi să savurez sentimentul cât mai mult.

– La ce?

Ben s-a săltat, cu faţa luminată de entuziasm.

– Cum te-ai simţi... dar nu-mi vine să cred că sunt pe punctul să spun asta... dacă... poate... am putea... înţelegi?

– Nu. Mă tem că n-am idee. Din câte silabe?

El a zâmbit larg şi m-a mângâiat pe umăr.

– Ce-ai zice dacă am cumpăra *noi* locul acela din Little Gillmoor?

– *Poftim*?

M-a sufocat o senzaţie de claustrofobie. M-am ridicat brusc în capul oaselor, strângând cuvertura la pieptul dezgolit.

– Ei, Jem, nu intra în panică. Totul este în regulă. Ţi-am mai spus, nu-ţi forţez mâna. Mă gândeam că ar fi drăguţ ca într-o bună zi să avem un loc în afara oraşului. Eu voi avea nevoie de un studio, ţie îţi trebuie un spaţiu de lucru adecvat şi... ştii că ne simţim bine împreună. N-ai suporta să fim mai multă vreme aşa?

A făcut un gest cu degetele lui lungi.

– Noi doi. Aşa cum se cuvine.

Ben s-a ridicat în capul oaselor alături de mine.

Sângele mi-a năvălit în urechi, făcând să-mi bubuie timpanele, în clipa când şi-a lipit buzele de pielea mea înfierbântată, cu părul răsfirat pe clavicula mea ca într-un desen suprarealist.

– Nu... nu prea ştiu...

– Vreau să fiu cu tine, Jem. Să avem o relaţie. Nu doar prostia aia cu „întâlnirile”, să fim un cuplu adevărat, să trăim împreună. Să ne simţim în siguranţă.

Degetele lui de muzician mi-au mângâit spatele şi piciorul pe sub cuvertură.

– Nu ştiu, Ben.

Un alt sărut apăsat mi-a închis gura.

– Nu spune încă nimic. Gândeşte-te până mâine.

S-a strecurat în aşternut lângă mine şi a adormit aproape imediat, cu picioarele lungi şi braţele puternice modelate pe trupul meu, în timp ce mă lipise strâns de el.

– Vorbim mâine-dimineaţă, iubito.

Am rămas nemişcată până când el a adormit, pândind atent momentul în care s-a cufundat într-un somn adânc. Îmi bătea inima atât de tare încât aveam o senzaţie de greaţă şi mi se învârtea capul. Simţeam un gust sălciu pe limbă, dar nu îndrăzneam să mă mişc. Într-un târziu, Ben a oftat şi s-a răsucit pe partea cealaltă, iar eu m-am strecurat afară din aşternut. Un lucru bun când dormi cu un surd, mi-am zis eu, era că nu trebuia să-ţi faci griji că scârţâie podeaua şi-l trezeşte. M-am îmbrăcat şi m-am dus tiptil în camera de zi, unde rucsacul meu trona în mijlocul patului, gata pregătit. Chiar şi acum, când între noi se petrecuseră atâtea lucruri, continuam să-l ţin pregătit şi închis cu fermoarul. Îmi scoteam hainele din el, ca şi cum aş fi furat de la mine însămi, apoi le puneam la loc pe furiş în fiecare noapte. Simplul fapt de a despacheta, de a-mi aşeza lucrurile în dulapurile pe care Ben le golise pentru mine, mi se păruse o ilegalitate. Nu puteam face asta. A-mi goli rucsacul ar fi însemnat să mă instalez acolo, să accept nişte sentimente pe care nu eram în stare să le înţeleg, necum să mă mai şi împac cu ele.

Acum înţelegeam de ce nu rămăsesem niciodată într-un loc – pentru că nu dorisem asta niciodată. Pur şi simplu mă durea prea mult. Mi-am trecut un braţ printr-o curea şi mi-am săltat rucsacul pe umăr. Greutatea lui îmi era familiară, îmi dădea un sentiment de siguranţă, cu toate lucrurile mele purtate în spate. *Aşa* trebuia să fie. Totul asupra mea, haine, cărţi, tot ce aveam. *Sentimente*. Toate împachetate şi gata să plece către o altă destinaţie.

Am coborât scara şi m-am uitat pentru ultima oară în jurul meu. În ciuda senzaţiei de panică, mi-am dat seama că probabil era ultima oară când mă bucuram de un asemenea lux şi voiam să-mi amintesc de asta. Să-mi amintesc de tot, de la ultima noastră îmbrăţişare gâfâită, în dormitorul dezordonat, până la felul în care lumina lunii strălucea pe tăblia mesei de pin lustruit. Pe comodă se afla o fotografie veche, făcută poate în urmă cu cinci ani, judecând după lungimea părului lui Ben şi după felul în care-i ieşeau în afară oasele şoldurilor. Părea să fi fost făcută în cursul unui concert live al formaţiei Willow Down. Era silueta neclară a cuiva care se mişca de colo-colo, fără a se opri în loc suficient timp ca fotograful să apese pe declanşator. Zafe şi Ben se ţineau pe după umeri, amândoi fără cămăşi şi transpiraţi, afişând o expresie de profund extaz. Ben zâmbea larg fotografului, cu ochii măriţi, iar Zafe era pe jumătate întors spre el, cu chitara atârnată pe spate, emanând prin toţi porii lui năduşiţi un sentiment de fericire absolută. Probabil că asta fusese imaginea pe care o purtase Ben în permanenţă în minte, deşi o ascunsese în vreun dulap, să nu-i mai amintească de tot ce pierduse: formaţia, muzica, pe Zafe. Acum o scosese la lumină. Găsise cumva puterea să aşeze fotografia într-un loc unde o putea vedea, unde-i putea aminti de trecutul dus pentru totdeauna.

Am simţit cum în adâncul meu mă fac fărâme ca o păpuşă este porţelan. Văzusem expresia aceea pe chipul lui Ben.

Nu doar în fotografie, ci atunci când pomenise de cumpărarea unui loc în sat, când mă privise şi-

mi vorbise cu glas tare despre visurile şi speranţele lui. Avusese aceeaşi expresie luminoasă, optimistă şi nerăbdătoare. Cum aş fi putut s-o distrug? Cum să părăsesc un bărbat care se uita la mine în felul acesta?

Dar trebuia. Trebuia să plec, altfel riscam acelaşi sentiment cumplit de dureros al pierderii. Şi nu l-aş mai fi putut suporta, nu încă o dată.

Saskia îmi arătase cum m-aş fi simţit. Îţi investeşti toată încrederea într-un om, devii vulnerabil în faţa lui şi asta îi dă putere să te rănească. Fusesem *la un pas* de a păţi la fel, la un pas de a mă îndrăgosti de Ben. La un pas de a-i dărui tot. Dar din asta nu m-aş fi ales decât cu suferinţa. Aşa că acum... era timpul să plec, înainte ca situaţia să se agraveze.

Ben se înşelase. Fuga *era* singurul răspuns. Mai devreme sau mai târziu, fiecare pleca. Iar ceea ce simţeam pentru el – mi se strângea inima de imensitatea sentimentelor ce ieşeau la iveală – era ceva ce nu puteam să îndur.

Am privit din nou fotografia. Doi bărbaţi distrându-se de minune. Fără inhibiţii, fără reţineri, punând totul în muzica lor. Fără temeri de viitor, fără a bănui cumplita boală care avea să lovească în cel care fusese sufletul formaţiei lor. Trăindu-şi clipa. Trăind momentul, nu ceea ce fusese înainte, nici ceea ce avea să urmeze. Dovadă că, până şi atunci când îţi cădea întreaga lume la picioare, putea să-ţi strivească degetele, unul câte unul, fără să-şi dea seama.

Uneori viaţa chiar era mizerabilă.

Mi-am săltat rucsacul în spate şi am strâns curelele. Mi-am potrivit mai bine greutatea lui în spate şi am pornit spre uşă.

În faţa mea, sub razele lunii, era el. Complet gol, cu trupul scăldat în lumina albă, afară de cercul negru şi strălucitor al tatuajului celtic de pe biceps.

A parcurs încet spaţiul dintre noi. Răspândea un miros de somn şi cearşafuri curate, amestecat cu un iz vag de sex.

– Aşa deci, a spus el, alegându-şi cuvintele cu grijă. Ai minţit din nou, Jem. Spuneai... şi aici cred că te pot cita... că te vei opri să te gândeşti înainte de-a fugi din nou. O *astfel* de oprire aveai în minte? Sau ăsta-i mai curând un reflex condiţionat, ca atunci când îţi zvâcneşte genunchiul?

A întins mâna şi a atins rucsacul.

– Nu pot rămâne, Ben, am şoptit. Mă tem prea mult să nu sufăr.

Părea aproape ireal, cu trupul palid şi fantomatic în lumina stranie, cu părul negru ca sângele închegat.

– Toată lumea se teme să nu sufere, Jem, şi eu mă tem. Dar uneori trebuie să mergi la noroc.

– Am fost lăsată singură de prea multe ori ca să vreau să mai trec o dată prin asta, indiferent pentru cine. Iartă-mă, Ben. Trebuie să-mi iau măsuri de precauţie.

– Oh, Dumnezeule!

Ben s-a sprijinit de tăblia mesei.

– Nu pot să cred că port o astfel de discuţie în pielea goală, în toiul nopţii. Te temi că într-o bună zi mi-aş putea da seama că am făcut o mare greşeală cu tine? Că m-am simţit *obligat* faţă de tine pentru că ţi-am povestit despre surzenia mea? Jem, iubito, nu crezi că ai nişte idei *grav* deformate?

– Eu ştiu numai ce pot să văd. Tu...

Am făcut semn spre el.

– Tot ce-i în jur. Spui că mă iubeşti, că mă doreşti. Dar cât va dura asta, Ben, zău aşa? Iar eu nu

mă am decât pe mine. Tu vei avea întotdeauna Willow Down, ca să te salveze. Dar pe mine nu mă poate salva nimic.

S-a mişcat atât de rapid încât aproape nu l-am văzut apropiindu-se, şi m-a prins de umeri.

– Dar tu singură trebuie să te salvezi pe tine, nu înţelegi? Nu vezi ce-ai devenit? Jemima, tu...

Glasul i s-a frânt, a clătinat din cap şi şi-a luat mâinile de pe mine.

– Doamne! Tu chiar nu vezi. Nu ştii. OK. Când te-am cunoscut, erai alt om, erai un om învins. Ceea ce ţi s-a întâmplat te-a făcut să fugi speriată. Cu timpul te-am cunoscut şi uite ce-ai realizat! Aseară, când ai înfruntat-o pe Saskia, pentru că te temeai de ce-i face lui Rosie... Te-ai fi purtat aşa înainte?

– Ben...

– Ai fugit la Glasgow, dar te-ai întors. Ţi-ai asumat răspunderea pentru ce ai făcut. Ne-ai povestit mie şi lui Rosie despre trecutul tău. Te-ai confruntat cu tine cea de altădată, şi ca urmare ai devenit mai puternică. Nu trebuie *neapărat* să fii cu mine. Poţi fi oriunde.

Şi-a coborât glasul.

– Dar eu vreau să stai aici. Şi, crede-mă, Jemima, nu eşti singura care se teme să nu sufere.

A ridicat încet mâna şi mi-a atins obrazul.

– Te rog.

Glasul lui devenise o şoaptă întretăiată.

– Te rog, nu mă părăsi.

Mi s-a oprit respiraţia. Lacrimile au început să mi se prelingă până pe bărbie.

– Încă mi-e *tare* teamă.

– Toţi ne temem, Jem. Fiecare om în parte. Dar la un moment dat trebuie să avem încredere în cineva. Eu am avut încredere în tine când ţi-am povestit ce mi s-a întâmplat. De fapt, am avut încredere în tine încă de la bun început.

Am râs scurt.

– Da, sigur. Nici măcar nu m-ai *luat în seamă*, până când nu te-am invitat la cină şi atunci te-ai speriat de moarte!

– Oh, Jem!

Vocea lui suna infinit de tristă şi încărcată de regrete.

– Aşteaptă, aşteaptă o clipă.

– Ce... Ben?

Dar el a dispărut pe scări, lipăind cu picioarele goale pe lemnul lustruit al treptelor. Mi-am şters obrazul cu mâneca, întinzându-mi lacrimile pe obraz, uscate şi lipicioase. Niciodată nu-mi fusese atât de greu.

– Bravo, eşti încă aici.

S-a înapoiat cu iuţeala unei himere, cu pantalonii pe el şi ţinând în mână o agendă micuţă.

– Poftim. Citeşte asta. Este un jurnal pe care doctorul Michaels mi-a cerut să-l completez zilnic. Ca să-mi pot stăpâni emoţiile sau alte prostii din astea, însă mi-a slujit la ceva. Uite.

A răsfoit paginile.

– Sunt numai însemnări despre *tine*, Jem. Ce cred, ce simt.

A pus agenda pe masa de pin şi s-a dat deoparte, punându-şi un picior pe taburetul din cel mai

îndepărtat colţ al bucătăriei şi înclinându-l cu două picioare lipite de perete.

– Poţi să citeşti sau nu, cum vrei. Este alegerea ta. Totul e alegerea ta, Jem. Aşa a fost întotdeauna.

Am frunzărit paginile. Agenda era subţire şi nu avea toate paginile scrise. Pe unele foi se vedeau mici desene, portrete miniaturale, o chitară, ba chiar şi un pistol îngrijorător de bine desenat. Pe alte pagini erau portative improvizate cu câteva măsuri muzicale mâzgălite în grabă şi rectificate de nenumărate ori.

– Deci ştii să desenezi, să compui muzică, să scrii versuri, să găteşti... există ceva ce nu poţi face, Ben?

Am încercat să-mi controlez glasul, deşi lacrimile continuau să-mi curgă şiroaie.

– Broderie. Tu citeşte.

Şi am citit. Treptat lacrimile mi s-au oprit şi am râs încetişor.

– Of, ticălos egoist ce eşti.

– M-ai făcut cumva ticălos?

– Tu ce crezi?

– Nu ştiu. Mi-e greu să-ţi citesc pe buze în lumina asta.

Am ridicat capul şi mi-am mişcat buzele ostentativ:

– Am zis că eşti un ticălos egoist.

– Da, aşa e. Dar un ticălos egoist care te iubeşte. Înţelegi? *Acum*, înţelegi?

Am lăsat agenda din mână. A căzut pe gresie, deschisă, cu o pagină ieşită în afară, pe care se vedeau note şi cuvinte. Ben a străbătut încăperea şi a ridicat-o, desprinzând pagina cu pricina.

– Uite. E primul cântec pe care l-am scris pentru noua trupă, mai trebuie cizelat puţin, dar...

Mi-a întins pagina.

– Se cheamă *Tu eşti tot ce am.*

Am suspinat.

– Pe ăsta nu-l cântă Snow Patrol?

El şi-a trecut amândouă mâinile prin păr.

– Ticăloşii adevăraţi mi-o iau mereu înainte.

Acum mă privea cu ochi imenşi, fără să clipească.

– Tot ce-ai scris aici e adevărat?

– La fel de adevărat cum stau acum în faţa ta. La fel de adevărat cum e şi faptul că respir. Şi că aş pune la pământ şi aş omorî pe oricine ar încerca să te rănească.

O lacrimă i-a lunecat din colţul ochiului, rostogolindu-se până pe buza de sus. El n-a luat-o în seamă.

– Chiar ţi-ai dorit să mori?

A ridicat stânjenit din umeri.

– Uneori.

– Şi chiar crezi că am picioare nemaipomenite?

Acum a zâmbit. Un zâmbet adevărat, care i-a luminat uşor chipul.

– Jemima, la tine *totul* e nemaipomenit.

– Şi ai nevoie de mine?

– Oh, de-ai şti *cât de mult*.

S-a apropiat de mine şi razele lunii făceau ca tatuajul să se profileze întunecat pe pielea lui albă.

– Nu-mi face asta, Jem. Nu-ţi face *ţie* asta.

A mai făcut un pas şi şi-a strecurat un deget pe sub cureaua rucsacului, mi-a coborât-o de pe umăr, apoi de pe cot. Rucsacul s-a înclinat sub propria-i greutate şi a căzut la podea.

M-am uitat din nou la agenda din mâna lui. Dacă ceea ce scrisese era adevărat, atunci mă iubea de multă vreme. Mă iubise chiar şi când fugisem, chiar şi când mă purtasem cu el atât de urât încât nu avea *dreptul* să mă iubească. Avusese nevoie de mine chiar şi atunci când fusesem atât de înspăimântată încât eu avusesem nevoie de el. Inima a început să-mi bată repede şi mi-am pus mâna pe tatuajul lui, trasându-i conturul.

Ben urmărea degetul meu dansând pe liniile desenului de pe braţul lui.

– Mă iubeşti, Jem?

Glasul lui gâtuit trăda cât era de speriat de răspunsul pe care urma să i-l dau.

Am rămas cu ochii la liniile bizar încolăcite ale tatuajului.

– Toţi cei pe care i-am iubit sunt morţi.

– Nu-i vorba de nici o legătură cauză-efect. *Mă* iubeşti?

Am ridicat ochii. I-am întâlnit privirea adâncă şi gravă. Ştia.

– Da, i-am răspuns, fără să-mi desprind ochii de ai lui. Desigur.

– Şi mă crezi când îţi spun că eşti o femeie frumoasă şi puternică, în stare să înşface viaţa de guler oricând doreşte, fără să mai înghită mizerii de la nimeni?

– Încerc să fiu cum spui.

– Bine.

Ben a zâmbit şi mi-a şters cu degetul ultima lacrimă de pe obraz.

– Atunci lasă-mă de data asta să fiu eu acela spre care fugi. Lasă ca aici să se încheie totul.

Am întins mâna, am aprins becul din bucătărie şi m-am oprit direct sub el, în plină lumină, ca el să-mi poată citi pe buze şi să nu mai aibă nici o îndoială.

– Da.

În frigiderul lui Ben erau surprinzător de multe cuburi de gheaţă. Noi le-am folosit pe toate.

mulţumiri

Tuturor celor care cu răbdare m-au încurajat, mi-au întins capcane cu ciocolată ca să mă aducă în faţa laptopului şi m-au ascultat văicărindu-mă cât de *greeuuu* e să scrii.

Tuturor celor de la LLS, îndeosebi lui Fran şi Heather, care au petrecut ore întregi verificându-mi firul narativ, ca să nu aibă lacune.

Lui Lyd şi Linsay, care au avut atâta răbdare, celorlalţi copii ai mei, Vienna, Fern, William şi Riyadh pentru... mmm... staţi o clipă, să-mi vină ceva în minte...

Soţului meu, Kit, pentru că m-a suportat, la fel ca întotdeauna. De fapt, nu mă suportă chiar întotdeauna, uneori pur şi simplu iese din cameră, cu un surâs încordat.

Lui Sarah Williams, o femeie înzestrată cu un excepţional talent, proprietară şi creatoare a minunatului site www.butterflybuckles.com, pentru informaţiile referitoare la confecţionarea bijuteriilor şi pentru că mi-a îngăduit să scotocesc printre cristalele ei, în căutarea inspiraţiei. Lui Tom, fiul meu cel mare, pentru toate datele legate de chitară, pentru informaţiile privitoare la Metal Hammer şi totodată pentru incredibila sa tendinţă de a impresiona.

Şi, pentru că mi s-a spus că persoanele menţionate se simt obligate să cumpere cartea, dedic acest roman tuturor celor al căror nume figurează în cartea de telefon a districtului York.